

Korrupsjonsdommer i Norge 2003–2026

Transparency International (TI) er den globale sivilsamfunnsorganisasjonen som står i spissen for kampen mot korrupsjon. Gjennom flere enn 100 avdelinger over hele verden og et internasjonalt sekretariat i Berlin sprer TI kunnskap om skadevirkningene av korrupsjon og samarbeider med myndigheter, næringsliv og sivilsamfunn om å utvikle og iverksette effektive tiltak for å bekjempe korrupsjon.

TIs norske avdeling ble grunnlagt i 1999 og holder til i Oslo.

Transparency International Norge
Kristian Augusts gate 14, 0164 OSLO
www.transparency.no

Opphavsrett: Transparency International Norge.
ISSN: 2703-7924

Grafisk design: Kaland Marketing
Takk til Icy and Sot for tillatelse til å bruke gatekunst på forsiden
Foto: Guro Slettemark
Utgitt i første opplag: 9. desember 2011
Redaksjonen avsluttet 18.08.2026 (14. opplag)
Redaktør: Karoline Bjerkreim

Denne trykksaken kan lastes ned fra Transparency International Norges hjemmeside:
www.transparency.no samt Lovdatas nettsted www.lovdata.no.

Ansvarsbegrensning

Informasjonen og rådene i denne trykksaken gis med forbehold om eventuelle feil eller utelatelser. Transparency International Norge er ikke ansvarlig for eventuelle tap eller skade som hevdes å være et resultat av informasjon som er gitt eller mangler i denne trykksaken.

Forord

Formålet med denne samlingen av rettskraftige korrupsjonsdommer er å bidra til å øke kunnskap om hva korrupsjon er.

Bestemmelsene om korrupsjon ble innført i straffeloven i 2003. I straffelovens § 387 er korrupsjon definert som det «å kreve, motta eller akseptere, gi eller tilby noen en utilbørlig fordel i anledning av utøvelsen av stilling, verv eller utføringen av oppdrag».

Uttrykket «utilbørlig fordel» er vagt, og hvilke handlinger som omfattes av korrupsjonsbegrepet beror på en skjønnsmessig vurdering. Korrupsjonssakene er derfor viktige for å belyse hva som er relevante momenter i vurderingen av hva som utgjør en «utilbørlig fordel» og dermed korrupsjon i straffelovens forstand.

Transparency International Norge håper domssamlingen kan bidra til å belyse hvor grensene går for det straffbare på korrupsjonsområdet. Foruten det rettslige kan denne domssamlingen også bidra til å belyse andre sider av fenomenet korrupsjon. Hvor forekommer det korrupsjon? Hvordan blir korrupsjonshandlinger gjennomført? Hva er årsakene til korrupsjon? Hva gjør at noen er villige til å begå korrupsjon? Domssamlingen kan også brukes som referanse for virksomhetens interne bevisstgjøringsarbeid, f.eks. som case i forbindelse med kurs og trening. Relevante spørsmål kan være: Kunne dette skjedd i vår virksomhet? Hvilke tiltak bør vi iverksette for å forhindre at det skjer?

Dommene viser at korrupsjon forekommer både i privat og offentlig sektor, og ofte i møtet mellom de to. Motivasjonen for å begå korrupsjon kan være ulik fra sak til sak – det kan være et ønske om å oppnå en personlig økonomisk vinning som ligger bak handlingen, men det kan også være et ønske om at selskapet en jobber i får et verdifullt oppdrag. Det er Transparency International Norges inntrykk at mange er villige til å risikere svært mye, både når det gjelder straff og omdømmetap, for relativt lite.

Domssamlingen viser også hvordan korrupsjonssaker blir behandlet i domstolsapparatet. Hvor kritikkverdig et korrupsjonstilfelle er, og straffutmålingen i den enkelte sak, beror på en rekke omstendigheter. I mange av sakene fremhever imidlertid domstolene de samfunnsskadelige aspektene ved korrupsjon, og at oppdagelsesrisikoen ofte er liten. Derfor reageres det også generelt sett strengt mot korrupsjon.

– Om domssamlingen

Denne kronologiske samlingen av rettskraftige korrupsjonsdommer fra 2003 gjelder korrupsjonsbestemmelsene i straffelovens § 276a, § 276b og § 276c. Første oktober 2015 fikk bestemmelsene ny plassering og finnes i straffelovens §§ 387, 388, 389. Det er tatt utgangspunkt i dommene, og domstolenes vurderinger er ofte gjengitt. Samlingen inneholder også vedtatte forelegg for korrupsjon utstedt av Økokrim. Der dommene ikke er rettskraftige, fremgår dette tydelig av sammendraget.

For handlinger begått før 2003 og ikrafttreddelsen av korrupsjonsbestemmelsene, ble eldre korrupsjonslovgivning og utroskapsbestemmelsene i straffeloven anvendt på korrupsjonshandlinger. Bakerst i domssamlingen er det en oversikt over eldre korrupsjonssaker (fra før 2003). I de tilfellene Lovdata har publisert disse eldre sakene i sin database, er det lagt inn referanser til den enkelte sak slik at de enkelt kan finnes.

TI Norge oppdaterer samlingen årlig, slik at den hvert år utgjør en fullstendig samling av alle rettskraftige korrupsjonsdommer i Norge.

Opp igjennom årene er det mange som har nedlagt et stort arbeid ved å skrive sammendrag av alle sakene. Hver av disse står oppført som redaktør i den enkelte utgivelse og fortjener stor takk. Takk går også til informasjonsforvalter Mari Elton ved Lovdata som for samtlige utgivelser har bidratt til å skaffe grunnlaget for domssamlingene.

– Forklaring av noen rettslige begreper i domssamlingen:

- Aktiv korrupsjon: Den som gir eller tilbyr noen en utilbørlig fordel.
- Passiv korrupsjon: Den som krever, mottar eller aksepterer en utilbørlig fordel.
- Forelegg: Bøtestraff som kan utstedes av påtalemyndigheten til en virksomhet eller en person. Der forelegget ikke vedtas, vil saken gå til domstolen.
- Forsett: Et juridisk begrep som beskriver den skyldformen som foreligger når den som utfører en handling gjør det bevisst eller har hatt vilje til å foreta handlingen.
- Allmennpreventive hensyn: Et rettslig hensyn som anvendes som argument ved straffutmålingen dersom det anses som særlig nødvendig å avskrekke folk fra å begå en lignende straffbar handling.

– Referanser

Dommenes referanser viser til hvor og når dommene er publisert og kan brukes for å finne de aktuelle dommene blant annet i Lovdatas database.

Guro Slettemark
generalsekretær

Olav Hypher
styreleder

Transparency International Norge

Innholdsfortegnelse

Follobanesaken.....	6	Felleskjøpet-saken	76
Banksjefsaken	7	Undervisningstjenestesaken	77
Skiskytterpresidentsaken.....	9	NAV-saken	78
Bestikkelse av politibetjentsaken	11	Rederisaken	80
Bilmekanikersaken.....	12	Norsk Gjenvinning-saken	81
Veritas-saken	13	Elektroinstallasjonssaken	82
Promillekjøringssaken	14	Byggesøknadssaken	83
Stendi-saken	15	Bankansattsaken	84
Tjøme-saken	17	Trafikkuhellsaken	85
Boligbygg-saken	19	Statoil konsulentsaken	86
Gravlundsaken	21	Ruter-saken	88
Kursbevissaken	22	Norconsult-saken	89
Rema 1000-saken	23	Rådmannsaken	92
Tana-saken	24	Mesta-saken	93
Ordførersaken	25	Prosjektleder i Undervisningsbygg-saken	95
Trafikkstasjonsaken	26	Namsmannsaken	96
Fartsbotsaken	28	Nor Lines-saken	97
Polititjenestemann i Pakistan-saken	29	Store Norske-saken	99
Advokatsaken II (klient)	30	Arbeidsklær fra Kina-saken	100
Eiendomsmegler og låneagentsaken	31	Veiprosjekt i Lister-saken	101
Salgsleder i Nortura-saken	32	Bærum kommune-saken	102
Flyttetjenestersaken	34	DnB NOR-saken	103
Eiendomstransaksjon Bergen-saken	36	Plan og bygningsetatsaken	104
Advokatsaken (tvangssalg)	37	Vannverksaken	105
Ølsaken	39	Polititjenestemannsaken	107
Installasjonsledersaken	40	Byggeprosjekt i Kongsberg-saken	108
Nannestad kommune-saken	42	Siemens-saken	109
Hasjimportsaken	44	Screen Communications-saken	110
UNIL-saken	46	Ullevål-saken	112
Forsvarsmateriellsaken	47	M-I SWACO-saken	114
ALCA-saken	49	Rus- og psykiatrienhetsaken	115
Byggesøknader i Drammen-saken	50	Statoil-Melkøya-saken	116
EWOS-saken	52	Ligningsfunksjonærsaken	117
Xstrata Nikkelverk-saken	55	Falske helseerklæringsaken	118
Tine og TetraPak-saken	57	Fesil-saken	119
Kampfiksingsaken	58	Au pairsaken	120
Jotun-saken	60	Undervisningsbygg-saken	121
INTEX-saken	62	Agder Energi-saken	122
Eiendomsmeglersaken	64	SINTEF-saken	123
YARA-saken	65	Onninen-saken	125
Unibuss-saken	68	Statoil-Horton-saken	126
Anleggsmaskinsaken	72	Oversikt over korrupsjonssaker pådømt etter gamle korrupsjonsbestemmelser i straffeloven	127
Valutahandelsaken	73		
Hammerfest-saken	75		

Follobanesaken

- Follo og Nordre Østfold tingrett januar 2026

En prosjektleder i Bane NOR (A) og en driftssjef i et entreprenørselskap (B) ble domfelt for grov korrupsjon og grov økonomisk utroskap for å ha fått utført arbeid på sine private eiendommer i forbindelse med et prosjekt tilknyttet Follobanen. Arbeidstakere som jobbet på Follobaneprosjektet, gjennomførte arbeid på deres privatboliger og sørget samtidig for at materialkostnadene ble belastet Bane NOR. A og B ble dømt til fengsel i henholdsvis ett år og fire måneder og ett år og 10 måneder.

- Avdekking av saken

A var prosjektleder for Bane NOR, som var byggherre på Follobaneprosjektet, og B var driftssjef for et selskap som var entreprenør på prosjektet. Bane NOR avdekket gjennom egne undersøkelser at arbeidstakere fra entreprenørselskapet stemplet seg inn på Follobaneprosjektet om morgenen, men jobbet på A og Bs private boliger før de mot slutten av arbeidsdagen dro tilbake og stemplet seg ut.

- Domfelt for grov korrupsjon og grov økonomisk utroskap

Begge de tiltalte avga en uforbeholden tilståelse i retten. Tilståelsen ble styrket av øvrige opplysninger i saken, herunder bilder fra deres private eiendommer og gjennomgang av regnskapsdokumenter. De samtykket til at sakene kunne avgjøres ved tilståelsesdom i tingretten.

B ble domfelt for grov aktiv korrupsjon for å ha latt arbeidstakerne i entreprenørselskapet han var driftssjef for, bruke sin arbeidstid til å utføre arbeid på As privatbolig uten kostnad for A. A ble domfelt for grov passiv korrupsjon for å ha mottatt arbeidsinnsats på sin private eiendom til en verdi av 350 000 kroner.

A og B ble begge domfelt for grov økonomisk utroskap, ved å ha sørget for at materialkostnader på 1,6 millioner kroner ble belastet Bane NOR, og at materialene ble brukt til påkostning av deres private eiendommer. B ble også domfelt for grov økonomisk utroskap for å ha latt arbeidstakerne fra entreprenørselskapet bruke arbeidstimer til å utbedre hans privatbolig uten kostnad for ham selv. Arbeidsinnsatsen hadde en verdi på over 500 000 kroner.

- Straffutmålingen

Retten kom til at både korrupsjonen og den økonomiske utroskapen var grov fordi handlingene hadde medført en betydelig økonomisk fordel og rammet et prosjekt som skulle komme allmennheten til gode. Ved straffutmålingen ble det tatt utgangspunkt i den grove økonomiske utroskapen som det mest alvorlige forholdet.

I skjerpende retning la retten vekt på at de straffbare handlingene strakk seg over en periode på ca ett år og omfattet mange enkelthandlinger. Det ble også fremhevet at A og B hadde misbrukt sin tillit som ledere og at lovbruddene involverte andre ansatte som gjennom arbeidet på eiendommene ble innblandet i straffbare handlinger. I formildende retning ble det for begge de tiltalte gitt et fradrag i straffen på ca 30 prosent for erkjennelse av de faktiske forholdene og for at de hadde betalt erstatning til fornærmede.

Straffen ble satt til fengsel i 1 år og 4 måneder for A og 1 år og 10 måneder for B.

- Rettskraft

Tingrettens dommer er rettskraftige.

- Ref.: Follo og Nordre Østfold tingrett (TFNO-2025-194657) og Follo og Nordre Østfold tingrett (TFNO-2025-208636).

Banksjefsaken

– Oslo tingrett januar 2026

En banksjef (A) mottok en pengeoverføring på 50 000 kroner fra en bekjent av ham (B) i forbindelse med innvilgelse av en lånesøknad i banken. Begge ble domfelt for grov korrupsjon. Banksjefen ble idømt fengselsstraff i 11 måneder og bankkunden ble dømt til fengsel i ni måneder.

– Avdekking av saken

I desember 2023 leverte Enheten for finansiell etterretning i Økokrim en politianmeldelse. De mistenkte at banksjefen A hadde mottatt pengeoverføringer i forbindelse med godkjenning av banklån. Anmeldelsen omfattet en overføring på 50 000 kroner i august 2023 og noen andre overføringer som senere ble henlagt etter bevisets stilling. Under etterforskningen kom det frem opplysninger som foranlediget tiltale for korrupsjon i forbindelse med en annen betaling på 20 000 kroner til A fra Bs svigerinne C, som angivelig hadde funnet sted i 2021.

– Pengeoverføring i 2023

A og B hadde kjent hverandre siden de var barn. I 2023 fikk B og hans ektefelle innvilget et boliglån på 7 450 000 kroner i banken hvor A var banksjef. Samme dag som banken utbetalte lånet til B og ektefellen, ble det innbetalt 50 000 kroner til As kredittkort. Pengeoverføringen var gjennomført av B via en tredjepersons konto.

De to tiltalte forklarte at overføringen på 50 000 kroner var et privat lån som var gitt til A i forbindelse med en ferie og hevdet at overføringen ikke hadde sammenheng med As stilling som banksjef eller innvilgelsen av Bs lånesøknad. Retten fant at A og Bs forklaringer var lite troverdige. Meldingsutvekslinger mellom de tiltalte på Messenger og WhatsApp, samt øvrige beviser i saken, tilsa at det var en saklig sammenheng mellom pengeoverføringen og banksjefens behandling av lånesøknaden. B hadde blant annet i melding til A uttrykkelig bedt om å få lånet godkjent straks og uttrykt at «det jeg har lovet deg vil du få».

Retten var ikke i tvil om at A ved overføringen mottok en fordel som var klart klanderverdig og dermed utilbørlig. Det var heller ikke tvilsomt at den utilbørlige fordelene var gitt og mottatt i anledning utøvelsen av As stilling som banksjef og hadde en klar tilknytning til innvilgelsen av lånet til B og hans ektefelle. Retten fant det bevist at begge de tiltalte hadde gjennomført korrupsjonen forsettlig.

– Handlingens grovhet

I vurderingen av om korrupsjonshandlingen var grov, ble det fremhevet at pengeoverføringen på 50 000 kroner som A mottok, ikke i seg selv var av en slik størrelse som tilsa at det var tale om en grov overtredelse. Det måtte også vektlegges at overføringen innebar en betydelig økonomisk fordel for B og hans ektefelle. Retten la også vekt på at handlingen innebar risiko for betydelig omdømmetap for banken.

– Frifinnelse for pengeoverføring i 2021

Tiltalen omfattet også et forhold fra 2021 knyttet til innvilgelse av et boliglån på 2 315 000 kroner til C, som var Bs svigerinne. A som på denne tiden var senior kunderådgiver i banken og saksbehandler da lånet ble innvilget, var tiltalt for å ha mottatt 20 000 kroner i forbindelse med låneinnvilgelsen. C var tiltalt for å ha gitt 20 000 kroner i kontanter i gave til A, mens B var tiltalt for å ha medvirket til betalingen ved å motta beløpet fra C, ta det ut i kontanter og overlevere disse til A.

Etter en samlet vurdering av de tiltaltes forklaringer og øvrige bevis i saken, kom retten til at det forelå en realistisk mulighet for at A ikke hadde mottatt noen kontantbetaling fra C. A, B og C ble dermed frifunnet for korrupsjonstiltalen knyttet til låneinnvilgelsen i 2021.

B, som hadde hjulpet C med låneprosessen, innrømmet forhold i forbindelse med lånesøknaden som kunne innebære bedrageri, dokumentfalsk og eventuelt underslag. Han forklarte at han hadde fått hjelp av en kamerat til å utarbeide en falsk arbeidskontrakt og falske lønsslipper for C for å få lånet godkjent, ettersom hun ikke hadde fast stilling med tilstrekkelig inntekt da hun søkte om lånet. Disse forholdene var imidlertid ikke omfattet av tiltalen og B kunne dermed ikke domfelles for dette i den aktuelle saken, jf. straffeprosessloven § 38.

- Straffutmåling

A og B ble begge dømt for grov korrupsjon i forbindelse med innvilgelsen av Bs lån i 2023. I straffutmålingen bemerket retten at den korrupte pengeoverføringen var begrenset til 50 000 kroner, og beløpets størrelse tilsier ikke i seg selv at korrupsjonen var grov. Retten var imidlertid ikke i tvil om at det forelå en sammenheng mellom As innvilgelse av banklånet på 7 450 000 kroner og pengeoverføringen han mottok. Pengeoverføringen har dermed «hatt til følge betydelig økonomisk fordel» for B og ektefellen, jf. straffeloven § 388 bokstav b). Det ble også fremhevet at handlingene representerte et klart brudd på den særlige tilliten en stilling som banksjef innebærer, og at korrupsjonen medførte risiko for betydelig omdømmetap for banken. Retten uttalte at allmennpreventive hensyn tilsa en streng straffereaksjon som reflekterer alvoret i en slik form for påvirkning av kredittgivning.

Straffen ble satt til fengsel i 11 måneder for A og ni måneder for B. A ble i tillegg dømt til å tåle inndragning av beløpet på 50 000 kroner.

- Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig.

- *Ref.: Oslo tingrett (TOSL-2025-154969)*

Skiskytterpresidentsaken

– Buskerud tingrett april 2024, Borgarting lagmannsrett september 2025 og Høyesteretts ankeutvalg desember 2025

En 79 år gammel mann (A), som tidligere hadde vært president i Det internasjonale skiskytterforbundet (IBU), ble funnet skyldig i grov passiv korrupsjon. Korrupsjonen innebar en form for såkalt «smøring» i tilknytning til hans verv som president og gjaldt mottak eller aksept av en rekke utilbørlige fordeler som dyre klokker, seksuelt samvær med kvinner, deltakelse på jaktture og disponering av leasingbil. Straffen ble satt til fengsel i tre år og det ble besluttet inndragning av klokker, jakttrofeer og et beløp på rundt én million kroner.

– Saksforholdet

The International Biathlon Union (IBU) er en paraplyorganisasjon med de nasjonale skiskytterforbundene som medlemmer. Organisasjonen ble stiftet i 1993 med A som første president, og har hovedsete i Østerrike. Under As tid som president vokste skiskyting til å bli en av de mest populære vinteridrettene med økte seertall, inntekter og oppmerksomhet. Vervet som president i IBU innebar omfattende reisevirksomhet utenfor Norge. A deltok på kongresser, styremøter og var til stede på ulike konkurranser som verdenscup og VM. Presidentvervet var ulønnet, men han mottok en kompensasjon for tapt arbeidsfortjeneste.

A ble tiltalt for å ha mottatt eller akseptert tilbud om utilbørlige fordeler i anledning utøvelsen av vervet som president i IBU. Fordelene var mottak av dyre klokker, seksuelt samvær med kvinner, deltakelse på jaktture i utlandet og disponering av leasingbil.

– Avdekking av saken

Etter vinter-OL i Sotsji, Russland i 2014, kom det etter hvert flere beskyldninger om organisert doping av russiske utøvere. Dette medførte at World Anti-Doping Agency (WADA) iverksatte granskning av påstandene. På et tidspunkt skal noen ha varslet om mulige bestikkelser innad i IBU knyttet til russisk doping. Høsten 2017 startet østerriksk politi etterforskning som rettet seg mot A og daværende generalsekretær i skiskytterforbundet. Det ble blant annet foretatt kommunikasjonskontroll og østerriksk politi fikk bistand av Økokrim i etterforskningen.

Etterforskningen ble etter hvert utvidet til å gjelde andre fordeler som A hadde mottatt i anledning sin stilling. Anklagene om at A hadde mottatt bestikkelser for å skjule russiske antidopingsaker og saken mot den tidligere generalsekretæren er henlagt. I mars 2020 ble korrupsjonssaken mot A overført til Norge og i mars 2023 ble det tatt ut tiltale mot A for grov korrupsjon. I tingretten ble A domfelt

for grov korrupsjon og idømt fengselsstraff i tre år og én måned. A anket dommen til lagmannsretten.

– Klokker

Lagmannsretten kom til at A skulle dømmes for å ha mottatt utilbørlige fordeler i form av to klokker. Den ene var en Omega-klokke i gull til en verdi av 195 400 kroner som A hadde fått i gave av en generalsekretær i det russiske skiskytterforbundet. Det ble også funnet bevist at A mottok en Ulysse Nardin-klokke til en verdi av 40 000 kroner fra en myndighetsperson innen russisk skiskyting under en verdenscupavslutning i Holmenkollen. A var også tiltalt for å ha mottatt en Hublot-klokke til en verdi av rundt 60 000 kroner, men lagmannsretten fant ikke grunnlag for å utelukke As forklaring om at han hadde byttet til seg klokken.

– Seksuelt samvær med kvinner

Videre ble A domfelt for å ha mottatt og akseptert tilbud om seksuelt samvær med kvinner, der samværet var tilrettelagt av personer tilknyttet russisk skiskyting. Lagmannsretten fant det bevist at A hadde hatt besøk av en ung kvinnelig prostituert på sitt hotellrom i Moskva i forbindelse med et showrenn i skiskyting. Det ble også lagt til grunn at han i tilknytning til et verdenscuprenn aksepterte et tilbud om seksuelle tjenester og ble med to prostituerte opp i en leilighet, men han forlot leiligheten uten at det skjedde noe seksuelt. Han hadde også hatt seksuelt samvær med en kvinne i forbindelse med to ulike verdenscupfinaler i Russland, hvor andre hadde sørget for at kvinnen var tilgjengelig for A. Retten la til grunn at A forstod at samværet var tilrettelagt av personer tilknyttet russisk skiskyting og var gitt i anledning hans verv i IBU.

– Jakturer i utlandet

Domfellelsen omfattet også utilbørlige fordeler i forbindelse med en rekke jaktture i utlandet. A hadde ved tre anledninger deltatt på jaktture i Russland uten å betale for opphold, jakt eller transport. I tillegg deltok han på 21 jakt-

turer i Østerrike/Liechtenstein og Tsjekkia som var bekostet av andre. A mottok gratis jakttroféer av flere av dyrene han felte. Lagmannsretten kom til at fordelene klart oversteg nivået for alminnelige gaver og gikk langt utover det som kunne ha vært akseptabelt som en del av As representasjonsoppgaver som president.

- Leasingbil

Det ble også funnet bevist at A disponerte leasingbil fra BMW fra 2011 til 2018. De løpende kostnadene ble dekket av en virksomhet som drev med sportsmarkedsføring. Lagmannsrettens flertall kom til at det forelå rimelig tvil knyttet til om A i starten av denne perioden forstod omstendighetene som innebar at den mottatte fordelen var utilbørlig. Domfellelsen ble derfor begrenset til å gjelde fra slutten av 2014 da det ble inngått en ny leasingavtale. Den mottatte utilbørlige fordelen utgjorde 474 075 kroner.

- Jurisdiksjon

Noen av enkelthandlingene A ble funnet skyldig i hadde foregått i andre land og det oppstod spørsmål om jurisdiksjon. Lagmannsretten kom til at tiltalen gjaldt ett sammenhengende straffbart forhold og at norsk jurisdiksjon gjaldt for hele forholdet etter hovedregelen i straffeloven § 4.

- Straffutmålingen

A ble funnet skyldig i grov passiv korrupsjon. Ved straffutmålingen ble det i skjerpende retning lagt vekt på at korrupsjonen strakk seg over flere år og bestod av en rekke enkelthandlinger. Det ble også lagt vekt på at handlingen utgjorde et alvorlig tillitsbrudd og at A hadde mottatt betydelige økonomiske fordeler. Fordelene A hadde mottatt medførte en klar fare for omdømmetap for IBU, særlig forholdene knyttet til seksuelt samvær med kvinner.

Lagmannsretten uttalte at korrupsjon der det er gitt motytelser regnes som mer straffverdig enn ren «smøring» og at fraværet av motytelser tilsa en lavere straff. I formildende retning ble det lagt vekt på at As forklaringer hadde bidratt til en viss opplysning av saken. Videre fremhevet lagmannsretten at straffereaksjonen ville kunne bli en sterk belastning for A på grunn av hans høye alder og at det hadde vært stor medieomtale av saken, men kom til at disse forholdene ikke kunne tillegges vekt ved straffutmålingen.

Straffen ble satt til ubetinget fengsel i tre år. I tillegg kom lagmannsretten til at det skulle inndras klokke, jakttrofeer og et beløp på litt over én million kroner.

- Anke til Høyesterett

A anket til Høyesterett over lagmannsrettens lovanvendelse, saksbehandling og straffutmåling, samt inndragning. Høyesteretts ankeutvalg tillot ikke anken fremmet.

Lagmannsrettens dom er følgelig rettskraftig.

- Ref.: *Buskerud tingrett (TBUS-2023-36940)*, *Borgarting lagmannsrett (LB-2024-107153)*, *Høyesteretts ankeutvalg (HR-2025-2569-U)*

Bestikkelse av politibetjentsaken

– Nord-Troms og Senja tingrett februar 2025

En mann (A) ble tatt hånd om av en politipatrulje og skulle innbringes til politistasjonen på grunn av beruselse. Under transporten i politibilen tilbød mannen en politibetjent flere tusen kroner for å ta av ham håndjernene og la ham gå. A fremsatte også trusler mot betjenten.

– Domfellelse for korrupsjon

A hadde inntatt en stor mengde alkohol på en fest. Før innbringelse til politistasjonen skulle han tas med til legevakten for gjennomføring av helseundersøkelse. En av politibetjentene satte seg bak i politibilen sammen med mannen. Under kjøreturen tilbød A politibetjenten flere tusen kroner for å ta av ham håndjernene og la ham gå.

Retten uttalte at A, ved å fremsette tilbud om penger, hadde tilbudt politibetjenten en «utilbørlig fordel i anledning av utøvelsen av stilling, verv eller utføring av oppdrag». Han ble dømt for korrupsjon etter straffeloven § 387 første ledd bokstav b.

– Andre lovbrudd

A ble i tillegg dømt for to andre forhold. Retten fant det bevist at han under transporten til legevakten blant annet ropte til politibetjenten at «hvis jeg møter deg offentlig skal jeg banke deg» og at han «skulle ringe kjente kriminelle». For dette ble A dømt for trusler mot offentlig tjenesteperson etter straffeloven § 155. Han ble også dømt for narkotikaovertrедelse for å ha oppbevart 1 gram MDMA i en lynlåse i innerlommen på yttervesten sin.

– Straffutmåling

Ved straffutmålingen tok retten utgangspunkt i truslene mot politibetjenten som det mest alvorlige forholdet. At det i tillegg ble fremsatt tilbud om penger måtte medføre en viss skjerpelse av straffen.

Retten uttalte at korrupsjon er en sterkt samfunnsskadelig forbrytelse, og at bestikkelse av offentlige tjenestepersoner med avgjørelsesmyndighet er særlig alvorlig. Retten mente samtidig at handlingen måtte ses i lys av at A var fortvilet og sterkt beruset. Han hadde ikke pengene tilgjengelig og sett hen til hans tilstand var det begrenset realitet i tilbudet om penger. Den samlede straffen ble satt til ubetinget fengsel i 21 dager.

– Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig.

– Ref.: Nord-Troms og Senja tingrett (TNTS-2024-193993)

Bilmekanikersaken

– Hordaland tingrett august 2024

En bilmekaniker (A) var tiltalt for korrupsjon og for å ha gitt uriktige erklæringer i forbindelse med gjennomføring av periodiske kontroller av kjøretøy. Retten fant det ikke tilstrekkelig bevist at bilmekanikeren hadde mottatt en utilbørlig fordel i anledning sin stilling og han ble frifunnet for tiltalen som gjaldt korrupsjon. Han ble derimot domfelt for å ha utfylt og registrert uriktige kontrollsedler for to biler.

A er bilmekaniker og hadde jobbet i bilbransjen siden 1976. Han hadde personlig godkjenning som kontrollør for periodisk kontroll av kjøretøy og hadde i løpet av sin jobbkarriere gjennomført nærmere 20 000 slike kontroller. Etter at Statens vegvesen avdekket brudd på gjennomføring og innrapportering av periodiske kjøretøykontroller, ble A tiltalt for å ha utfylt og registrert uriktige kontrollsedler for 47 biler og for å ha utnyttet sin stilling til å motta privat vederlag i forbindelse med kontrollene.

– Motytelser i bytte mot periodiske kontroller

A erkjente at han ved noen anledninger hadde mottatt motytelser i bytte mot gratis periodiske kontroller. Ytelsene skal ha vært gratis håndverkstjenester, vintervedlikehold i form av salting og brøyting, lån av verktøy, herunder en gravemaskin, utvasking av et selskapslokale og reparasjon av en vaskemaskin på servicestasjonen. Det fremstod for retten som at tjenestene både var ytet til A privat og til virksomheten, og det forelå ingen beregning av verdien av tjenestene han hadde mottatt personlig. Ved to anledninger hadde A fått kontant vederlag for gjennomførte periodiske kontroller. Ingen av forholdene ble registrert i virksomhetens faktureringsystem.

Retten la til grunn at det var en sammenheng mellom fordelene A hadde mottatt og hans stilling som kjøretøykontrollør. I vurderingen av om fordelene var utilbørlige la retten vekt på at det var usikkerhet rundt den økonomiske verdien av de fordelene som A personlig hadde mottatt. Retten uttalte at det fremstod som mest sannsynlig at A var kjent med at det var i strid med virksomhetens interne retningslinjer å gi gratis periodiske kontroller. Det kunne imidlertid ikke ses bort fra muligheten om at det interne regelverket var ukjent for ham.

Retten fremhevet at det ikke var tilstrekkelig at A hadde handlet kritikkverdig og viste til at Høyesterett har gitt anvisning om at utilbørlighetsvilkåret må tolkes med varsomhet. Det var ikke ført tilstrekkelige bevis for at A hadde handlet utilbørlig og han ble frifunnet for tiltalen om korrupsjon.

– Domfelt for uriktige erklæringer

Retten fant det imidlertid bevist at A hadde kontrollert og godkjent en bil han selv eide og en bil som datteren hans var eier av. I henhold til forskrift om periodisk kjøretøykontroll § 12 c har kontrollører ikke anledning til å kontrollere kjøretøy de selv eller deres nærstående eier eller råder over. A utfylte og gjennomførte elektronisk registrering av kontrollsedler, til tross for at de to kontrollene ikke var gjennomført i samsvar med forskriften. Retten la til grunn at A som hadde arbeidet som kontrollør i svært mange år, var godt kjent med habilitetsreglene.

I straffutmålingen ble det vist til at systemet med kontroll av kjøretøy er avhengig av at de godkjente kontrollørene ikke misbruker sin tillitsposisjon, og at oppdagelsesrisikoen ved brudd på regelverket er lav. Allmennpreventive hensyn tilsa derfor at det ikke var tilstrekkelig å bare reagere med en bot. Straffen ble satt til betinget fengsel i 21 dager og en bot på 10 000 kroner.

– Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig.

– Ref.: Hordaland tingrett (THOD-2024-6102)

Veritas-saken

– Oslo tingrett november 2022 – Borgarting lagmannsrett september 2023.

En senioringeniør (A) i Det Norske Veritas (DNV) mottok i 2018–2020 mellom 40 000 og 50 000 kroner fra en russisk etterretningsoffiser (B). Han ble også påspandert middager av B. Pengene var vederlag for informasjon han fremskaffet gjennom sitt arbeid i DNV, og som han delte med B. Han ble dømt for passiv korrupsjon til fengsel i fem måneder.

– Saksforholdet

A har doktorgrad i materialteknologi. Han har siden 2012 hatt overordnede stillinger i Det Norske Veritas (DNV) i Oslo. B kom til Norge i 2017 som ansatt ved Russlands handelsrepresentasjon. I mars 2018 var B til stede på et foredrag A holdt på en konferanse i Oslo. I etterkant av konferansen tok B kontakt med A og ba om et møte for å diskutere As presentasjon. De møttes etter hvert på en restaurant og hadde i perioden mellom mai 2018 og august 2020 12–15 møter, som oftest på restauranter i Oslo. Under disse møtene overleverte A en rekke dokumenter fra DNV til B, på papir eller minnepinne. Det dreide seg i det vesentlige ikke om sensitive dokumenter. I stor utstrekning var de også åpent tilgjengelige. I løpet av disse møtene betalte B mellom 40 000 og 50 000 kroner til A. B spanderte også middager.

– Avdekking av saken

Ved Bs ankomst til Norge fikk Politiets Sikkerhetstjeneste (PST) mistanke om at han tilhørte den russiske etterretningsorganisasjonen SVR og startet overvåking av ham. PST ble oppmerksomme på A da de overvåket et møte mellom B og ham på en restaurant i juni 2020. PST startet da skjult etterforskning av A, der de blant annet avlyttet As telefon og bil og gjennomførte hemmelige ransaker av As bolig og arbeidsplass. Under et overvåket møte mellom A og B i august 2020 ble A pågrepet. B ble erklært uønsket i Norge og forlot landet få dager senere.

– Behandlingen i domstolene

A ble opprinnelig siktet for spionasje, men denne siktelsen ble henlagt. I tingretten ble han dømt etter straffeloven § 388 jf. § 387 første ledd bokstav a – grov passiv korrupsjon – til fengsel i ett år og fire måneder. A anket dommen til lagmannsretten som kom til at korrupsjonen ikke var grov, og dømte ham etter straffeloven § 387 (simpler passiv korrupsjon). Han ble dømt til fengsel i fem måneder, som ble ansett avsonet i sin helhet gjennom utholdt varetektsfengsel.

– As forklaring og lagmannsrettens vurdering av skyldspørsmålet

A forklarte i retten at han ikke hadde knyttet pengene han mottok, til de overleverte dokumentene fra DNV. Han mente at pengene var knyttet til den generelle informasjonen han ga om solcelleteknologi, og at han hadde hjulpet B med å lære seg norske ord og uttrykk. Han mottok pengene som privatperson. Dette festet ikke lagmannsretten lit til.

Lagmannsretten var ikke i tvil om at Bs formål med å gi penger til A, var å legge til rette for å få dokumenter i retur som Russland kunne ha nytte av i ulike sammenhenger. Lagmannsretten fant det også bevist at A forstod at de pengene han mottok, var betaling for de DNV-dokumentene han ga til B. Lagmannsrettens flertall fant det imidlertid ikke bevist at A anså det mest sannsynlig at B ikke var konsulent for russiske olje og gass-selskaper, som var det B hadde presentert seg som. Det var allikevel ikke tvilsomt at det beløpet han mottok fra B, representerte en utilbørlig fordel. Han hadde også tilstrekkelig forsett. At dokumentene han overleverte, i stor utstrekning ikke var konfidensielle eller sensitive, fikk mindre betydning ved vurderingen av hvorvidt straffeloven § 387 var overtrådt.

Ved vurderingen etter straffeloven § 388 av hvorvidt korrupsjonen var grov, kom lagmannsretten til at de momentene som skal vektlegges, ikke var tilstrekkelig tungtveiende til at bestemmelsen fikk anvendelse.

– Nærmere om lagmannsrettens straffutmåling

Ved straffutmålingen tok lagmannsretten utgangspunkt i tilsvarende avgjørelser fra Høyesterett. Det ble pekt på betydningen av allmennpreventive hensyn og på at forholdet hadde vart over tid. I formildende retning ble det lagt vekt på tidsforbruket.

– Rettskraft

Lagmannsrettens dom er rettskraftig.

– Ref.: Oslo tingrett (TOSL-2022-94412), Borgarting lagmannsrett (LB-2023-027135)

Promillekjøringsaken

- Sør-Rogaland tingrett september 2023

En mann (A) som ble pågrepet av politiet mistenkt for promillekjøring, tilbød polititjenestemennene flere tusen kroner hver for ikke å ta ham til legevakten for blodprøve og for ikke å ta fra ham førerkortet. Straffen for aktiv korrupsjon og promillekjøring ble fastsatt til fengsel i 30 dager og en ubetinget bot på 36 000 kroner.

- Saksforholdet

Et vitne som hadde merket seg mistenkelig kjøring fra A og fulgt etter ham, varslet politiet. To polititjenestemenn oppsøkte As bolig, hvor de fikk kontakt med ham og også fikk mistanke om at han hadde kjørt i påvirket tilstand. Da de skulle ta ham med til legevakten for blodprøve, tilbød han dem penger for at de ikke skulle ta ham med og for ikke å ta fra ham førerkortet. Beløpet som ble tilbudt, økte etter hvert til 20 000 kroner til hver. Blodprøven som ble tatt, viste en promille på minst 1,36.

- Nærmere om tingrettens straffutmåling

Ved straffutmålingen tok tingretten utgangspunkt i promillekjøringen. Retten pekte på at også korrupsjonen normalt ville ha gitt en kort ubetinget fengselsstraff, og på at allmennpreventive hensyn gjorde det nødvendig med følgbare reaksjoner for begge typer lovbrudd.

I formildende retning ble det lagt vekt på at korrupsjonen hadde noe ubehjelpelig over seg. A var godt beruset og fortvilet, og den straffbare handlingen måtte et stykke på vei ses i lys av dette.

- Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig.

- Ref.: Sør-Rogaland tingrett (TSRO-2023-99176)

Stendi-saken

– Telemark tingrett august 2021, Oslo tingrett mars 2022, Borgarting lagmannsrett desember 2022, Høyesteretts ankeutvalg mars 2023, Borgarting lagmannsrett august 2023

Tre regiondirektører i Stendi AS (B, C og D) mottok i perioden 2013–2019 betydelige økonomiske fordeler fra eieren (A) av et selskap som Stendi AS hadde et omfattende samarbeid med. D hadde også solgt en tomt til eieren (E) av et annet samarbeidende selskap, til overpris. A ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i fire år og tre måneder. B, C og D ble dømt for grov passiv korrupsjon til fengsel i henholdsvis tre år, ett år og ni måneder og ett år og ni måneder. E ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i 10 måneder, hvorav 120 dager betinget.

– Avdekking av saken

Stendi AS – tidligere Aleris Ungplan & BOI AS – er en større leverandør av private omsorgstjenester. Selskapet har hovedkontor i Oslo. Driften er delt inn i geografiske regioner ledet av regiondirektører. I desember 2018 tok en eier (A) av selskaper som hadde hatt et omfattende samarbeid med Stendi, kontakt med administrerende direktør i Stendi og fortalte at personer i Stendi hadde mottatt økonomiske fordeler og tjenester fra ham. Stendi engasjerte et revisjonsselskap til å foreta gransking. Granskingsrapporten ble oversendt Økokrim, som innledet etterforskning og tok ut tiltale mot A, B, C og D for grov korrupsjon. En annen leder av virksomhet som hadde levert tjenester til Stendi (E), ble også siktet for grov korrupsjon.

– Saksforholdet

I perioden 2013 – januar 2019 sørget A gjennom sine selskaper for vederlagsfri oppussing av Bs enebolig. Tingretten og lagmannsretten la til grunn at oppussingen hadde en verdi av minst 1,5 millioner kroner. Retten fant det bevist utover enhver rimelig tvil at A og B i løpet av perioden som oppussingen skjedde, kom til en felles forståelse om at B ikke skulle betale for oppussingen.

B fikk også i samme periode disponere en Range Rover Sport, som tilhørte A, uten å betale for bruken, som ble ansett å ha en verdi på 170 000 kroner.

I perioden fra 2016 til januar 2019 overførte A videre verdier til C i form av to biler som var verdsatt til henholdsvis 199 000 og 98 900 kroner og bruk av en båt, til en verdi av 360 000 kroner.

I samme periode overførte A verdier til D i form av tre sykler og utstyr til en verdi av minst 100 000 kroner. Han overførte også 50 000 kroner i sponsormidler til en skikrets som D var leder av.

I november 2016 overførte E 400 000 kroner til D. Dette var betaling for en tomt som D hadde til salgs. Retten la til grunn at salget hadde skjedd til overpris, og at fordelene som D mottok ved salget, utgjorde om lag 230 000 kroner. Formålet med ytelsene fra A og E til regiondirektørene var å opprettholde et godt forhold til Stendi av hensyn til fremtidige leveranser. De tiltalte forklaring om at forutsetningen var at de skulle betale for ytelsene, ble ikke hørt av retten.

– Saksbehandlingen i retten

For E ble saken avgjort ved særskilt tilståelsesdom i tingretten. Straffen ble fastsatt til fengsel i 10 måneder, hvorav 120 dager betinget. Dommen er rettskraftig. De andre fire som det var tatt ut tiltale mot, ble dømt i tingretten etter en omfattende hovedforhandling. Straffen ble fastsatt til fengsel i fire år og tre måneder for A, tre år for B og ett år og ni måneder for hver av C og D. Samtlige av disse anket tingrettens dom. Lagmannsretten henviste ankene til behandling for så vidt gjaldt reaksjonsfastsettelsen. Videre anke til Høyesteretts ankeutvalg over lagmannsrettens beslutning ble forkastet. B, C og D trakk da sine anker til lagmannsretten. For disse tre er følgelig tingrettens dom rettskraftig. For A fastsatte lagmannsretten straffen til tre år og åtte måneder. Lagmannsrettens dom er rettskraftig.

– Nærmere om straffutmålingen

For samtlige av de domfelte anså tingretten og lagmannsretten korrupsjonen som grov. Det ble vist til at allmennpreventive hensyn gjør seg særlig sterkt gjeldende ved grov korrupsjon, at Stendi opererte på vegne av det offentlige, og at straffnivået ved korrupsjon i det offentlige ligger høyere enn ved korrupsjon i det private næringsliv.

I formildende retning ble det for A lagt vekt på at det var han som kontaktet ledelsen i Stendi og hadde bidratt til å avdekke de alvorlige straffbare forholdene i saken. For E ble det lagt vekt på at han ved gjentatte anledninger hadde

forsøkt å varsle ledelsen i Stendi om ukulturen i selskapet og at hans varslinger var en sentral faktor for at granskingen ble iverksatt. Det ble også lagt vekt på at han hadde vært utsatt for et betydelig press fra D i forbindelse med tomtekjøpet, på hans uforbeholdne tilståelse og på at det hadde gått innpå fem år siden den straffbare handlingen fant sted.

- Rettskraft

Samtlige dommer er rettskraftige.

- Ref.: Telemark tingrett (TTEL-2021-112277), Oslo tingrett (TOSLO-2021-94103), Borgarting lagmannsrett (LB-2022-87684-1), Høyesteretts ankeutvalg (HR-2023-490-U) Borgarting lagmannsrett (LB-2022-87684-2)

Tjøme-saken

- Vestfold tingrett mars 2021, Agder lagmannsrett desember 2021, Høyesteretts ankeutvalg juni 2022, Agder lagmannsrett januar 2023, Høyesteretts ankeutvalg april 2023

En arkitekt på Tjøme (A) bisto i 2010 kommunens byggesaksleder (B) med å utarbeide digitale tegninger til bruk som vedlegg til byggesakslederens private søknad om byggetillatelse for en enebolig. Det ble ikke betalt for tjenesten. Verdien av arkitektens arbeid ble anslått til ca. 30 000 kroner. Arkitekten ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i ni måneder. Byggesakslederen ble dømt for grov passiv korrupsjon og for to tilfeller av brudd på tjenesteplikt til fengsel i 11 måneder.

- Avdekking av saken

I 2017 ble daværende Tjøme kommune kjent med påstander om mulige kritikkverdige forhold i byggesaksbehandlingen i kommunen. Det var blant annet fremsatt påstander om at en eller flere ansatte i byggesaksavdelingen hadde en svært nær relasjon til et arkitektfirma, noe som kunne ha hatt betydning for vedkommendes habilitet. Kommunen engasjerte granskingsselskapet BDO og oversendte granskingsrapporten til politiet da den forelå. Det ble iverksatt etterforskning, som etter hvert ble overtatt av Økokrim. Økokrims korrupsjonsteam fulgte opp opplysninger i granskingsrapporten om vederlagsfrie tjenester gitt av A til B, og tok etter hvert ut tiltale mot disse to for grov korrupsjon, for B også for flere tilfeller av grov tjenestefeil. Siktelsen mot en annen ansatt ved byggesakskontoret (C) for korrupsjon ble henlagt, men også han ble tiltalt for flere tilfeller av grov tjenestefeil.

- Saksforholdet

B er utdannet bygningsingeniør og ble i 1998 ansatt i byggesaksavdelingen i Tjøme kommune, etter en tid å ha arbeidet i privat virksomhet. I 2007 ble han ansatt som leder av byggesaksavdelingen, en stilling han beholdt til han gikk av med pensjon i 2016. I sitt arbeid skrev han innstilling til vedtak i dispensasjonssaker, avgjorde om innvilgelse av et tiltak forutsatte dispensasjon og foretok lovlighetskontroll.

A er utdannet sivilarkitekt. Han flyttet til Tjøme i 1995 og har siden drevet egen arkitektvirksomhet i forskjellige organisasjonsformer. En vesentlig del av oppdragene han har utført siden 1995, har vært knyttet til Tjøme.

De to samarbeidet om enkelte prosjekter etter at de traff hverandre i 1996.

Under et besøk på Bs kontor i forbindelse med en annen byggesak ba B om As bistand til å lage boligtegninger til

bruk for Bs søknad om byggetillatelse for en ny enebolig. Dette imøtekom A. Han laget syv tegninger som ble vedlagt søknaden, med Bs eget navn påført. Han krevet ikke, og ble heller ikke tilbudt betaling for dette arbeidet.

- Saksbehandlingen i retten

Ved Vestfold tingretts dom 18. mars 2021 ble A dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i åtte måneder. B ble dømt for grov passiv korrupsjon og for to tilfeller av tjenesteforsømmelser til fengsel i åtte måneder. C ble dømt for fire tilfeller av tjenesteforsømmelser til en bot på 20 000 kroner.

A og B anket til Agder lagmannsrett, som frifant begge for korrupsjonstiltalen ved dom 13. desember 2021. Lagmannsretten la til grunn at lovens uttrykk «i anledning av stilling» innebar at det måtte foreligge årsakssammenheng mellom Bs stilling og de tjenestene som ble gitt fra A. Når det ikke kunne utelukkes at arkitekttegningene ville blitt gitt til B uavhengig av Bs stilling, var kravet til årsakssammenheng ikke oppfylt.

Økokrim anket avgjørelsen til Høyesterett og mente at frikjennelsen bygde på feil forståelse av det såkalte tilknytningskravet – hva vil det si at en fordel er gitt «i anledning av stilling, verv eller oppdrag»? Økokrim framhevet at tilknytningskravet i liten grad var belyst i tidligere rettsavgjørelser. De var opptatt av å få avklart hvilken betydning vennsforhold har i relasjoner som kan være korrupte og pekte på at slike problemstillinger ikke er uvanlige i kommunesektoren.

Lagmannsrettens dom ble opphevet ved Høyesteretts dom 27. juni 2022.

Høyesterett konstaterte at lagmannsretten hadde bygget på en uriktig lovanvendelse, idet det ikke kunne stilles opp

noe krav om årsakssammenheng. Retten skulle i stedet ha vurdert om de faktiske omstendighetene som ble funnet bevist, var slik at det forelå en tilstrekkelig sterk og tydelig tilknytning mellom tjenestene og Bs stilling. Dersom en slik sammenheng ble konstatert, skulle retten, som ledd i vurderingen av subjektiv skyld, tatt stilling til om A og B var kjent med disse faktiske omstendighetene.

Saken ble deretter behandlet på ny av Agder lagmannsrett. Ved dom 4. januar 2023 ble A dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i ni måneder. B ble dømt for grov passiv korrupsjon og for to tilfeller av tjenesteforsømmelse til fengsel i 11 måneder.

Begge anket til Høyesterett. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 18. april 2023 ble begge anker nektet fremmet. Lagmannsrettens dom 4. januar 2023 er således rettskraftig for begge domfelte.

– Lagmannsrettens vurdering av skyldspørsmålet i dommen 4. januar 2023

Lagmannsretten fant det ikke tvilsomt at det var en fordel i lovens forstand at A uten vederlag utarbeidet tegningsgrunnlaget for Bs søknad om byggetillatelse. Om B tidligere hadde hjulpet A med annet arbeid, kunne ikke tillegges vekt. Lagmannsretten fant det også klart at fordelene var gitt B i anledning av hans stilling. Det var av stor betydning for A å ha et godt forhold til B, som hadde store muligheter til å påvirke utfallet av søknader fra A. Det ble også funnet klart at fordelene var utilbørlig. Det var ikke åpenhet om hvem som hadde produsert tegningene, og ytelsen var i strid med kommunens etiske retningslinjer. Lagmannsretten fant det også klart at korrupsjonen var grov. Det ble lagt vesentlig vekt på de oppgaver B hadde som leder av byggesaksavdelingen. Ytelsens verdi var av mindre betydning. Det ble også funnet godtgjort at begge hadde handlet med nødvendig forsett.

– Nærmere om straffutmålingen

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at korrupsjon utøvet av en person utøver offentlig myndighet, er særlig alvorlig. Allmennpreventive hensyn gjør seg ualminnelig sterkt gjeldende. Mottakelse av bestikkelser vil bli oppfattet av allmennheten som bekreftelse på at uriktige tjenestehandlinger finner sted, noe som er ødeleggende for folks tillit til forvaltningens upartiskhet og integritet. Hensynet til å opprettholde en velfungerende offentlig administrasjon og rettsstat står sentralt. Det ble også uttalt at straffutmålingen måtte reflektere at bestikkelsen medførte risiko for at det ble gitt tillatelser til byggetiltak i strandsonen i strid med sterke offentlige interesser. Negativ omtale i media ble ikke tillagt vekt. For begge ble straffen noe redusert på grunn av lang samlet behandlingstid.

Det ble fastsatt et inndragningsbeløp på 30 000 kroner fra B. Begge ble også dømt til å betale 25 000 kroner i saksomkostninger.

– Rettskraft

Lagmannsrettens dom 4. januar 2023 er rettskraftig for begge de tiltalte.

– Ref.: Vestfold tingrett (TVEFO-2020-74132), Agder lagmannsrett (LA-2021-64038), Høyesterett (HR-2022-1278-A)), Agder lagmannsrett (LA-2022-118883), Høyesteretts ankeutvalg (HR-2023-696-U)

Boligbyggsaken

– Oslo tingrett april 2022, Borgarting lagmannsrett februar 2023, Høyesteretts ankeutvalg april 2023, Borgarting lagmannsrett april 2023

En selger (E) av boligeiendommer til det kommunale foretaket Boligbygg Oslo KF hadde overført 1,1 millioner kroner til en innleid konsulent (A) hos foretaket med en ledende rolle i forbindelse med innkjøpene. Selgeren betalte også over 400 000 kroner for oppussing av konsulentens bolig. Selgeren ble dømt for grov aktiv korrupsjon – og for grov utroskap og regnskapsovertredelser – til fengsel i tre år. Formidleren (D) av beløpet på 1,1 millioner kroner ble dømt for grov hvitvasking til fengsel i seks måneder. De to selgerne (B og C) av en annen boligeiendom til kommunen, som hadde betalt konsulenten 250 500 kroner for hans arbeid med kjøpet, ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i ett år og åtte måneder hver. Konsulenten, som hadde mottatt bestikkelsesmidler på i underkant av 1,7 millioner kroner, ble dømt for grov passiv korrupsjon til fengsel i tre år og to måneder.

– Saksforholdet

Boligbygg Oslo KF (Boligbygg) var et kommunalt foretak med formål å fremskaffe leiligheter som kan leies ut til vanskeligstilte. I den såkalte Tøyenavtalen fra 2013 ble flertallspartiene i Oslo bystyre bl.a. enige om å sørge for kommunale boliger over hele byen. I oppfølgingen av avtalen fikk Boligbygg i oppdrag å kjøpe et betydelig antall leiligheter. Foretaket etablerte et eget kjøpsteam og leide inn konsulenter, herunder A, som fikk en ledende rolle, med ansvar for å fremskaffe bygårder og leiligheter for innkjøp. I 2016 og 2017 kjøpte Boligbygg et stort antall leiligheter utenfor det åpne marked fra E eller selskaper kontrollert av E. I 2017 overførte E et beløp på 1,1 millioner kroner til A. Dette beløpet ble formidlet gjennom D. I denne perioden betalte E også for en omfattende oppussing av As bolig. A mottok også et beløp på 250 500 kroner fra B og C, som gjennom et selskap de disponerte, hadde solgt en boligeiendom til Boligbygg for ca. 10 millioner kroner mer enn de hadde kjøpt den for.

– Avdekking av forholdet

Sensommeren 2017 fattet mediene interesse for eien- domskjøp som Boligbygg hadde foretatt utenfor det åpne markedet. Begjæringer om innsyn genererte interne undersøkelser hos Boligbygg, noe som avdekket at det kunne være kritikkverdige forhold knyttet til disse kjøpene. A ble politianmeldt, og Økokrims etterforskning avdekket de verdioverføringene som lå til grunn for tiltalen mot A, B, C, D og E.

– Saksbehandlingen i domstolene

Tingretten dømte A for grov passiv korrupsjon til fengsel i tre år og tre måneder. Han ble ilagt verdiinndragning med 1 664 407 kroner og fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet i tre år. B og C ble begge dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i ett år og åtte måneder. D ble dømt for grov hvitvasking til fengsel i seks måneder. E ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i tre år. Han ble ilagt verdiinndragning med 1 143 488 kroner og fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet i fem år.

E anket ikke tingrettens dom, som følgelig er rettskraftig overfor ham.

De øvrige anket dommen.

As anke over i tilknytning til beløpene som var overført fra D, ble nektet fremmet av lagmannsretten. Hans anke over straffutmålingen ble henvist til ankebehandling. Ds anke over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og over lovanvendelsen ble nektet fremmet av lagmannsretten. Ankene fra B og C ble henvist til ankeforhandling.

D anket videre over lagmannsrettens beslutning om å nekte å fremme hans anke. Denne anken ble forkastet av Høyesteretts ankeutvalg.

Lagmannsretten fastsatte straffen for A til fengsel i tre år og to måneder. Inndragningsbeløpet ble fastsatt til 1 664 407 kroner. Rettighetstapet ble begrenset til to år. For B og C ble straffen fastsatt til fengsel i ett år og åtte måneder for begge.

– Tingrettens og lagmannsrettens vurderinger av skyldspørsmålet

For A, D og E ble skyldspørsmålet etter dette endelig avgjort av tingretten. For B og C ble det avgjort av lagmannsretten.

Etter en omfattende bevisvurdering fant tingretten det bevist at overføringen fra E til A av 1,1 millioner kroner, som ble formidlet gjennom D, ikke var et lån, slik de to gjorde gjeldende, men at de to hadde inngått en avtale om at en andel av Es gevinst ved salgene til Boligbygg skulle tilfalle A, og at overføringen var oppfyllelse av denne avtalen. Når det gjaldt oppussingen av As bolig hadde begge forklart at det var en polsk håndverker som hadde stått for arbeidene, og at E ikke hadde hatt noe med betalingen for arbeidene å gjøre. Også dette forholdet ble grundig vurdert av tingretten, som ikke var i tvil om at det kunne ses bort fra forklaringene om en polsk håndverker og om at Es betalinger av 414 107 kroner for materialer, håndverkertjenester og et boblebad dreide seg om betaling av gjeld og etablering av ny gjeld. Tingretten var ikke i tvil om at det i sin helhet dreide seg om ensidige verdioverføringer fra E til A. Det var klart at begge forholdene dreide seg om utilbørlige fordeler som de to henholdsvis hadde gitt og mottatt.

Når det gjaldt overføringen til A av 250 500 kroner fra B og C forklarte de tre at dette var i henhold til en avtale om et konsulentoppdrag til en fastpris, som A hadde hatt for et av selskapene deres i 2015 og 2016. Lagmannsretten utelukket denne forklaringen og fant det bevist at det dreide seg om en godtgjørelse for As arbeid med salget av Bs og Cs eiendom til kommunen.

Tingretten så bort fra Ds forklaring om at overføringen av penger til ham fra E var oppgjør av gjeld, og at overføringen fra ham til A var et lån.

– Nærmere om straffutmålingen

For A la lagmannsretten vekt på at de samlede verdioverføringene til ham på i underkant av 1,7 millioner kroner innebar en betydelig økonomisk fordel. Det ble ansett som straffeskjerpende at han mottok fordelene i anledning oppdrag for det offentlige. Korrupsjonshandlingene medførte risiko for stor skade for kommunens omdømme og tilliten til kommunens ressursbruk. Handlingene innebar dessuten et brudd på reglene om fri konkurranse. Han utviste et fast og vedvarende forsett og gjorde betydelige anstrengelser for å holde korrupsjonen skjult. I hele perioden holdt han den tette relasjonen og omfattende kontakten han hadde med E, skjult for Boligbygg. Han hadde utvist en planmessig opptreden som var skjerpene.

For B og C ble det lagt vekt på verdien av bestikkelsen og på deres egen gevinst på ca. 10 millioner kroner i forbindelse med salget til Boligbygg. Ved en så stor gevinst gjorde allmennpreventive hensyn seg særlig sterkt gjeldende. Det ble sett som straffskjerpende at bestikkelsen skjedde overfor en saksbehandler som var leid inn av det offentlige, og i forbindelse med hans utførelse av arbeid for det offentlige. Korrupsjonshandlingen medførte risiko for stor skade for kommunens omdømme og tillit. De to hadde også optrådt planmessig og med et fast og vedvarende forsett.

For D la tingretten vekt på at det beløpet han hadde befatning med, stammet fra grov korrupsjon, som er svært samfunnsskadelige, straffbare handlinger. Hans hvitvaskingshandlinger – formidlingen av ca. 1,1 millioner kroner fra E til A – ble sett som et viktig og nødvendig ledd for at A skulle kunne motta utbyttet fra avtalen han hadde inngått med E om korruperte betalinger. Det ble også presisert at allmennpreventive hensyn gjorde seg sterkt gjeldende.

I tillegg til å bli dømt for grov korrupsjon ble E også dømt i tingretten for grov utroskap og for regnskapsovertredelser. Dommen for korrupsjon ble ansett bærende for straffutmålingen. Det ble vist til at E hadde ytt A betydelige økonomiske fordeler på over 1,5 millioner kroner. Korrupsjonshandlingene var foretatt overfor en person som etter rettens syn måtte likestilles med en offentlig tjenestemann. Handlingene påførte Boligbygg risiko for betydelig skade, både økonomisk, omdømmemessig og i forhold til allmennhetens tillit til den offentlige ressursbruken i det kommunale foretaket. Domfellelsene for grov utroskap og regnskapsovertredelser ble vektlagt i straffskjerpende retning

– Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig for D og E. Lagmannsrettens dom er rettskraftig for A, B og C.

– Ref.: Oslo tingrett (TOSL- 2021-25633), Borgarting lagmannsrett (LB-2022-138463-1 og LB-2022-138463-2), Høyesteretts ankeutvalg (HR-2023-746-U)

Gravlundsaken

– Trøndelag tingrett januar 2023

Daglig leder (A) i et entreprenørfirma som var engasjert i Kirkelig fellesråds prosjekt Charlottenlund gravlund i Trondheim, betalte til sammen 3 890 101 kroner til B, som var Kirkelig fellesråds byggeleder i prosjektet. Fordelene ble overført ved bruk av fiktiv fakturering og som lønnsutbetaling uten realitet. A ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i to år og seks måneder, hvorav seks måneder ble gjort betinget.

– Saksforholdet

Kirkelig fellesråd i Trondheim foresto i 2016–2018 utbygging av Charlottenlund gravlund. B, som døde i 2018, var i perioden ansatt som byggeleder i prosjektet, med ansvar og fullmakter i forbindelse med oppfølging og gjennomføring. A, som var daglig leder i et entreprenørfirma som var engasjert i utbyggingen, og representerte firmaet overfor Kirkelig fellesråd, ga i 2017–2018 gjennom firmaet utilbørlige fordeler for til sammen 3 890 101 kroner til B. Fordelene ble delvis overført som betaling for fiktive fakturaer og delvis som lønnsutbetalinger uten realitet til Bs ektefelle. Overføringene ble gjort for at As firma skulle få oppdrag hos Kirkelig fellesråd.

– Tingrettens straffutmåling

Saken ble avgjort ved tilståelsesdom i tingretten. Det ble ved straffutmålingen vist til at B var ansatt i et kommunalt organ og arbeidet med forvaltning av fellesskapets verdier. Det ble videre vektlagt at korrupsjonen gjaldt et stort beløp. Det ble også ansett som skjerpende at utbetalingene var forsøkt skjult ved fiktiv regnskapsføring, at de var gjort ved mange transaksjoner og på flere ulike måter. De fremsto som godt planlagt og målbevisst gjennomført.

I formildende retning ble det vist til at det var B som tok initiativet og krevde verdioverføringer til seg, slik at A ble utsatt for press. Dette reduserte imidlertid ikke straffverdigheten veldig mye. Det ble lagt betydelig vekt på siktedes uforbeholdne tilståelse, noe som hadde betydning både for etterforskningen og den rettslige gjennomføringen av saken. En viss vekt ble også lagt på tidsforløpet.

– Rettskraft

Tingrettens dom er ikke anket, og er rettskraftig.

– Ref.: Trøndelag tingrett (TTRO-2023-6395)

Kursbevissaken

– Romerike og Glåmdal tingrett desember 2022

En opplæringsansvarlig (A) i et taxiselskap krevde og mottok til sammen 75 500 kroner fra seks elever for å gi dem kursbevis for bestått drosjesjåføropplæring, uten at dette var tilfelle. Han ble dømt for passiv korrupsjon og for overtredelse av straffeloven § 221 (falsk forklaring) til fengsel i 90 dager og til inndragning av 75 500 kroner.

– Saksforholdet

A var ansvarlig for opplæring av nye sjåfører i et taxiselskap i Oslo. I perioden januar – februar 2019 utstedte han kursbevis til seks elever for bestått drosjesjåføropplæring – herunder kjentmannsprøve – uten at disse hadde gjennomført opplæringen. Bestått kjentmannsprøve var et vilkår for å få kjøreseddel fra politiet. For dette mottok han beløp mellom 5 000 kroner og 20 000 kroner fra hver av de seks elevene.

– Tingrettens dom

Tingretten pådømte saken som tilståelsessak. Det ble bemerkt at overtredelsen av korrupsjonsbestemmelsen var det bærende elementet i straffutmålingen, og at det av allmennpreventive grunner må reageres strengt overfor korrupsjon. I formildende retning ble det lagt vekt på lang saksbehandlingstid. Straffen ble satt til betinget fengsel i 90 dager.

– Rettskraft

Tingrettens dom er rettskraftig.

– Ref.: Romerike og Glåmdal tingrett (TROG-2022-159142)

Rema 1000-saken

– Follo og Nordre Østfold tingrett desember 2021 – Borgarting lagmannsrett oktober 2022.

En skiftleder (A) ved lageret til Rema 1000 hadde ansvar for innkalling av tilkallingsvikarer. Som vilkår for å ansette vikarer i en periode i 2018 krevde han at søkerne betalte ham et pengebeløp og at de deretter betalte en andel av løpende lønn. På denne måten mottok han samlet ca. 55 000 kroner. Han ble dømt i lagmannsretten for grov passiv korrupsjon til fengsel i ni måneder. En av vikarene (B) ble i lagmannsretten dømt for medvirkning til As handlinger til fengsel i 120 dager.

– Saksforholdet

En skiftleder (A) ved tørrvarelageret til dagligvarekjeden Rema 1000 hadde som oppgave å sørge for tilstrekkelig bemanning og innkalling av tilkallingsvikarer i kortvarige og midlertidige stillinger. Med syv av disse vikarene, som alle hadde innvandrerbakgrunn, ble det i perioden april – september 2018 avtalt at de skulle betale et engangsbeløp til A ved arbeidsforholdets begynnelse og deretter en andel av utbetalt lønn. Den ene av disse syv (B), som etter hvert ble fast ansatt, fungerte også som mellommann ved at han innkasserte pengene fra de øvrige og betalte dem videre til A. I løpet av perioden fra april til september 2018 betalte B og fire av de andre vikarene til sammen ca. 55 000 kroner til A.

– Avdekking av forholdet

En av tilkallingsvikarene varslet i september 2018 en regiondirektør i Rema 1000 om at det foregikk betalinger fra flere ansatte til A. Interne undersøkelser førte til at forholdet ble anmeldt i oktober 2018, og det ble tatt ut tiltale mot A og B for grov korrupsjon.

– Saksbehandlingen i domstolene

Ved Follo og Nordre Østfolds tingretts dom ble A dømt til fengsel i 1 år. Han ble også dømt til å tåle inndragning med 54 600 kroner. B ble dømt til fengsel i 120 dager. Begge anket. Lagmannsretten reduserte straffen for A til fengsel i ni måneder og inndragningsbeløpet til 54 800 kroner. Straffen på fengsel i 120 dager for B ble opprettholdt.

– Lagmannsrettens bevisvurdering

Lagmannsretten fant det klart at As forklaring om at B alene sto bak forholdet, og om at de pengeoverføringer som hadde skjedd til ham, dreide seg om låneforhold, ikke kunne legges til grunn, og at han hadde mottatt et beløp på i hvert fall ca. 55 000 kroner som vilkår for å ansette de aktuelle tilkallingsvikarene. Betalingen ble ansett som en klart klanderverdig, urettmessig og utilbørlig fordel i anledning av arbeidsforholdet.

Lagmannsretten kom også i likhet med tingretten til at forholdet måtte vurderes som grovt, selv om A ikke hadde mottatt mer enn ca. 55 000 kroner. Det ble vist til at beløpet raskt ville ha blitt betydelig høyere hvis forholdet hadde fått fortsette og at det forelå risiko for betydelig skade av annen art, herunder omdømmetap. Det ble også vektlagt at A hadde utnyttet personer med begrensede ressurser for å oppnå egen vinning, og på at hans handlinger fremsto som veloverveid og med et profesjonelt preg.

– Nærmere om lagmannsrettens straffutmåling

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at allmennpreventive hensyn nødvendiggjør en streng reaksjon i korrupsjonsaker. Det ble vist til at det var lagt til rette for at A kunne oppnå betydelige fordeler i løpet av relativt kort tid og at korrupsjonen innebar utnyttelse av arbeidssøkere i en vanskelig livssituasjon og med begrensede muligheter i arbeidsmarkedet. Opplegget hadde et veloverveid og noe profesjonelt preg, og innebar også et betydelig brudd på den tillit arbeidsgiveren hadde vist A.

I formildende retning ble det lagt noe vekt på tidsforbruket i saken.

Lagmannsretten fastsatte straffen for A til fengsel i ni måneder. Det var ikke grunnlag for å gjøre noen del av straffen betinget.

For B, som ble dømt i lagmannsretten for medvirkning til As handlinger, ble straffen satt til fengsel i 120 dager. Det ble tillagt noe vekt i formildende retning at han hadde vært utsatt for press og trusler fra A.

– Rettskraft

Lagmannsrettens dom er rettskraftig for begge domfelte.

– Ref.: Follo og Nordre Østfold tingrett (TFNO-2021-76618)
– Borgarting lagmannsrett (LB-2022-16537)

Tana-saken

- Østre Innlandet tingrett juli 2022

Lederen for bygg, anlegg og IT i Tana kommune (A) og en næringsdrivende i samme kommune (B) inngikk et samarbeid for å svindle kommunen ved falsk fakturering. Fra 2011 til 2020 fakturerte B gjennom forskjellige selskaper som han hadde opprettet, kommunen for mer enn 21 millioner kroner, som ble anvist av A og betalt til vedkommende selskap. I overkant av fire millioner kroner ble betalt videre til A. A ble dømt for passiv grov korrupsjon og overtredelser av ligningsloven til fengsel i fire år og to måneder. B ble dømt for aktiv grov korrupsjon og diverse overtredelser av merverdiavgifts-, skatte- og regnskapslovgivningen til fengsel i fem år og fire måneder.

- Saksforholdet

B var på 2000-tallet ansatt i et firma som var leverandør av IT-utstyr og programvare, blant annet til Tana kommune. I 2000 ble A ansatt som IT-leder i kommunen. Etter hvert ble han også leder for kommunens bygge- og anleggs-virksomhet. De to ble etter hvert kjent med hverandre, og avtalte en gang før 2010 et opplegg som gikk på å svindle kommunen ved utstedelse av fiktive fakturaer som A skulle godkjenne og anvise. B utstedte slike fakturaer gjennom flere selskap som han opprettet. De angivelige bestillingene ble gjort ut fra As budsjett og hva han mente han kunne forsvare å kjøpe. De to avtalte på forhånd hva de enkelte fakturaene skulle lyde på. De hadde også avtalt at B skulle overføre halvparten av fakturabeløpene til A, men denne avtale ble ikke fullt ut etterlevd.

I årene 2011 til 2020 fikk B på denne måten utbetalt over 21 millioner kroner fra kommunen. Av dette ble over 4,2 millioner kroner overført til A. Tiltalen for korrupsjon gjaldt det siste beløpet.

I 2020 ble opplegget avdekket etter et eksternt varsel, og de to ble pågrepet og varetektsfengslet.

Begge erkjente straffskyld. De aksepterte også de beløpene som fremgikk av tiltalen, og som var basert på Skatteetaten utregninger.

- Lovanvendelsen

Påtalemyndigheten gjorde gjeldende at de tiltalte skulle dømmes både for grov utroskap og grov korrupsjon. Retten kom til at korrupsjonsbestemmelsen dekket alle sider ved det straffbare forholdet og at det dreide seg om et sammenhengende lovbrudd, og at det da ikke var grunnlag for å dømme for utroskap i tillegg. Det ble understreket at lovvalget ikke hadde betydning for straffutmålingen.

- Nærmere om straffutmålingen

Retten anså korrupsjonen som bærende for straffutmålingen. Det ble vist til at risiko og påført skade var vesentlig større enn korrupsjonsbeløpet. I straffeskjerpende retning ble det videre vist til det planmessige ved forholdet, at det hadde pågått i mange år, den høye risikoen både av økonomisk og ikke-økonomisk karakter, til den oppståtte skaden og at det var tale om personlig vinning. Det ble også vist til at B hadde utnyttet den posisjonen og utvidete tilliten som A hadde i kommunen, og som ble utsatt for et betydelig tap.

Retten anså de to for å ha et likeverdig ansvar.

Retten anså videre de øvrige tiltalepostene for å kvalifisere for fengsel i mer enn tre år for B og om lag ett år for A.

For begge ble det gitt tilståelsesrabatt på bortimot 30 %. At motivasjonen for begge hadde vært å finansiere spill-leavhengighet, ble ikke vektlagt i formildende retning. Det var heller ikke grunnlag for fradrag i straffen på grunn av lang liggetid.

De to ble dømt solidarisk til å betale 21 073 848 kroner til kommunen. Det ble også avsagt dom for inndragning av et beløp på 429 434 kroner som B hadde overført til ektefellen.

- Rettskraft

Tingrettens dom er ikke anket og er rettskraftig.

- Ref: Østre Innlandet tingrett (TOIN-2022-17451)

Ordførersaken

– Romerike og Glåmdal tingrett oktober 2021 – Eidsivating lagmannsrett juli 2022

Ordføreren i en kommune på Romerike ble frifunnet i tingretten og lagmannsretten for tiltale for grov korrupsjon. Tiltalen var knyttet til et beløp på 125 000 kroner som ordføreren hadde mottatt fra en forretningsforbindelse. Det ble lagt til grunn at overføringen til ordføreren, som også drev forretningsvirksomhet, hadde skjedd som ledd i forretningsdriften og ikke var knyttet til vervet som ordfører.

– Varsel mot ordføreren – utgangspunktet for etterforskningen

Kommuneadvokaten i den berørte kommunen mottok i 2019 et varsel om at ordføreren (A) skulle ha lånt et betydelig beløp av en annen person som hadde interesser innen eiendomsutvikling i kommunen. Kommunerevisjonen og en gransker som var engasjert i saken, orienterte Økokrim, som iverksatte etterforskning. A og den angitte långiveren (B) ble siktet og senere tiltalt for grov passiv – henholdsvis aktiv – korrupsjon.

– Saksforholdet

Saksforholdet har sitt utspring i en forretningsvirksomhet som A var medeier i, og som gikk ut på salg av og agentur for klær – etter hvert bare agentur. Virksomheten hadde svak likviditet. A søkte råd hos B, som drev egen forretningsvirksomhet, og som A var blitt kjent med. B ønsket imidlertid ikke å investere i As virksomhet. De avtalte derfor at Bs ektefelle (C) skulle knyttes til virksomheten som agent for egen regning og mot provisjon, og at C også skulle gå inn med et beløp på 125 000 kroner. Dette skulle være godtgjørelse for retten til å være agent og for klær, klesstatter og liknende. C lånte dette beløpet av B og overførte det til A.

– Lagmannsrettens vurdering

Lagmannsrettens flertall – seks av syv dommere – fant det etter en grundig gjennomgang av bevisene «klart sannsynliggjort» at overføringen av 125 000 kroner utelukkende var et ledd i et reelt forretningsmessig forhold mellom C og As virksomhet. Det var heller ikke noen «sterk og tydelig tilknytning» mellom overføringen og As verv som ordfører i kommunen. Det objektive straffbarhetsvilkåret om at fordelsoverføringen skal ha tilknytning til verv var da ikke til stede. Lagmannsretten hadde da ikke foranledning til å gå inn på spørsmålet om overføringen var utilbørlig.

– Rettskraft

Lagmannsrettens dom er ikke anket av påtalemyndigheten og er rettskraftig.

– Ref.: Romerike og Glåmdal tingrett (TROG-2020-186269)
– Eidsivating lagmannsrett (LE-2021-155214)

Trafikkstasjonsaken

– Agder tingrett januar 2021 – Agder lagmannsrett oktober 2021 –
– Høyesteretts ankeutvalg januar 2022 og mars 2022

En ansatt ved en trafikkstasjon (A) hadde over en periode på ca. 2 ½ år benyttet ureglementerte salgsmeldinger som grunnlag for omregistrering av biler som et bilfirma hadde kjøpt som vrak av forsikringsselskaper. På denne måten kunne bilfirmaets innehaver (B) disponere over bilene før forsikringsselskapene hadde fått oppgjør. Dette var i strid med kjøpsavtalene, som forutsatte at selskapene skulle ha fått oppgjør før bilene ble omregistrert. Som motytelse fikk A penger og andre fordeler til en verdi av om lag 130 000 kroner. A ble dømt i lagmannsretten for grov passiv korrupsjon til en straff av fengsel i ett år, hvorav fem måneder ble gjort betinget. B ble dømt for grov aktiv korrupsjon til en straff av fengsel i ett år som tilleggsstraff til en tidligere bedrageridom. Bs samboer C, som hadde vært ansatt i bilfirmaet og stått for mye av kontakten med A, var dømt i tingretten for simpel aktiv korrupsjon til en straff av 90 dagers betinget fengsel. C anket ikke tingrettsdommen. As og Bs anker til Høyesterett ble nektet fremmet av Høyesteretts kjæremålsutvalg.

– Avdekking av forholdet

I oktober 2016 ble trafikkstasjonen hvor A arbeidet kontaktet av en person som hadde funnet en konvolutt med salgsmeldinger for biler registrert på det aktuelle bilfirmaet. Meldingene var ikke utformet i henhold til regelverket. Statens vegvesen iverksatte undersøkelser av kontakten mellom A og bilfirmaet, og avdekket at A hadde mottatt og registrert eierskifte for et stort antall salgsmeldinger han hadde mottatt på e-post fra bilfirmaet. Flertallet av disse meldingene var mangelfulle, idet de ikke var undertegnet på korrekt måte av selger. Forholdet ble anmeldt til politiet. A og B ble pågrepet og varetektsfengslet.

– Salgsmelding ved eierskifte

Når bil skifter eier, skal salgsmelding undertegnes av tidligere og ny eier og leveres trafikkstasjon innen tre dager. Når salgsmelding leveres på vegne av et firma, skal firmaets navn fremgå med tydelige og leselige bokstaver, f.eks. stempel, og signaturberettigede skal egenhendig skrive sitt navn. Kjennemerke, fabrikat og understellnummer skal også oppgis.

– Fordeler til B og bilfirmaet

En betydelig del av virksomheten til bilfirmaet besto i å kjøpe, reparere og videreselge vrakbiler som forsikringsselskapene hadde kondemnert. De standardiserte salgssavtalene for slike salg fastslo at eiendomsrett til bilen ikke kunne overføres til kjøper før kjøpesummen var betalt og salgsmelding registrert i Motorvognregisteret. Dette innebar at

bilfirmaet ikke kunne selge kjøretøyene videre eller belåne dem før salget fra forsikringsselskapet var legitimert ved registrert salgsmelding.

Registreringen av de ureglementerte salgsmeldingene innebar at bilfirmaet kunne selge bilene videre, benytte dem som grunnlag for belåning eller disponere over dem på annen måte før forsikringsselskapene hadde fått oppgjør for dem, noe som innebar klare og uberettigete likviditetsfordeler.

Selskapet hadde i lang tid hatt likviditetsproblemer, sannsynligvis allerede fra 2012, og ble slått konkurs i november 2016.

– As argumentasjon

Det var ubestridt at A i perioden februar 2014 – september 2016 mottok ca. 110 000 kroner fra B eller fra selskaper som B kontrollerte. I tillegg mottok han båtseter til en verdi av 10 000 kroner og fikk rabatt på ca. 15 000 kroner ved kjøp av en bil. A og B bestred imidlertid at det dreide seg om utilbørlige fordeler. De gjorde gjeldende at det dreide seg om reelle økonomiske mellomværender, i hovedsak oppgjør for feil og mangler på biler som A, hans ektefelle og hans bror hadde kjøpt av bilselskapet. At A hadde kjøpt et betydelig antall biler, var ikke bestridt. Lagmannsretten anså allikevel ikke disse forklaringene troverdige, og fant det klart at det dreide seg om utilbørlige fordeler som A hadde mottatt fra B og bilfirmaet. Det ble blant annet vist

til at de påståtte oppgjørsmetodene avvek sterkt fra vanlig praksis og at det ikke forelå noe om de angivelige reklamasjonene i partenes korrespondanse.

– Nærmere om straffutmålingen

Lagmannsretten sluttet seg i hovedsak til tingrettens straffutmålingsmerknader.

Tingretten hadde i skjerpende retning lagt vekt på at det dreide seg om korrupsjonshandlinger som var begått over tid, og hvor den utilbørlige ytelsen samlet hadde vært betydelig. Den underliggende interessen – velvillig behandling av salgsmeldinger – gjaldt en virksomhet med store økonomiske interesser. Korrupsjonshandlingene var til dels gjennomført på en tilsørt måte, noe som gjorde faren for oppdagelse og iringeføring mindre. Det dreide seg også sterkt klanderverdig samrøre mellom offentlig forvalteroppgaver, privat næringsvirksomhet og bilkjøp til eget bruk.

Lagmannsretten la som tingretten til grunn et utgangspunkt på fengsel i rundt ett år og fire måneder. Dette ble redusert til ett år på grunn av liggetid. Det ble understreket at allmennpreventive hensyn gjør seg usedvanlig sterkt gjeldende ved straffutmålingen for korrupsjon i det offentlige, noe som innebærer at individuelle hensyn hos den skyldige skal tillegges mindre vekt. Lagmannsretten fant allikevel å kunne gjøre fem måneder av As straff betinget som følge av helsemessige forhold og en krevende omsorgssituasjon.

– Anke til Høyesterett

De tiltaltes anker til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet av Høyesteretts kjæremålsutvalg. En etterfølgende begjæring om omgjøring av ankeutvalgets beslutning ble ikke tatt til følge.

Lagmannsrettens dom er følgelig rettskraftig.

– Ref.: Aust-Agder tingrett (TAUAG-2020-110615 – Agder lagmannsrett (LA-2021-25576 – Høyesteretts ankeutvalg (HR-2022-196-U, HR-2022-677-U)

Fartsbotsaken

- Østre Innlandet tingrett januar 2022

En mann som ble stoppet av politiet for fartsovertredelse, tilbød politibetjentene som foresto kontrollen, et beløp på 20 000 til 30 000 kroner dersom de lot være å følge opp saken. Straffen for overtredelse av straffelovens § 387 første ledd bokstav b – fullbyrdet aktiv korrupsjon – ble fastsatt til fengsel i 15 dager. Dommen er rettskraftig.

- Saksforholdet

En bilfører som ble stoppet i trafikkontroll – hastigheten var målt til 95 km/t i en 80-km/t-sone – fikk tilbud om å vedta et forenklet forelegg på 3 600 kroner. Han forklarte at han ikke ville vedta forelegget, fordi han hadde gående en annen sak om fartsovertredelse, og ba om å få ordnet saken på annen måte, hvorefter han trakk frem en rull med 500-kronesedler. Tilbudet ble avvist, hvorefter han spurte om hvor mye polititjenestemennene ville ha, og foreslo 20 000 til 30 000 kroner.

I retten ble saken fremmet i tiltaltes fravær. Retten la avgjørende vekt på vitneforklaringen fra den ene av de to politibetjentene som hadde forestått kontrollen.

- Endring av straffebestemmelse

Det var opprinnelig tatt ut tiltale i saken etter straffelovens § 155 om rettsstridig adferd mot offentlig tjenesteperson. Retten fant at forholdet korrekt skulle henføres under korrupsjonsbestemmelsen i straffelovens § 387.

- Nærmere om straffutmålingen

Ved straffutmålingen la retten avgjørende vekt på allmennpreventive hensyn. Det ble vist til korrupsjon er en sterkt samfunnsskadelig forbrytelse og at bestikkelse av offentlige tjenestepersoner med avgjørelsesmyndighet er særlig alvorlig. Fartsovertredelsen ble vektlagt som en skjerpende omstendighet. I skjerpende retning ble det også lagt vekt på at tiltalte tidligere hadde begått fartsovertredelser.

- Rettskraft

Tingrettens dom er ikke anket, og er rettskraftig.

- Ref.: Østre Innlandet tingrett (TOIN-2021-164958)

Polititjenestemann i Pakistan-saken

– Oslo tingrett oktober 2020 – Borgarting lagmannsrett oktober 2021 – Høyesteretts ankeutvalg januar 2022

En norsk statsborger som var under etterforskning i Pakistan og Norge for medvirkning til drap, hadde betalt eller lovet betaling av mer enn 500 000 pakistanske rupi til etterforskeren i Pakistan for å få ham til å innrette saksdokumentene slik at det ikke var grunnlag for mistanke mot siktede. Han ble dømt i lagmannsretten til fengsel i 13 år og seks måneder for medvirkning til grov kroppsskade og til to drapsforsøk, og for grov korrupsjon. Lagmannsretten anså at straffen for korrupsjonsforholdet isolert sett burde være fengsel i overkant av to år.

– Sakens bakgrunn

En norsk statsborger med bakgrunn fra Pakistan var tiltalt for medvirkning til drap på ektefellen, som befant seg i Pakistan, og for medvirkning til forsøk på drap på ektefellen to brødre. Han ble dømt i lagmannsretten for grov kroppsskade med dødsfølge når det gjaldt ektefellen, og for medvirkning til de to drapsforsøkene.

– Avdekking av korrupsjon

Han ble også tiltalt og dømt for grov aktiv korrupsjon. Bakgrunnen var følgende: Drapssaken ble etterforsket både i Norge og i Pakistan. Ved telefonavlytting under etterforskningen ble det klarlagt at tiltalte hadde overført penger til to advokater i Pakistan. Disse pengene skulle betales videre til den ansvarlige etterforskeren i Pakistan, med sikte på at han skulle sørge for å innrette etterforskningsdokumentene slik at det ikke var grunnlag for mistanke mot siktede. Lagmannsretten la til grunn at etterforskeren delvis fikk utbetalt og delvis ble lovet minst 500 000 pakistanske rupi, tilsvarende ca. 22 000 norske kroner. Forholdet ble erkjent av tiltalte. (Korrupsjonssaken ble ikke etterforsket i Pakistan.)

Lagmannsretten anså korrupsjonen som grov, både fordi den var rettet mot en politietterforsker for å påvirke etterforskning, pågripelse og tiltale i en alvorlig straffesak, og fordi det dreide seg om et betydelig beløp i pakistansk målestokk.

– Nærmere om straffutmålingen

Lagmannsretten fastsatte en samlet straff på fengsel i 13 år og seks måneder. De bærende postene var medvirkningen til grov kroppsskade og til de to drapsforsøkene. Det ble uttalt at straffen for den grove korrupsjonen isolert sett burde være fengsel i overkant av to år. I skjerpende retning ble det vist til at korrupsjonen foregikk over tid og at beløpet var stort i pakistansk målestokk. Det ble også ansett som skjerpende at korrupsjonen skjedde overfor en politietterforsker med sikte på å få utarbeidet uriktige etterforskningsdokumenter, og at det var brukt medhjelpere i form av lokale advokater. Det forelå ikke formildende omstendigheter. At korrupsjonen var begått overfor en tjenestemann i et korrupsjonsutsatt land, og at den ikke hadde hatt påviselige negative konsekvenser, kunne ikke tillegges vekt.

Tidsforløpet kunne heller ikke tillegges nevneverdig vekt ved den samlede straffutmålingen.

– Anke til Høyesterett

Tiltalte anket til Høyesterett over lagmannsrettens lovanvendelse, saksbehandling og straffutmåling. Høyesteretts ankeutvalg tillot ikke anken fremmet.

Lagmannsrettens dom er følgelig rettskraftig.

– Ref.: Oslo tingrett (TOSLO-2020-46313) – Borgarting lagmannsrett (LB-2020-172336) – Høyesteretts ankeutvalg (HR-2022-227-U)

Advokatsaken II (klient)

– Oslo tingrett februar 2021 – Borgarting lagmannsrett oktober 2021 – Høyesteretts ankeutvalg januar 2022

Forsvareren til en klient som var siktet for alvorlig narkotikakriminalitet hadde under et besøk i Tyskland mottatt et beløp fra en nærstående av klienten. Advokaten ble tiltalt for korrupsjon, begrunnet med at han skulle ha forespeilet klienten om at han ved hjelp av pengene skulle forhindre at klienten ble tiltalt og/eller dømt for narkotikaforbrytelsen. Advokaten ble frifunnet i tingretten og lagmannsretten, da det ikke var ført tilstrekkelig bevis for at han hadde mottatt penger for å oppnå en fordel for seg selv. Påtalemyndighetens anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet.

– Sakens bakgrunn – utgangspunktet for etterforskningen

En advokat var forsvarer for en varetektsfengslet siktet i en alvorlig narkotikasak. Under et besøk i Tyskland – etter eget utsagn i anledning av et bilkjøp – hadde advokaten truffet en av siktedes nærstående, og fått utbetalt et beløp på 5 500 euro av ham. Dette hadde advokaten avtalt med siktede på forhånd. 5 000 euro ble lagt i advokatens safe og senere betalt tilbake til den personen som hadde utbetalt beløpet. De resterende 500 euro ble utbetalt til siktede. Etter tingrettens fellende dom hadde den narkotikasiktede klienten gjort opptak av en samtale han hadde hatt med advokaten i fengslet. Opptaket ble gjort tilgjengelig for politiet av siktedes nye forsvarer, og dannet grunnlaget for etterforskningen og tiltalen mot advokaten. Advokatens tidligere klient hadde også forklart at det utbetalte beløpet skulle benyttes til å betale politiadvokaten for å slippe tiltale i narkotikasaken.

– Rettens vurderinger

Lagmannsrettens flertall – en av de to fagdommerne og fire av de fem meddommerne – kom til at bevisituasjonen i saken var så vidt uklar at det etter en samlet vurdering ikke var hevet over enhver rimelig tvil at advokaten hadde krevd, mottatt eller akseptert tilbud om en fordel for seg selv.

Flertallet viste innledningsvis til at advokatens forklaring om bilkjøp fremsto som oppkonstruert. På den andre siden fremsto det som helt usannsynlig at advokaten skulle påta seg å bestikke en representant for påtalemyndigheten for at klienten skulle slippe tiltale i narkotikasaken. Det var lite sannsynlig at han skulle hente penger i Tyskland uten å ha noen egeninteresse i dette. På den andre siden hadde både advokaten og den tidligere klienten gitt uttrykk for at pengene tilhørte den tidligere klienten. Selv om flertallet fant det mest sannsynlig at advokaten og hans tidligere klient hadde snakket om en godtgjørelse til advokaten dersom klienten ikke ble dømt, kunne det ikke ses bort fra at advoka-

ten hadde sagt at det ikke var nødvendig med slik betaling. Flertallet kunne etter dette ikke se bort fra at det dreide seg om oppbevaring av penger som tilhørte klienten, og at det således var snakk om klientmidler, selv om pengene ikke var satt inn på klientkonto.

Advokaten ble også frifunnet for tiltalepunktene om grovt bedrageri og overtredelser av tolloven og bokføringsloven.

– Vurdering

Lagmannsrettens dom er et utslag av konkret bevisvurdering. Dommen bidrar derfor ikke til å avklare grensene for straffelovens korrupsjonsbestemmelser.

– Anke til Høyesterett

Påtalemyndigheten anket lagmannsrettens frifinnende dom til Høyesterett. Anken ble nektet fremmet ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 6. januar 2022. Lagmannsrettens dom er følgelig rettskraftig.

– Ref.: TOSLO-2020-85304 – LB-2021-34834 – HR-2022-35-U.

Eiendomsmegler og låneagentsaken

– Oslo tingrett februar 2021 – Moss tingrett februar 2021

En låneagent hadde betalt en eiendomsmegler 35 000 kroner som vederlag for fiktive e-takster som kunne benyttes som grunnlag for boliglån. Straffen ble fastsatt til fengsel i fem måneder for låneagenten og fengsel i 90 dager for eiendomsmegleren, som også ble fradømt retten til å inneha stilling som eiendomsmegler i to år.

– Saksforholdet

Et eiendomsmeglerfirma i Moss avdekket i 2019 at en ansatt megler hadde mottatt beløp på til sammen 35 000 kroner fra en låneagent som vederlag for utstedelse av fiktive elektroniske takster (e-takster), som agenten kunne benytte i forbindelse med refinansiering av boliglån for sine kunder.

Megleren erkjente umiddelbart forholdet overfor arbeidsgiver. Begge avga uforbeholdne tilståelser i retten og samtykket i at forholdene ble avgjort ved tilståelsesdom.

Straffen for eiendomsmegleren ble fastsatt til fengsel i 90 dager. Han ble også fradømt retten til å inneha stilling som eiendomsmegler i en toårsperiode. Straffen for låneagenten ble fastsatt til fengsel i fem måneder.

– Nærmere om grunnlaget for straffutmålingen

Moss tingrett, som behandlet saken mot eiendomsmegleren, viste til at korrupsjon er en forbrytelse som har mer samfunnsskadelig virkning enn underslag, og at sterke allmennpreventive hensyn tilsier at slike handlinger straffes strengt. Det ble vist til at oppdagelsesrisikoen generelt vil være liten, og at korrupsjonen kan gi skadevirkninger langt utover det som direkte følger av bestikkelsen. Handlingene ble vurdert som klart mer straffverdige enn underslag eller utroskap.

Retten fant ikke forhold som ga grunnlag for å fravike den klare hovedregelen om ubetinget fengsel i korrupsjonsaker. Det ble tatt utgangspunkt i en straff på fengsel i fem måneder, som ble redusert med 2/5 på grunn av tilståelse og lang liggetid.

Oslo tingrett, som behandlet saken mot låneagenten, viste også til sterke allmennpreventive hensyn, og til at samfunnsmessige skadevirkninger ved korrupsjon tilsier at straffen bør være strengere enn ved underslag og andre former for økonomisk utroskap. Det ble også pekt på at korrupsjon kan være vanskelig å oppdage. I formildende retning ble det lagt vekt på at det var avgitt en uforbeholden tilståelse.

– Rettskraft

Begge dommer er rettskraftige.

– Ref. TOSLO-2020-187558 – TMOSS -2021-1911

Salgsleder i Nortura-saken

– Oslo tingrett november 2020 – Borgarting lagmannsrett mars 2021 – Høyesteretts ankeutvalg oktober 2021

Innkjøpsansvarlig (B) i Foods AS, et selskap i kjøttbransjen, hadde i 2016 besørget overføring av 350 000 kroner til en salgsansvarlig (A) i Nortura SA. Overføringen var opprinnelig tenkt som et lån, men lånet ble senere ettergitt. Senere avtalte de to overføring av ytterligere 500 000 kroner, uten at dette ble realisert. Påvirkningselementet – at selskapet hvor A arbeidet kunne oppnå kundefordeler – var innforstått hos begge. A hadde også mottatt 30 000 kroner fra en annen kunde (C), og bedt en tredje (D) om 20 000 kroner, uten at dette beløpet ble betalt. Oslo tingrett dømte A til en straff av fengsel i to år og seks måneder for ett tilfelle av grov passiv korrupsjon og to tilfeller av simpel passiv korrupsjon. B ble dømt til en straff av fengsel i to år og tre måneder for grov aktiv korrupsjon. Begge ble også ilagt rettighetstap. C ble dømt til en straff av fengsel i 75 dager for simpel aktiv korrupsjon. Selskapet hvor B arbeidet ble ilagt en bot på 3 600 000 kroner som foretaksstraff. Samtlige anket til Borgarting lagmannsrett, som nektet ankene fremmet. Ankene over lagmannsrettens beslutning ble forkastet av Høyesteretts ankeutvalg.

– Sakens bakgrunn – avdekking av forholdet

Etter anmeldelse fra Nortura SA, som hadde mottatt et varsel om bestikklser, ble det innledet etterforskning mot A og B i januar 2019. Etter en fase med skjult etterforskning, herunder kommunikasjonskontroll og spaning, ble de to pågrepet og varetektsfengslet i en kortere periode. Etterforskningen fortsatte frem til det ble tatt ut tiltale mot A, B og C i februar 2020. Samtidig ble det utstedt forelegg, som ikke ble vedtatt, mot selskapet hvor A arbeidet.

– Nærmere om korrupsjonsforholdet

Tingretten la til grunn at A, som hadde økonomiske vanskeligheter, ba B om 350 000 kroner i mai 2016. Dette ble etterkommet. Beløpet ble overført fra et annet selskap i samme konsern. Opprinnelig var beløpet visstnok tenkt som et lån, men dette ble ettergitt på et senere tidspunkt. En omfattende kommunikasjon mellom de to ga klare indikasjoner på en gjensidig intensjon og forventning om at de to skulle tilgodese hverandres interesser. Begge var innforstått med As stilling og fullmakter, og påvirkningselementet var også innforstått hos begge. Kommunikasjonen mellom dem viste et mønster med et felles prosjekt som handlet om å tilsløre eller skjule betalinger og om en gjensidig og felles interesse i strid med As lojalitetsforpliktelse overfor arbeidsgiveren, og med et potensiale for urettferdig konkurransevidring. Senere forhandlet A og B om overføring av ytterligere 500 000 kroner, uten at dette ble realisert. Retten fant det klart at det dreide seg om utilbørlige fordeler, og at begge de tiltalte forsto dette. Om påvirkningsmuligheten faktisk ble realisert eller ikke, ble ikke ansett avgjørende for skyldspørsmålet.

– Var korrupsjonen grov?

Beløpenes størrelse var tilstrekkelig til at korrupsjonen ble ansett som grov. Det følger av rettspraksis at beløp på noe over 100 000 kroner alene kvalifiserer til at korrupsjonen er grov.

– Bruk av foretaksstraff – lovbruddet kunne vært forebygget

Tingretten fant også grunn til å ilegge Bs arbeidsgiver, Foods AS, foretaksstraff. Det ble vist til at B hadde en særegen rolle i selskapet, hvor han mer fremsto som eier enn ansatt. Selskapet hadde oppfordring til å forsikre seg om at god forretningsskikk ble fulgt på deres vegne, hvilket ikke var gjort. Det ble også vist til at lovbruddet var begått for å fremme foretakets interesser, og at det hadde solid økonomisk evne. Både individualpreventive og allmenne hensyn talte for foretaksstraff.

Når det gjaldt spørsmålet om foretaket kunne forebygget lovbruddet, besvarte tingretten et stykke på vei bekreftende på dette og uttalte at «Det er ikke mulig å forebygge alle kriminelle hensikter hos egne ansatte, men det er etter rettens syn grunn til å bebreide foretaket for en manglende strukturert tilnærming til et forebyggende ansvar. Foretaket kunne hatt et tydelig kommunisert fokus på det uakseptable ved korrupsjon. Dette kunne vært gjort ved enkle midler og til liten kostnad, som retningslinjer, informasjonsmateriell og egenerklæringer for de ansatte, som igjen kunne gitt opphav til utviklende samtaler eller etterfølgende kontroll. At slike tiltak ikke kan garantere mot korrupsjon fritar ikke for ansvaret for å forsøke»

– Nærmere om straffutmålingen

Straffen ble fastsatt til fengsel i to år og seks måneder for A og to år og tre måneder for B. Tingretten tok utgangspunkt i at allmennpreventive hensyn gjør seg sterkt gjeldende i korrupsjonssaker. Det ble videre vist til at korrupsjonen medførte tap av tillit til fri og rettferdig konkurranse i markedet, og hadde gitt et potensiale for tap for konkurrenter og leverandører, og for omdømmetap for As arbeidsgiver.

Begge ble ilagt rettighetstap, i form av tap av retten til å utøve funksjon som selger eller innkjøper for A, og i form av tap av stillingen og tap av retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet og til å utøve funksjon som selger eller innkjøper for B.

De 380 000 kronene som A hadde mottatt i bestikklser, ble inndratt.

Bs arbeidsgiver ble ilagt en bot på 3 600 000 kroner som foretaksstraff. Det ble vist til selskapets solide økonomi med jevnt stigende omsetning og overskudd, og uttalt at boten burde være følbar og egnet til å statuere et eksempel i bransjen.

Kravet om inndragning overfor arbeidsgiveren ble ikke tatt til følge, idet tingretten ikke fant at det i noe tilfelle var gitt lave og tapsbringende priser som gjenytelse for korrupsjonen. Det forelå da ikke noe utbytte som kunne inndras.

Straffen for C ble fastsatt til fengsel i 75 dager. Det ble lagt til grunn at det var A som tok initiativ til korrupsjonen, og at C i noen grad hadde følt seg presset.

– Lagmannsrettens behandling

Samtlige tiltalte anket over tingrettens bevisbedømmelse og lovanvendelse under skyldspørsmålet, saksbehandling og reaksjonsfastsettelse.

I en grundig avgjørelse fant lagmannsretten det klart at det ikke heftet noen feil ved tingrettens bevisbedømmelse og lovanvendelse i tilknytning til korrupsjonshandlingene. Anførlene om saksbehandlingsfeil – nærmere bestemt om at tingretten ikke hadde sørget for sakens fullstendige opplysning og at domsgrunnene var mangelfulle – førte ikke frem. Vilårene for å ilegge foretaksstraff var oppfylt. Straffene som var fastsatt, var ikke for strenge, og vilårene for å idømme rettighetstap og inndragning var oppfylt. Samtlige anker ble nektet fremmet.

– Anke til Høyesterett

A og C anket lagmannsrettens beslutning til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg, som bemerket at utvalget bare kunne prøve lagmannsrettens saksbehandling, fant det klart at ankene ikke kunne føre frem, og forkastet disse.

Tingrettens dom er følgelig rettskraftig.

–Ref.: Oslo tingrett (TOSLO-2020-32343 – Borgarting lagmannsrett (LB-2021-3975) – Høyesteretts ankeutvalg (HR-2021-1381-U)

Flyttetjenestersaken

– Oslo tingrett juli 2019 – Borgarting lagmannsrett september 2020, februar 2021 – Høyesterett mai 2021

En innehaver (A) av et selskap hadde kjøpt en pc til sønnen til en ansatt (B) hos selskapets største kunde. Han hadde også betalt regninger på 114 000 kroner for reparasjon av biler som tilhørte B, som var en sentral person når det gjaldt kundens tildeling av oppdrag. As forhold ble ansett som grov aktiv korrupsjon. Bs forhold ble ansett som grov passiv korrupsjon. For A ble forholdet pådømt sammen med andre forhold. En passende straff for korrupsjonen ble ansett å være fengsel i åtte måneder. For B ble straffen fastsatt til fengsel i fem måneder.

– Bakgrunn

En omfattende økonomisk straffesak, som i det vesentlige dreide seg om selvvasking av utbytter fra strålselskap som var opprett for å skjule svart og til dels ulovlig arbeid, inneholdt også en post om aktiv og passiv korrupsjon. Forholdet ble avdekket i forbindelse med et Økokrimprosjekt mot organisert hvitvasking.

– Saksforholdet

Tilalte A var daglig leder, styreleder og eeneier i et selskap med formål «Flytting av møbler. Montasje av kontormøbler og annen virksomhet som kommer inn under dette» (selskapet). A var venn av B som var teamleder i en annen virksomhet. Denne virksomheten var største kunde i A's selskap.

I 2015 bestilte A en pc for selskapets regning. Denne var tiltenkt B's sønn, og ble levert til B. I 2015 og 2016 betalte selskapet tre reparasjonsregninger for biler som tilhørte B. Regningene var på til sammen 114 451 kroner. Fakturaene for reparasjonene ble forfalsket ved at A endret registreringsnummer og understellnummer, slik at de kunne føres på firmaet.

De faktiske forholdene var ikke bestridt av A eller B.

– Tingrettens dom

I tingretten ble A dømt til en straff av fengsel i seks år og seks måneder. Han ble også ilagt inndragning med 12 millioner kroner. B ble dømt til en straff av fengsel i seks måneder. Begge anket til lagmannsretten, som behandlet ankene hver for seg.

– Lagmannsrettens vurdering av spørsmålet om straffbarhet

Skyldspørsmålet ble i det vesentlige vurdert på samme måte i de to lagmannsrettsavgjørelsene.

I begge sakene fant lagmannsretten det klart at B hadde mottatt en fordel. Forklaringene fra A og B om at det dreide seg om et lån, som i det vesentlige var tilbakebetalt, ble ikke ansett troverdige. Kr. 7 000 var imidlertid overført fra B til A. I As sak ble det uttalt at fordelene under enhver omstendighet utgjorde minst 114 000 kroner. I Bs sak ble det lagt til grunn at fordelene var på i overkant av 100 000 kroner.

I begge sakene ble det også funnet klart at det dreide seg om en utilbørlig fordel «i anledning av utøvelse av stilling». B var en sentral person hos kunden når det gjaldt tildeling av oppdrag. Både hans formelle stilling og hans betydning i selskapet gjorde det viktig å ha et godt forhold til ham. As formål med fordelene var å påvirke Bs utøvelse av stillingen. Dette var noe B forsto. Måten det hele ble gjennomført på, ved at anskaffelsene ble fordekt som innkjøp til selskapet, og at fakturaene ble forfalsket, kom i tillegg.

– Var korrupsjonen grov?

I begge lagmannsrettsavgjørelsene ble det tatt utgangspunkt i at beløpsgrensen for grov korrupsjon utgjorde ca. 100 000 kroner i 2006, og at dette beløpet måtte inflasjonsjusteres. Beløpet isolert sett var derfor nær den nedre grensen for grov korrupsjon, eller i grensen mellom grov og simpel korrupsjon. I tillegg måtte det legges vekt på at korrupsjonen hadde skjedd ved utarbeidelse av falske fakturaer og uriktige regnskapsopplysninger. Dette innebar også brudd på merverdiavgiftslovgivningen. Flertallet kom etter dette til at korrupsjonen var grov. Forsettet omfattet de forholdene som gjorde korrupsjonen grov.

– Lagmannsrettens straffutmåling

Lagmannsretten fastsatte en samlet straff på fengsel i fem år og seks måneder for A. Inndragningsbeløpet ble fastsatt til ni millioner kroner.

I straffutmålingspremissene i begge sakene viste lagmannsretten til at forholdet vedrørende korrupsjonen befant seg i nedre sjikt av grov korrupsjon, på grensen til simpel. Det var imidlertid utarbeidet uriktige regnskapsdokumenter, og betalingene innebar merverdiavgiftsbedrageri. I tillegg hadde forholdet foregått over tid. Lagmannsretten anså en passende straff for korrupsjonsforholdet isolert sett for å være fengsel i om lag åtte måneder.

For B ble straffen fastsatt til fengsel i fem måneder. Det ble også fastsatt et inndragningsbeløp på 50 000 kroner. Det ble vektlagt at han hadde utsatt arbeidsgiveren for et alvorlig omdømmetap. På den andre siden ble det vist til at saken hadde blitt gammel.

– Anke til Høyesterett

A anket lagmannsrettens omfattende dom for to posters vedkommende. Anken gjaldt ikke avgjørelsen av tiltaleposten om korrupsjon. Høyesterett reduserte straffen til fengsel i fire år og ni måneder. I forbindelse med straffutmålingen sa Høyesterett seg enig i lagmannsrettens vurdering av hva som var en passende straff for korrupsjonen.

Lagmannsrettens dom mot B er ikke anket, og er rettskraftig.

– Ref. Oslo tingrett (TOSLO-2019-9633) – Borgarting lagmannsrett (LB-2019-136530, LB-2019-141182) Høyesterett (HR-2021-987-A)

Eiendomstransaksjon Bergen-saken

– Hordaland tingrett juni 2021

En daglig leder i en virksomhet hadde på vegne av virksomheten inngått kontrakter om kjøp av eiendommer etter å ha inngått avtaler med selgerne om opsjon på å overta eiendommene til lavere beløp. Han fikk utbetalt differansene mellom opsjonssummene og kjøpesummene. Tingretten vurderte forholdet som utroskap og ikke som korrupsjon.

– Saksforholdet

Daglig leder i en virksomhet i Bergen hadde inngått kontrakter på vegne av virksomheten om kjøp av to eiendommer etter å ha fått opsjon fra selgerne på å kjøpe eiendommene for lavere beløp enn de avtalte kjøpesummene. Differansen mellom opsjonene og kjøpesummene utgjorde henholdsvis 300 000 kroner og 1 400 000 kroner, som han fikk utbetalt til seg.

Han ble tiltalt prinsipalt for grov korrupsjon, subsidiært for grov utroskap.

– Tingrettens vurdering

Tingretten fant det klart at han hadde oppnådd fordeler ved de foretatte transaksjonene. På den andre siden hadde selgeren ikke hatt til formål å oppnå noe eller søke å påvirke tiltalte til å handle på en bestemt måte. Vederlaget til selgeren var uansett det samme. Tingretten kom da til at de beløpene tiltalte hadde mottatt, ikke kunne karakteriseres som utilbørlige fordeler. Forholdene ble vurdert som grov utroskap. Straffen for grov utroskap, grove dopingovertridelser og en overtredelse av tolloven (som også var en del av tiltalen) ble fastsatt til fengsel i to år og to måneder.

Tingrettens dom er rettskraftig.

Dommen bidrar til å illustrere grensen mellom korrupsjon og utroskap.

– Ref: THOD-2020-50587

Advokatsaken (tvangssalg)

– Oslo tingrett oktober 2020 – Borgarting lagmannsrett februar 2021 – Høyesteretts ankeutvalg mai 2021

En advokat som hadde fått oppdrag fra Oslo byfogdembete som offentlig oppnevnt medhjelper ved salg av fast eiendom, hadde i perioden fra november 2009 til januar 2015 krevet penger fra seks eiere av eiendom som skulle tvangsselges, og mottatt til sammen 263 000 kroner fra dem. Han forega at tvangssalgene kunne treneres eller avlyses hvis han mottok penger. Han hadde også ved to anledninger mottatt betaling for oppdrag direkte fra klienten – til sammen 64 000 kroner – og benyttet pengene til private formål i stedet for å fakturere på vegne av advokatfirmaet som han da var ansatt i. I Oslo tingrett ble advokaten dømt for seks tilfeller av grov passiv korrupsjon og to tilfeller av grov utroskap til en straff av fengsel i to år og seks måneder. Hans anke til lagmannsretten ble nektet fremmet, og anken over lagmannsrettens beslutning ble forkastet av Høyesteretts kjæremålsutvalg.

– Sakens bakgrunn – avdekking av forholdet

Tiltalte (A) arbeidet fra 2001 til 2016 som advokat i et advokatfirma, først som partner og fra 2007 som ansatt. Fra 2009 begynte han å få tildelt oppdrag fra Oslo byfogdembete som offentlig oppnevnt medhjelper ved tvangssalg av fast eiendom. Han sluttet i advokatfirmaet ved årsskiftet 2016/2017 for å starte egen advokatpraksis. En av firmaets advokater gjennomgikk tiltaltes saker som ikke var avsluttet og arkivert, og oppdaget en tvangssalgssak som ikke var avsluttet, og som det hadde vært bevegelse i i bortimot fem og et halvt år. Etter å ha fått kontakt med sønnen til eier av en eiendom som skulle tvangselges, fikk han vite at A hadde krevet penger og alkohol for å utsette tvangssalget. Advokatfirmaet anmeldte forholdet til politiet, og det ble etter hvert klarlagt at det var flere personer som var blitt utsatt for det samme. Etterforskningen førte til tiltale for seks tilfeller av grov passiv korrupsjon og to tilfeller av grov utroskap, begått i perioden fra november 2009 til januar 2015.

– Nærmere om korrupsjonsforholdet – tingrettens dom

Tingretten fant det hevet ut over enhver rimelig tvil at A ved gjentatte anledninger hadde fremsatt krav om penger fra de seks personene som hadde eiendom som skulle tvangsselges, og at disse betalingene var motytelser for at han skulle sørge for utsettelse av tvangsfravikelse eller tvangssalg. Denne bistanden ble holdt skjult for Oslo byfogdembete og for saksøkerne. Utsettelsene var også i konflikt med Oslo byfogdembetes retningslinjer for medhjelpere ved tvangssalg. As forklaring om at betalingene var godtgjørelser for ordinært advokatarbeid som han hadde utført for de saksøkte, så retten helt bort fra. Slike oppdrag ville også komme i konflikt med byfogdembetets retningslinjer. A utnyttet de saksøktes vanskelige situasjon på en kynisk måte, og tingretten fant det klart at forholdet var utilbørlig.

– Var korrupsjonen grov?

Tingretten viste til at korrupsjonshandlingene var begått av en advokat som var offentlig oppnevnt som medhjelper. Han utnyttet og misbrakte kompetansen som medhjelper til å kreve penger fra personer med svak økonomi og i en vanskelig livssituasjon. Som medhjelper var han en del av rettsapparatet, med de særlige krav til nøytralitet som det innebar. Tingretten fant det klart at korrupsjonen var grov.

– Nærmere om straffutmålingen

Tingretten anså de seks tilfellene av grov korrupsjon som bærende for straffutmålingen. Det ble vist til at forholdene var begått av en advokat som var offentlig oppnevnt, og som misbrakte kompetansen til å skaffe utilbørlige fordeler til seg selv fra personer med svak økonomi og i en vanskelig livssituasjon. Handlingene utgjorde et grovt brudd på den særlige tillit som fulgte med medhjelperoppdraget. Han hadde utvist et fast og langvarig forsett. Sterke allmennpreventive hensyn tilsa en streng straff.

Straffen ble etter dette fastsatt til fengsel i to år og seks måneder.

– Lagmannsrettens behandling

A anket over tingrettens bevisbedømmelse og lovanvendelse under skyldspørsmålet, og reaksjonsfastsettelsen. Lagmannsretten fant det klart at A var korrekt domfelt for seks tilfeller av grov korrupsjon. Bevisvurderingen var korrekt når tingretten kom til at det ikke dreide seg om ordinære advokatoppdrag. Tingretten hadde foretatt en grundig og korrekt vurdering av bevismaterialet i saken, og det var ingen særlige grunner som tilsa at anken burde bli fremmet. Tingrettens lovanvendelse i tilknytning til utilbørlighetskriteriet og vilkåret om uberettiget vinning – det siste

i tilknytning til det ene tiltalepunktet for utroskap – var korrekt. Det ble videre uttalt at tingretten hadde sett hen til relevante straffutmålingsmomenter og utmålt en straff i samsvar med etablert straffenivå og rettspraksis. Uansett var det ikke tale om noe åpenbart misforhold mellom de straffbare handlingene og den utmålte straffen.

Anken ble etter dette nektet fremmet.

– Anke til Høyesterett

A anket lagmannsrettens beslutning til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg, som bemerket at utvalget bare kunne prøve lagmannsrettens saksbehandling, forkastet anken ved kjennelse 20. mai 2021.

Tingrettens dom er følgelig rettskraftig.

-Ref.: Oslo tingrett (TOSLO-2020-59110) – Borgarting lagmannsrett (LB-2020-166516) – Høyesteretts ankeutvalg (HR.2021.1074-U)

Ølsaken

– Hammerfest tingrett august 2020 – Hålogaland lagmannsrett mars 2021

Butikksjef i en dagligvareforretning hadde latt en salgskonsulent hos en av butikkkens leverandører hente ut øl fra forretningens varebeholdning til eget forbruk. Som motytelse fikk butikksjefen vederlag enten i form av øl fra leverandørens varelager, eller kreditering av øl. Dette ble kamuflert ved at konsulenten meldte inn de leverte og krediterte varene til leverandøren som brekkasje. Verdien av levert og kreditert øl utgjorde minst 8 640 kroner. Straffen for dette forholdet og for heleri av tre halvpaller øl ble fastsatt til fengsel 45 dager.

– Bakgrunn

Politiet mottok i 2017 og 2018 opplysninger om at en salgskonsulent for dagligvarer med Hammerfest som en del av ansvarsområdet drev med ulovlig salg av alkohol. Under etterforskningen ble butikksjefen i en dagligvareforretning i Hammerfest trukket inn, mistenkt for korrupsjon og heleri av øl.

– Saksforholdet

Tingretten og lagmannsretten fant det godtgjort at butikksjefen hadde latt salgskonsulenten hente ut øl fra forretningens varebeholdning, og at han hadde akseptert konsulentens tilbud om motytelse enten i form av øl fra leverandørens varelager eller i form av kreditering av et tilsvarende parti øl på forretningens konto hos leverandøren. Ved en anledning mottok han også øl som motytelse for at konsulenten fikk låne forretningens varebil. Det ble lagt til grunn at det dreide seg om en samlet motytelse i form av levert eller kreditert øl for minst 8 640 kroner. Mengden øl som butikksjefen mottok eller fikk kreditert, tilsvarte mengden som konsulenten hadde tatt ut. Forholdet ble kamuflert ved at konsulenten meldte inn de aktuelle varene til leverandøren som ødelagte eller ikke salgbare, såkalt brekkasje.

Tiltaltes forklaring om at han ikke hadde krevet å bli kreditert øl, at han trodde salgskonsulenten hadde opptrådt i samsvar med retningslinjene fra leverandøren, og at han ikke hadde gjort noe galt, men bare opptrådt i tråd med vanlig praksis i bransjen, ble ikke akseptert.

– Lagmannsrettens anvendelse av utilbørighetskriteriet i straffeloven § 387

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at det bare er klart klanderverdige forhold som rammes av bestemmelsen i straffeloven § 387, og at det må foretas en totalvurdering. Det ble vist til at det dreide seg om privat næringsvirksomhet hvor verdien av fordelene var relativt beskjeden, men at det på den annen side dreide seg om en fordel i form av alkoholholdige drikkevarer hvis omsetning er undergitt

strengt regler. Det ble også vist til at eventuelle sedvaner i form av aksept av utilbørlige fordeler ikke skal være avgjørende for hvor grensen for det utilbørlige skal trekkes. Fordelen som butikksjefen mottok, ble etter dette ansett som utilbørlig.

– Lagmannsrettens straffutmåling

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at korrupsjon er sterkt samfunnsskadelig virksomhet. Det ble vist til at verdien av den utilbørlige fordelene var relativt beskjeden, og uttalt at omfanget av overtredelsen, varigheten og vederlagets art allikevel tilsa en isolert reaksjon på en kortere betinget fengselsstraff. En straff på fengsel i 45 dager ble ansett som en passende straff for heleriet som korrupsjonssaken ble pådømt sammen med. Den samlede straffen ble også fastsatt til fengsel i 45 dager. I formildende retning ble det lagt noe vekt på at de straffbare forholdene lå noe tilbake i tid.

I inndragningsspørsmålet la lagmannsretten til grunn at det var usikkert om 11 av de 15 brettene med øl som saken gjaldt, var kreditert. Inndragningsbeløpet knyttet til korrupsjonssaken ble følgelig fastsatt til 2 304 kroner, som tilsvarte 4/15 av beløpet på 8 640 kroner.

– Anke til Høyesterett

Butikksjefens anke til Høyesterett over lagmannsrettens saksbehandling og straffutmåling ble nektet fremmet av Høyesteretts ankeutvalg.

– Ref: THAFE-2020-24825 – LH-2020-139119 – HR.2021-1452-U

Installasjonsledersaken

– Oslo tingrett oktober 2019 – Borgarting lagmannsrett juni 2021

– Høyesteretts ankeutvalg september 2021

Installasjonslederen (A) i en våtromsbedrift hadde inngått muntlig avtale med en underentreprenør (B) om at B skulle betale en viss prosentandel av sine fakturaer til bedriften direkte til A. Formålet med betalingene var at A skulle påvirke ledelsen i bedriften til å gi oppdrag til B, som også var eneste underentreprenør for våtromsbedriften i den aktuelle perioden fra august 2016 til august 2017. Dette var begge parter innforstått med. Bedriftens omsetning til B i denne perioden var på ca. 4,2 millioner kroner. I denne perioden fakturerte A 559 639 kroner til B, og mottok 466 792 kroner. A ble dømt i lagmannsretten for grov passiv korrupsjon til fengsel i ett år og seks måneder. B ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i 10 måneder. At B trodde at ledelsen i bedriften var kjent med avtalen mellom ham selv og A, ble ikke tillagt vekt. A ble også dømt til rettighetstap i tre år. Begges anker til Høyesterett ble nektet fremmet av Høyesteretts kjæremålsutvalg.

– Avdekking av forholdet

I august 2017 hadde daglig leder i den berørte våtromsbedriften en samtale med B. Han ble da kjent med at B hadde betalt en andel av sin omsetning fra bedriften i perioden fra august 2016, da A ble tilsatt som installasjonsleder, til A, og at grunnlaget for disse betalingene var en muntlig avtale mellom A og B. A ble innkalt til drøftelsesmøte, erkjente de faktiske forholdene og ble umiddelbart avskjediget. Forholdet ble anmeldt til politiet i januar 2018.

– Etterforskning, tiltale og dom

Saken ble overtatt av Økokrim, som utvidet etterforskningen til også å omfatte B. I februar 2019 ble A satt under tiltale for grov passiv korrupsjon. Samtidig ble B satt under tiltale for grov aktiv korrupsjon. Ved Oslo tingretts dom 1. oktober 2019 ble A dømt etter tiltalen til fengsel i to år. B ble dømt til fengsel i ett år og tre måneder. Begge ble dømt til tap av retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet eller å inneha ledende stilling eller styreverv i fem år, og A ble dømt til å tåle inndragning av 269 000 kroner.

Begge anket. Ved Borgarting lagmannsretts dom 2. juni 2021 ble straffen endret til fengsel i ett år og seks måneder for A og fengsel i 10 måneder for B. Varigheten av rettighetstapet ble redusert til tre år for A. B ble ikke ilagt rettighetstap.

– Nærmere om korrupsjonen – grunnlag og omfang

I april 2016 var B ansatt i og medeier av et selskap som utførte oppdrag for våtromsbedriften. A utførte oppdrag for den samme bedriften i egenskap av oppdragstaker gjennom sitt enkeltpersonforetak. De to inngikk muntlig avtale om at B skulle betale en viss prosentandel av selskapets omsetning fra bedriften til A. Denne avtalen ble videreført etter at B etablerte sitt eget enkeltpersonforetak og A ble ansatt

i bedriften. De ble først enige om at det skulle betales 10 % av den aktuelle omsetningen, men prosentsatsen som lå til grunn for de enkelte fakturaene fra A, varierte mellom 12 og 22 prosent. A utstedte til sammen 12 fakturaer til B for et samlet beløp på 559 639 kroner. Av disse ble 11 fakturaer på til sammen 466 792,50 kroner betalt.

– Skyldspørsmålet

Begge tiltalte nektet opprinnelig straffskyld. A gjorde opprinnelig gjeldende at prosentandelen var betaling for opplæring av B og hans ansatte. Under ankeforhandlingen for lagmannsretten endret han standpunkt og erkjente straffskyld. B gjorde gjeldende at han trodde at As overordnede var kjent med prosentavtalen. Lagmannsretten kom imidlertid til at det dreide seg om en utilbørlig fordel til A også om avtalen skulle bedømmes ut fra Bs oppfatning av den. Begge ble følgelig funnet skyldige i korrupsjon. Beløpets størrelse innebar at det også var klart at det dreide seg om grov korrupsjon.

– Nærmere om straffutmålingen

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at korrupsjon generelt er svært samfunnsskadelig og vanskelig å avdekke, slik at sterke allmennpreventive hensyn gjorde seg gjeldende. At våtromsbedriften hadde ansvarsrett etter plan- og bygningsloven tilsa imidlertid ikke noe markant høyere straffnivå enn ved alminnelig privat næringsvirksomhet.

Det ble vektlagt at prosentavtalen representerte en klar interessekonflikt sett opp mot bedriftens interesser. Den innebar også en risiko for at prisene for Bs arbeid ville bli satt for høyt. Det var risikoen for skade som var det sentrale ved straffutmålingen, ikke påvisning av konkret skade. At det ble benyttet fakturaer som ble regnskapsført, var også straffeskjerpende.

For As vedkommende ble det vektlagt at han fremsto som den sterke part i avtaleforholdet. Avtalen innebar elementer av utnyttelse av situasjonen som B befant seg i. Det ble gitt fradrag i straffen knyttet til lang saksbehandlingstid. Skylderkjennelsen, som kom først under ankeforhandlingen for lagmannsretten, ble ikke vektlagt.

For B ble det vektlagt at han var den svake part i avtaleforholdet, og at det skulle tas utgangspunkt i den forståelsen han hadde av den faktiske situasjonen. Det ble også vist til at han hadde samarbeidet ved å legge frem alt han hadde av informasjon og dokumentasjon umiddelbart etter at forholdet var avdekket. Også for ham ble det gitt fradrag knyttet til lang saksbehandlingstid.

– Inndragning

Tingretten avgjorde at det skulle inndras 269 000 kroner hos A. Denne posten i tingrettens dom ble ikke anket. Tingretten tok utgangspunkt i det mottatte beløpet på 466 792,50 kroner. Dette ble redusert med antatt betalt utgående merverdiavgift av beløpet, og deretter med antatt betalt inntektsskatt av netto fakturabeløp.

– Anke til Høyesterett

A anket til Høyesterett over lagmannsrettens straffutmåling. B anket over lagmannsrettens lovanvendelse, saksbehandling og straffutmåling. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 10. september 2021 ble ankene nektet fremmet.

– Ref.: Oslo tingrett (TOSLO-2019-38635) – Borgarting lagmannsrett (LB-2019-160156) – Høyesteretts ankeutvalg (HR-2021-1813-U)

Nannestad kommune-saken

– Øvre Romerike tingrett november 2018 – Eidsivating lagmannsrett januar 2020 – Høyesteretts ankeutvalg april 2020

En virksomhetsleder i teknisk avdeling i Nannestad kommune (A) hadde i årene 2000–2014 anvist og attestert falske fakturaer for til sammen rundt 7,5 millioner kroner fra en av kommunens leverandører (B). Som motytelse fikk han utbetalt minst 485 000 kroner, samt brennevin og en varmtvannsbereder. Han var klar over at fakturaene var fiktive, og over at han fikk motytelsene som takk fordi B fikk oppdrag fra kommunen. Lagmannsretten fastsatte straffen for grov passiv korrupsjon og grov utroskap til fengsel i fire år og to måneder. B ble i tillegg til grov aktiv korrupsjon og medvirkning til grov utroskap dømt for grovt skattesvik, merverdiavgiftsbedrageri og hvitvasking. Straffen, som i utgangspunktet ble anslått til fengsel i seks år, ble redusert med innpå 40 % til fengsel i tre år og åtte måneder på grunn av Bs tidlige tilståelse og bistand til avklaring av bevisituasjonen mot A. De domfeltes anker til Høyesterett ble nektet fremmet.

– Intern gransking i Nannestad kommune

En intern gransking i Nannestad kommune, basert på mistanker om fiktiv fakturering og overfakturering fra B, som leverte reservedeler til kommunens avløpspumper, resulterte i politianmeldelse i januar 2015. B avga politiforklaring i mars 2015. Han erkjente fiktiv fakturering og korrupsjon, og forklarte også at A hadde vært delaktig. A hadde attestasjons- og anvisningsmyndighet i kommunen for fakturaer knyttet til renseanlegg og pumpestasjoner.

– Etterforskning og dom – grov korrupsjon

Ved etterforskningen ble det klarlagt at B i årene 2000–2014 i tillegg til reelle fakturaer for nær ni millioner kroner hadde utstedt fiktive fakturaer til kommunen for mellom 7,2 og 7,3 millioner kroner. Samtlige av disse fakturaene var anvist eller attestert av A, og ble utbetalt av kommunen. Det ble også klarlagt at A hadde fått utbetalt penger og andre fordeler av B for å sørge for attestasjon og anvisning av de fiktive fakturaene.

Oslo statsadvokatembeter satte A og B under tiltale for henholdsvis grov passiv korrupsjon og grov aktiv korrupsjon. A ble også tiltalt for grov utroskap, knyttet til attestasjonene og anvisningene av falske fakturaer. B ble tiltalt for medvirkning til As grove utroskap, for grovt skattesvik, selvvask og overtredelser av merverdiavgifts- og regnskapslovgivningen.

Ved Øvre Romerikes dom 14. november 2018 ble de to tiltalte dømt, i det vesentlige i henhold til tiltalen. Straffen ble satt til fengsel i tre år og åtte måneder for hver av dem. Begge anket. Ved Eidsivating lagmannsretts dom 21. januar 2020 ble tingrettens dom mot B opprettholdt. For A ble straffen skjerpet til fengsel i fire år og to måneder.

– Nærmere om omfanget av korrupsjonen

A erkjente for lagmannsretten å ha mottatt til sammen rundt 100 000 – 120 000 kroner av B i årene 2010 – 2014. Han oppfattet pengene som en takk for B at fikk oppdrag fra kommunen. Lagmannsretten la etter bevisførselen til grunn at A fikk penger fra B allerede fra 2003, og i betydelig større omfang enn A selv hadde erkjent. Beløpets størrelse var imidlertid uklart, og lagmannsretten kom i likhet med tingretten til at det ikke kunne legges til grunn at det var større enn 485 000 kroner. I tillegg hadde A mottatt en del brennevin og en varmtvannsbereder.

Lagmannsretten anså det som klart at det dreide seg om grov korrupsjon. Det ble lagt vekt på at A var offentlig tjenestemann og i den egenskap nøytt særlig tillit, og på beløpets størrelse.

– Nærmere om straffutmålingen – generelt

Ved vurderingen av straffbarheten for korrupsjonen og utroskapen kom lagmannsretten til at det ikke var grunn til å skille mellom de to. De hadde vært avhengige av hverandre, og As utroskap var helt avhengig av at B innga de falske fakturaene til kommunen. Lagmannsretten anså at et utgangspunkt på mellom fire år og fire år og seks måneders fengsel for disse to forholdene var passende. Overensstemmende med dette ble straffen for A fastsatt til fengsel i fire år og to måneder.

– Vesentlig redusert straff

For Bs vedkommende anså lagmannsretten at unndragelse av i overkant av tre millioner kroner i skatt isolert sett kvalifiserte til en straff av fengsel i rundt to år, og at det samme gjaldt unndragelse av i underkant av 2,5 millioner kroner i merverdiavgift. Hvitvasking av i underkant av 1,6

millioner kroner kvalifiserte isolert sett til fengsel i rundt ett år. Sett under ett ble utgangspunktet for den samlede straffen vurdert til fengsel i seks år.

Som tingretten la lagmannsretten til grunn at B skulle ha en tilståelsesrabatt på 1/3. Det ble vist til at han på et tidlig stadium hadde erkjent de faktiske forholdene som lå til grunn for tiltalen, og hadde lettet etterforskningen vesentlig ved at han hadde forklart seg inn i et langt mer omfattende straffbart forhold enn det han opprinnelig var mistenkt for. Bs forklaring var også et vesentlig bevis mot medtiltalte A. Bevissituasjonen mot A ville ha vært betydelig vanskeligere uten Bs forklaring om aktiv korrupsjon og omfanget av denne. B ble også gitt noe rabatt på grunn av tiden som hadde gått siden hans sak var ferdig etterforsket. Etter dette ble straffen for B fastsatt til fengsel i tre år og åtte måneder, noe som ga ham en reduksjon i straffen på opp mot 40 % i forhold til utgangspunktet på fengsel i seks år.

- Erstatning til Nannestad kommune

A og B ble endelig dømt til å betale erstatning til Nannestad kommune med beløpet på 7 244 935 kroner som kommunen hadde utbetalt til dekning av de fiktive fakturaene fra B.

- Anke til Høyesterett

A anket til Høyesterett over lagmannsrettens lovanvendelse og straffutmåling. B anket over straffutmålingen. Begge anker ble nektet fremmet av Høyesteretts ankeutvalg.

- Ref.: Øvre Romerike tingrett TOVRO-2018-8808, Eidsivating lagmannsrett LE-2019-2791, Høyesteretts ankeutvalg HR-2020-816-U

Hasjimportsaken

– Oslo tingrett september 2017 – Borgarting lagmannsrett juni 2020 – Høyesteretts ankeutvalg november 2020.

Sak om innførsel av store mengder hasj og grov korrupsjon. Det var to tiltalte i saken. Den ene tiltalte (A), var bakmann i et stort narkotikanettverk. Han var tiltalt for innførsel av ca. 16,7 tonn hasj i perioden 1993–2013 og for grov aktiv korrupsjon. Den andre tiltalte (B), tidligere polititjenestemann, var tiltalt for medvirkning til innførsel av ca. 13,9 tonn i perioden 2004–2013 og for grov passiv korrupsjon. Bakmannen A ble i lagmannsretten dømt til fengsel i 13 år, han fikk et betydelig fradrag i straffen pga. sin medvirkning til å oppklare saken. Den tidligere polititjenestemannen B ble i lagmannsretten dømt til fengsel i 21 år og inndragning av 1 418 000 kroner. Begges anker til Høyesterett ble nektet fremmet.

– Avdekking av saken

I 2013 ble A pågrepet av politiet i Asker og Bærum, siktet for oppbevaring av 109 kilo hasj i en garasje. A erkjente etter hvert «oppbevaring og salg av til sammen 1 389 kilo hasj» og «innførsel av til sammen 25–30 tonn hasj fra 1990-tallet fram til han ble pågrepet». I avhør kom det fram at A hadde fått bistand fra polititjenestemannen B med importen av hasjen, og det ble hevdet at B hadde fått 500 kroner pr kilo importert hasj. B ble etter dette med-siktet i narkotikasaken mot A, og ble også siktet for grov korrupsjon.

Saken har to sider, hasjimport og korrupsjon. I det følgende fokuseres på korrupsjonstiltalen mot B.

– Tiltalen for B

B var tiltalt for medvirkning til As import av hasj, og for grov passiv korrupsjon, straffeloven 1902 § 276 b jf. § 276 a. Vilkåret for domfellelse for passiv korrupsjon er at man krever, mottar eller aksepterer et tilbud om en utilbørlig fordel i anledning av stilling, verv eller oppdrag. Ved avgjørelsen av om korrupsjonen skal anses som grov skal det blant annet legges vekt på om handlingen er forøvet av offentlig tjenestemann og om den har gitt betydelig økonomisk fordel.

– Tingrettens dom

Ved Oslo tingretts dom i september 2017 ble B dømt til fengsel i 21 år og inndragning av 667 800 kroner. A ble dømt til fengsel i 15 år. Begge anket dommen til Borgarting lagmannsrett.

– Hovedinnholdet i lagmannsrettens dom

Lagmannsretten reduserte straffen for A til fengsel i 13 år.

Straffen for B ble fastsatt til fengsel i 21 år, som for tingretten. I tillegg ble det fastsatt inndragning av 1 418 000 kroner.

Lagmannsretten la til grunn at A i perioden fra 2004 til 2013 hadde stått for innførsel av ca. 13,8 tonn hasj til Norge. På et tidspunkt før januar 2004 ble det etablert et samarbeid mellom ham og polititjenestemannen B. Han hadde en overordnet stilling i politiet, og hadde i en periode benyttet A som informant. Samarbeidet gikk ut på at B mot økonomisk godtgjøring skulle varsle A dersom det ble beslaglagt hasj i tidsrom der B ventet på hasj fra utlandet, og også på annet vis redusere risikoen for at A ble pågrepet av politiet.

Som motytelse mottok B gjennom denne perioden utilbørlige fordeler til en verdi av ca. 1 418 000 kroner, herav 1 200 000 kroner i kontanter, oppussing av et bad til en verdi av 200 000 kroner, et ur verdt 17 000 kroner og en mobiltelefon verdt 1 000 kroner. Dette ble sett som en sammenhengende korrupsjonsforbrytelse fra hans side. Han mottok disse fordelene forsettlig, og i egenskap av sin stilling som polititjenestemann.

Korrupsjonshandlingen ble ansett som grov. Det ble først og fremst vist til at B mottok fordelene i egenskap av å ha en ledende stilling i politiet, noe som i seg selv tilsa at det var tale om grov korrupsjon. Det ble også vist til at handlingen i vesentlig grad var egnet til å svekke den generelle tilliten til politiet i samfunnet. I tillegg dreide det seg om et høyt beløp.

– Mottak av kontanter – økonomiske analyser

Spesialenheten for politisaker, som sto for etterforskning og irretteføring av saken, hadde utarbeidet en privatforbruksberegning og en kontantstrømanalyse for B i perioden 1. januar 2004 til 1. mars 2014. Denne viste et samlet merforbruk på ca. 1,6 millioner kroner for B og hans daværende samboer, og kontantutbetalinger på ca. 2 millioner kroner ut over det han hadde tilgang til fra kjente kilder. I samme periode hadde han gjort bankinnskudd for ca. 1,4 millioner

kroner. Lagmannsretten tok i motsetning til tingretten utgangspunkt i merforbruket, og reduserte dette med 400 000 kroner, som det ikke kunne utelukkes at B hadde hatt tilgang til fra andre kilder. De resterende 1,2 millioner kroner stammet fra A. Det ble sett bort fra As forklaring om at han hadde betalt B 500 kroner pr. kilo hasj, noe som i tilfelle ville ha gitt en samlet kontant godtgjørelse på ca. 6,9 millioner kroner.

- Klokker

Tingretten hadde lagt til grunn at B hadde mottatt to kostbare klokker fra A, en Tag Heuerklokke og en Bvlgari-klokke. Lagmannsretten la til grunn at han i 2009 hadde mottatt Tag Heuerklokken, som hadde en verdi av 17 000 kroner. Bvlgariklokken ble ansett å falle utenfor tiltalen.

- Oppussing av bad

B og hans daværende samboer hadde kjøpt et småbruk i 2005. Badet på eiendommen ble pusset opp samme år. Lagmannsretten la etter en omfattende bevisførsel til grunn at det var A som etter muntlig avtale med B hadde engasjert håndverkere til å utføre arbeidene, og at det også var A som betalte disse. Kostnadene var vurdert til 236 500 kroner. Lagmannsretten reduserte dette beløpet til 200 000 kroner under henvisning til det strenge beviskravet i straffesaker.

- Straffutmålingen

Ved straffutmålingen for B ble det tatt utgangspunkt i straffen for narkotikaforbrytelsen. Lagmannsretten fant det klart at det forelå særdeles skjerpende omstendigheter, slik at straffeloven 190 § 162 tredje ledd fikk anvendelse. Det ble vist til at B i hele tiltaleperioden hadde hatt en sentral rolle, at han som innehaver av ledende stillinger i politiet hadde tilgang til informasjon som var viktig for A, og at A hadde sett hans medvirkning som verdifull. Ved den konkrete straffutmålingen viste lagmannsretten til mengden av importert stoff og til varigheten av det straffbare forholdet. Skadepotensialet var svært stort, og sterke allmennpreventive hensyn gjorde seg gjeldende. Det var også skjerpende at de straffbare handlingene hadde tilknytning til stillingene hans i politiet. Narkotikaforbrytelsen tilsa i seg selv en straff på opp mot lovens øvre strafferamme på fengsel i 21 år.

Om korrupsjonsforbrytelsen uttalte lagmannsretten at det var klart straffeskjerpende at B gjorde seg skyldig i korrupsjonshandlingene i egenskap av å inneha ledende stillinger i politiet. Det ble vist til viktigheten av at polititjenestemenn nyter alminnelig tillit i samfunnet, og at korrupsjon utøvet av polititjenestemenn undergraver tilliten til rettsapparatet. At korrupsjonen var utøvet systematisk og over en så lang

periode som 10 år, tilsa ut fra allmennpreventive hensyn en streng straff. Disse forholdene måtte tillegges større vekt enn selve beløpet. Lagmannsretten anså at straffen for korrupsjonsforbrytelsen lå i det øvre sjiktet av strafferammen på 10 års fengsel.

Straffen ble etter dette fastsatt til fengsel i 21 år. Det ble videre fastsatt inndragning av 1 418 000 kroner.

- Behandlingen i Høyesteretts ankeutvalg

Bs anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet av Høyesteretts ankeutvalg. En rekke ankepunkter som gjaldt lagmannsrettens saksbehandling ble forkastet. Ankepunktet som gjaldt lagmannsrettens lovanvendelse ved domfellelsen for grov korrupsjon førte heller ikke frem. Det ble vist til at lagmannsrettens dom bygget på at B i nesten ti år bisto A i hans innførselsvirksomhet, og at det var dette som utgjorde grunnlaget for domfellelsen. Det ble presisert at det ikke kreves, slik det var anført, at mottatte økonomiske ytelser kunne knyttes til en enkeltstående innførselshandling.

Om straffutmålingen hadde utvalget ikke noe å bemerke til at lagmannsretten hadde anvendt lovens maksimumsstraff. Det ble uttalt at den grove korrupsjonen alene tilsa en lang fengselsstraff på grunn av de særlig skjerpende forhold i saken.

- Ref.: Oslo tingrett TOSLO-2015-153804-5, Borgarting lagmannsrett LB-2017-170785-4, Høyesteretts ankeutvalg HR-2020-2157-U.

UNIL-saken

– Asker og Bærum tingrett juli 2019

En innkjøpsleder (A) hos dagligvaregrossisten UNIL AS (UNIL), som hadde ansvaret for innkjøp av varer fra Asia, hadde over en periode på ca. 12 år mottatt en rekke utbetalinger på til sammen mer enn 28 millioner kroner fra to agenter i Hongkong. Beløpene var andeler av agentenes godtgjørelser ved salget av varer til UNIL. Formålet var å påvirke A til å gjøre innkjøp fra leverandører som agentene representerte. Straffen for grov passiv korrupsjon av mer enn 28 millioner kroner, og for hvitvasking av en betydelig del av dette beløpet, ble fastsatt til fengsel i fem år. Saken ble avgjort ved tilståelsesdom. Tingretten tok utgangspunkt i en straff på ca. åtte års fengsel, men reduserte straffen til fem år på grunn av tiltaltes tilståelse og øvrige medvirkning til oppklaring av saken.

– Anonymt varsel

UNIL som eies av NorgesGruppen, mottok i juni 2018 et anonymt varsel med påstander om mulige kritikkverdige og ulovlige forhold knyttet til A. Som en del av selskapets interne undersøkelser ble A konfrontert med deler av innholdet i varselet. Han bestemte seg da for å legge kortene på bordet. Han oppsøkte selv ØKOKRIM i september 2019 og erkjente å ha mottatt ytelser som han ikke hadde krav på.

– Nærmere om korrupsjonshandlingene

A, som i en årrekke hadde hatt ansvar for UNILs innkjøp av varer fra Asia, fikk i 2006 tilbud fra en agent om en bonusordning på varer han kjøpte fra agentens selskap. Agenten ville avstå deler av sitt agenthonorar til ham. Et par år etter fikk A en tilsvarende henvendelse fra en annen agent. Han gikk inn på disse ordningene, selv om han visste at han ikke skulle gjort det. Ordningen varte ved til opplegget ble avdekket sommeren 2018. Det var ingen fast størrelse på bonusen. Hans andel kunne ligge mellom tre og 20 prosent av varenes kostpris ved den enkelte bestilling. I begynnelsen fikk han beløpene utbetalt kontant. Senere ble de overført til en konto han hadde opprettet i Hong Kong.

Samlet beløp som ble mottatt på denne måten, utgjorde minst 28 222 990 kroner.

En stor del av beløpet – ca. 9,3 millioner kroner – ble benyttet til å kjøpe verdigjenstander i utlandet, herunder biler og båter, og å innføre disse til Norge. Det ble også begått andre hvitvaskingshandlinger.

A hadde avgitt en uforbeholden tilståelse, erkjent straffskyld for grov passiv korrupsjon og grov hvitvasking, og samtykket i å få saken avgjort ved tilståelsesdom.

– Vesentlig redusert straff

Ved straffutmålingen tok retten utgangspunkt i at allmennpreventive hensyn tilsa at det ble reagert med en lengre ubetinget fengselsstraff. Det ble vist til at disse hensynene gjorde seg sterkt gjeldende også ved korrupsjon mellom private aktører. Det dreide seg om høye beløp, forholdet var begått over svært lang tid og bestikkelsene hadde i sin helhet tilfalt A. Det ble uttalt at korrupsjonshandlingene isolert sett kvalifiserte til en straff på fengsel i syv år, hvitvaskingshandlingene isolert sett til en straff av fengsel i ca. tre år og forholdene samlet sett til en straff av fengsel i ca. åtte år. Det ble imidlertid fastsatt en vesentlig reduksjon i straffen som følge av tiltaltes uforbeholdne tilståelse og øvrige bidrag til oppklaring av saken. Han hadde også sørget for overføring av betydelige pengebeløp fra utlandet til Økokrims beslagskonto, og hadde også gått med på frivillige ordninger for realisering av aktiva med sikte på overføring av midler til beslagskontoen. Straffen ble på dette grunnlaget fastsatt til fengsel i fem år.

– Inndragning og erstatning

Det ble fastsatt et inndragningsbeløp på 28 222 990 kroner til fordel for UNIL AS. A ble dømt til å betale erstatning til UNIL AS med det samme beløpet, og det ble bestemt at to biler som A eide, skulle hefte til sikkerhet for inndragningsbeløpet.

Dommen er rettskraftig.

– Ref.: TAHER-2019-91303

Forsvarsmateriellsaken

– Oslo tingrett mai 2017 – Borgarting lagmannsrett oktober 2018 – Høyesterett mai 2019.

En orlogskaptein (A) som var ansatt i Forsvarets logistikkorganisasjon, hadde som arbeidsoppgave å besørge «avhending» av utrangert militært sjømateriell. I 2012 inngikk Forsvaret avtale med det britiske sikkerhetsselskapet CAS Global Ltd. (CAS) om salg av syv utrangerte marinefartøyer. A hadde vært saksbehandler i forbindelse med salget. Båtene endte hos en paramilitær gruppe i Nigeria. I 2013 overførte CAS til sammen USD 154 853 til As bankkonto i Norge. A ble dømt for passiv grov korrupsjon av dette beløpet og av 55 620 kroner som stammet fra et salg av skrotede slippkrybber. Disse tilhørte CAS, som overlot salgssummen til ham. Han ble også dømt for grov utroskap av 2 748 750 kroner, for grovt underslag og grovt tyveri av gjenstander som tilhørte Forsvaret og for brudd på informasjonsplikten etter eksportkontrollloven. Den samlede straffen ble fastsatt til fengsel i fire år og tre måneder.

– Forsvarets salg av marinefartøyer

I 2012 solgte Forsvaret syv utrangerte marinefartøyer – seks motortorpedobåter og forsyningskipet KNM Horten – til CAS Global Ltd. (CAS). A, som var ansatt i Salgs- og avhendingssesjonen i Materiellstyringsavdelingen i Divisjon for forsyning i Forsvarets logistikkorganisasjon, var saksbehandler ved salgene. CAS er et britisk sikkerhetsselskap med kontorer i London og i flere afrikanske land, herunder Nigeria. De solgte fartøyene endte i Nigeria hos et nigeriansk selskap som var kontrollert av en tidligere opprørsleder, etter først å ha blitt transportert til Storbritannia.

– Etterforskning og dom

Videresalget til Nigeria ble avdekket i en serie reportasjer i Dagbladet i 2014. Dette medførte etterforskning. A ble pågrepet og avhørt i januar 2015 i en koordinert aksjon mellom norsk og britisk politi.

Statsadvokatene ved ØKOKRIM tok i juli 2016 ut tiltale mot A for grov korrupsjon (straffeloven 1902 § 276 a jf. § 276 b), og for utroskap, underslag, tyveri og brudd på eksportkontrollloven. Ved Oslo tingretts dom 16. mai 2017 ble han dømt etter tiltalen til fengsel i fire år og åtte måneder.

Ved Borgarting lagmannsretts dom 23. oktober 2018 ble han dømt for de samme forholdene som i tingretten, men straffen ble redusert til fengsel i fire år og tre måneder. Han ble også dømt til inndragning og til å betale erstatning til Forsvaret. Saken ble behandlet som lagrettesak.

– Grunnlag for tiltalen – overføringer til A

Ved to anledninger i 2013 overførte CAS henholdsvis 464 321 kroner (USD 79 969) og 447 433 kroner (USD 74 884) til As konto i en norsk bank. Lagmannsretten fant det godtgjort at disse utbetalingene var gaver i form av bestikklser eller smøring, og ikke et privat lån fra en av

lederne i CAS, slik A gjorde gjeldende. Det ble lagt avgjørende vekt på innholdet i e-poster som var utvekslet mellom A og CAS. Overføringene var skjult for As overordnede og de skjedde for å sikre at A ivaretok CAS sine interesser. Lagmannsretten viste blant annet til at A hadde engasjert seg i en fakturatvist mellom CAS og Forsvaret, og fått Forsvaret til urettmessig å betale en faktura på over 2,7 millioner kroner.

To slippkrybber – innretninger som motortorpedobåtene settes på når de skal dokksettes – var også solgt til CAS. A ordnet med videresalg av dem til en norsk skraphandler, og mottok selv salgssummen på 55 620 kroner, noe CAS var klar over. Samlet korrupsjonsbeløp utgjorde følgelig 967 374 kroner.

– Straffutmåling for korrupsjonsforbrytelsen

Lagmannsretten anså at straffen for korrupsjonsforbrytelsen isolert sett tilsa fengsel i vel to år og seks måneder. Dette ble begrunnet slik:

«Korrupsjon er svært samfunnsskadelig, jf. Ot.prp. nr.78 (2002–2003) side 32. Korrupsjon regnes som et alvorlig lovbrudd, og korrupsjon straffes strengt. De allmennpreventive hensyn gjør seg normalt sterkt gjeldende ved straffutmålingen for både aktiv og passiv korrupsjon. Det dreier seg om en form for «gjensidig» økonomisk kriminalitet som vil kunne være vanskelig å avdekke. I tillegg kommer at slik kriminalitet ofte gjelder betydelige økonomiske verdier.

I relasjon til ansatte kjennetegnes korrupsjonshandlingen ved svikaktig og illojal opptreden. A var som offentlig tjenestemann en betrodd medarbeider som nøt tillit. Han hadde innenfor arbeidsavtalen en plikt til å ivareta og fremme Forsvarets interesser. Å ta imot bestikklser krenket derfor disse interessene og var et alvorlig tillitsbrudd. Forsvarets omdømme og tillit ble utsatt for betydelig skade.»

- Grov økonomisk utroskap

A ble også dømt for grov økonomisk utroskap av 2 748 750 kroner. Bakgrunnen var at han i Forsvarets regnskapssystem hadde opprettet en standardordre til verftet som hadde klargjort fartøyene, hvorefter hans overordnede godkjente beløpet for betaling. Faktura på beløpet ble deretter betalt da den ble mottatt. Fakturaen var imidlertid Forsvaret uvedkommende. Den hadde sammenheng med en tvist mellom verftet og CAS. Lagmannsretten la til grunn at As begrunnelse for å involvere seg i denne tvisten, var at han i samme periode purret på den andre delbetalingen fra CAS. Han involverte seg for å ivareta interessene til CAS og dermed sine egne.

- Grovt underslag

A ble videre dømt for grovt underslag av en RIB, en ATV og en fliskutter som tilhørte Forsvaret, og som samlet hadde en verdi av i underkant en million kroner, og for grovt tyveri av en propellaksling og en propell som tilhørte Stiftelsen KNM Narvik.

- Brudd på informasjonsplikten

A ble endelig dømt for brudd på informasjonsplikten etter eksportkontrollloven § 2 jf. § 5 nr. 4 for å ha unnlatt å informere Utenriksdepartementet om hvem som var reell sluttbruker av fartøyene som ble solgt.

- Straffutmålingen

Ved straffutmålingen tok lagmannsretten utgangspunkt i at en passende samlet straff kunne fastsettes til fengsel i fire år og åtte måneder. Det forelå ikke relevante formildende omstendigheter, idet verken medieomtale eller personlig belastning for A og hans familie kunne tillegges vekt. Det ble gitt en reduksjon i straffen på fem måneder på grunn av tidsforløpet på ett år og i underkant av fire måneder fra tingrettens dom til ankeforhandlingen startet.

- Inndragning

Det ble fastsatt et inndragningsbeløp på 1 041 379 kroner, som tilsvarte summen av de to overføringene fra CAS, oppgjøret for slippkrybbene og 74 005 kroner som var As vinning ved tyveriet da propellen og propellakslingen ble skrotet.

- Anke til Høyesterett

A anket til Høyesterett. Bare anken over lovanvendelsen vedrørende domfellelsen for brudd på informasjonsplikten etter eksportkontrollloven § 2 jf. § 5 nr. 4 ble tillatt fremmet til behandling. Høyesterett kom til at han med rette var dømt for forholdet, men at rett lovanvendelse var eksportkontrollloven § 5 nr. 3 og ikke § 5 nr. 4.

-Ref.: TOSLO-2016-110357, LB-2017-108216-2, HR-2019-900-A.

ALCA-saken

- Gjøvik tingrett juli 2018.

En innkjøpsansvarlig (A) i tre selskaper hadde over en periode på ni år mottatt 4 576 602 kroner i bestikklser fra en britisk leverandør av varer til disse selskapene. Han hadde selv tatt initiativ til disse betalingene. Forholdet ble avdekket ved etterforskning i Storbritannia mot den britiske leverandøren. Straffen ble ved tilståelsesdom i Gjøvik tingrett fastsatt til fengsel i to år og åtte måneder etter at retten hadde gitt et fradrag i straffen på ca. en tredjedel på grunn av As uforbeholdne tilståelse.

- Avdekking av korrupsjon i Storbritannia

Ved salg i Storbritannia av selskapet ALCA Fasteners AS (ALCA) gjennomgikk de nye eierne selskapet de skulle kjøpe, og oppdaget at det hadde skjedd betalinger av store beløp til A. Forholdet ble meldt til ØKOKRIMs britiske søsterorganisasjon Serious Fraud Office. Disse iverksatte etterforskning i Storbritannia, og kontaktet også ØKOKRIM, som iverksatte etterforskning i Norge.

- Passiv korrupsjon

Etterforskningen avdekket at A, som i perioden 2007–2016 hadde hatt innkjøpsansvar i tre selskaper hvor han hadde vært ansatt, i samme periode hadde mottatt GBP 453 304 – tilsvarende 4 576 602 kroner – fra ALCA, som var leverandør til samtlige selskaper A hadde arbeidet for. A hadde vært den aktive part, og selv tatt initiativ til betalingene, som ble holdt skjult for As arbeidsgivere. For de to første årene hadde han imidlertid oppgitt mottatt beløp som skattbar inntekt.

- Tilståelsesdom og tilståelsesrabatt

A tilsto raskt etter at etterforskningen mot ham startet. Saken ble pådømt av Gjøvik tingrett som tilståelsesdom 10. juli 2018. Straffen for korrupsjon etter straffeloven 1902 § 276 b første ledd jf. andre ledd jf. § 276 a første ledd bokstav a og straffeloven 2005 § 388 jf. § 387 første ledd bokstav a ble fastsatt til fengsel i to år og åtte måneder.

Tingretten la til grunn at straffen i utgangspunktet burde ligge på fengsel rundt fire år, og at det burde gis fradrag i straffen på om lag en tredjepart på grunn av tilståelsen. Det ble vist til at saken hadde internasjonale forgreninger, og at den prosessøkonomiske betydningen av tilståelsen var betydelig.

Ellers ble det ved straffutmålingen lagt vekt i skjerpende retning på at A hadde vært den aktive part, at beløpet var høyt og at forholdet hadde pågått over en lang tidsperiode. Han hadde misbrukt tilliten som innkjøper ved å motta bestikklser fra en av arbeidsgiverens største leverandører.

Forholdet hadde medført fare for tap for arbeidsgiveren, og innebar også fare for omdømmetap. Det forelå ikke formildende omstendigheter av betydning ut over As uforbeholdne tilståelse.

A vedtok tingrettens dom.

- Internasjonalt samarbeid

ØKOKRIM uttalte i en kommentar til dommen at de stadig oftere erfarte at det internasjonale samarbeidet var viktig for å avdekke korrupsjonssaker.

- Inndragning

Tingretten fastsatte et inndragningsbeløp på tre millioner kroner, slik påtalemyndigheten hadde påstått. Reduksjonen i forhold til det utbyttet A faktisk hadde mottatt, ble begrunnet med at han hadde svak økonomi, at utbyttet fra bestikkelsene ikke var i behold, og at dette skyldtes As spillavhengighet. Han hadde selv forklart at han enkelte måneder hadde spilt bort 50 000 – 60 000 kroner i penge-spill på internett.

- Ref.: TGJOV-2018-97241

Byggesøknader i Drammen-saken

– Drammen tingrett mars, april, juni, september, november, desember 2017 og mars 2018.

– Borgarting lagmannsrett april, mai, juni, oktober, november, desember 2018 og mars, juni 2019.

– Høyesteretts ankeutvalg november 2019.

En overarkitekt og saksbehandler (A) ved byggesaksavdelingen i Drammen kommune hadde mottatt til sammen 1 312 500 kroner fra 30 tiltakshavere, som hadde betalt henne for å få saksbehandlet sine søknader og for å få de tillatelsene de aktuelle søknadene gjaldt. Hun hadde også påført falsk signatur som ansvarshavende søker på 19 av søknadene. Hun ble dømt til fengsel i fem år og seks måneder for 30 tilfeller av grov passiv korrupsjon og 19 tilfeller av dokumentfalsk. En kollega av henne (B) ble dømt til fengsel i to år og seks måneder for medvirkning til korrupsjon. Han hadde formidlet kontakt mellom hovedtiltalte og 15 av tiltakshaverne. Av tiltakshaverne ble et ektepar (C og D) dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i 6 måneder hver, hvorav 90 dager ble gjort betinget. En annen (K), som hadde betalt for behandling av i alt fem søknader, ble dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i ett år og ni måneder. Øvrige tiltakshavere fikk enten sine saker henlagt, eller de ble frifunnet i lagmannsretten etter å ha blitt dømt i tingretten.

– Avdekking av ureglementerte forhold ved byggesaksavdelingen

Hovedtiltalte i saken (A), som var utdannet sivilarkitekt, ble i 2011 ansatt som overarkitekt og byggesaksbehandler ved byggesaksavdelingen i Drammen kommune. Medtiltalte B, som også var utdannet sivilarkitekt, ble ansatt samme sted i 2010. De to hadde nær kollegial kontakt.

Høsten 2015 fikk lederen av byggesaksavdelingen tips utenfra om at A hadde vært saksbehandler i påfallende mange saker der samme person sto som ansvarlig søker, samtidig som hun hadde ledergodkjent saker selv. Byplansjefens gjennomgang av de aktuelle sakene viste at det forelå flere typer avvik i samtlige av dem.

– Etterforskning og dom

Det oppsto mistanke mot A og B om straffbare forhold, herunder korrupsjon. Forholdene ble anmeldt. Det ble foretatt etterforskning, som omfattet avlytting av As telefon. A og B ble pågrepet i januar 2016.

Statsadvokatene i Vestfold, Telemark og Buskerud tok i oktober 2017 ut tiltale mot A for grov korrupsjon og dokumentfalsk. B ble satt under tiltale for medvirkning til grov korrupsjon. Ingen av dem erkjente straffskyld.

Ved Drammen tingretts dom 21. mars 2018 ble A dømt til fengsel i seks år for 30 tilfeller av grov passiv korrupsjon og 19 tilfeller av dokumentfalsk. B ble dømt for 15 tilfeller av medvirkning til grov passiv korrupsjon til fengsel i tre år og seks måneder.

Ved Borgarting lagmannsretts dom 18. juni 2019 ble de to dømt for de samme forholdene som de ble dømt for i tingretten. For A fastsatte lagmannsretten straffen til fengsel i fem år og seks måneder. For B ble straffen fastsatt til fengsel i to år og seks måneder.

Begge anket til Høyesterett, som 7. november 2019 ikke tillot ankene fremmet.

– Nærmere om korrupsjonshandlingene

De straffbare forholdene ble begått i årene 2013–2015. Lagmannsretten bemerket at handlingene hadde mange felles trekk og dannet i stor grad et mønster.

A hadde hatt arkitektoppdrag som omfattet utarbeidelse av tegninger og søknader i de 30 tiltakene saken gjaldt. Hun hadde også som ansatt i kommunen saksbehandlet de samme tiltakene. Videre hadde hun mottatt betaling fra tiltakshaverne. Lagmannsretten fant det klart at beløpene som ble betalt, var vederlag for saksbehandlingen, og ikke for arkitekttjenester, slik A selv hevdet. Tiltakshavernes hensikt med oppdragene var å få saksbehandlet søknadene i kommunen raskt og med et bestemt resultat, nemlig å gi de tillatelsene det var søkt om. Dette ble også resultatet i samtlige saker. Fra de 30 tiltakshaverne mottok hun til sammen 1 312 500 kroner i løpet av to og et halvt år. 112 000 kroner ble betalt videre til B. Beløpene som den enkelte betalte, varierte fra 10 000 kroner til 93 500 kroner.

Flertallet av de 30 sakene, som i hovedsak dreide seg om søknader om byggetillatelse, var urettmessig ledergodkjent ved elektronisk signatur av avdelingslederen ved byggesaksavdelingen. Det forelå en rekke mangler ved samtlige søknader, og ingen av dem ville ha blitt godkjent ved ordinær saksbehandling. Avgjørelsene i samtlige saker er senere opphevet eller omgjort av kommunen.

I 19 av de 30 sakene tiltalen mot A gjaldt, hadde hun selv opprettet søknad om rammetillatelse eller annen nødvendig tillatelse, og undertegnet søknadene med navnet til innehaveren av et mindre håndverkerfirma, som hun kjente. Innehaveren hadde imidlertid ikke sentral eller lokal godkjenning som ansvarlig søker, og hadde aldri påtatt seg prosjekteringsoppdrag. Han hadde ikke gitt henne noen fullmakt og var ukjent med de aktuelle søknadene.

B ble dømt for 15 tilfeller av medvirkning til grov passiv korrupsjon for å ha formidlet kontakt mellom 15 av tiltakshaverne og A. Lagmannsretten la til grunn at han i hele den aktuelle perioden var klar over at A tok betalt av tiltakshaverne for å bedrive saksbehandling.

- Straffutmåling

Vilkårene for å anse korrupsjonen som grov ble ansett oppfylt for hvert enkelt punkt i tiltalen. Det ble vist til at A var offentlig tjenestemann, og til at korrupsjonshandlingene ble begått som del i myndighetsutøvelsen som var tillagt hennes stilling. Det ble videre vist til risikoen for tap av omdømme og tillit for kommunens byggesaksavdeling og til at byggesaksbehandling er et område som er særlig korrupsjonsutsatt. Disse forholdene ble også vektlagt ved straffutmålingen. Her ble det for øvrig vist til at allmennpreventive hensyn gjorde seg sterkt gjeldende og at det var et helt sentralt moment at korrupsjonen var begått av en offentlig tjenestemann. Hun var en betrodd medarbeider i kommunal forvaltning og handlingene lå i korrupsjonsbestemmelsens kjerneområde. Det ble videre vektlagt at saken hadde hatt omfattende skadevirkninger for kommunen og vært en belastning for øvrige ansatte i avdelingen. Størrelsen på de mottatte beløpene kom i bakgrunnen ved vurderingen, men måtte allikevel vektlegges. Det var også skjerpende at hun etter å ha blitt oppdaget, forsøkte å fjerne bevis og å påvirke andre som måtte regne med å bli trukket inn i saken.

At saken hadde vært en stor personlig belastning og ført til betydelig medieomtale, kunne ikke vektlegges i formildende retning. Det ble uttalt at samlet straff for A i utgangspunktet utgjorde noe over seks års fengsel. Det samlede tidsforløpet i saken hadde imidlertid blitt noe for langt, først og fremst på grunn av at det gikk for lang tid mellom tingrettens dom og ankeforhandlingen i lagmannsretten. Straffen ble på dette grunnlaget fastsatt til fengsel i fem år og seks måneder.

For B ble det lagt vekt på de samme generelle straffutmålingsmomentene som for A. Det ble videre vektlagt at hans formidling hadde vært en avgjørende forutsetning for As virksomhet. Det var imidlertid en vesentlig forskjell i straffverdighet, noe som måtte gjenspeiles i den utmålte straffen. Helsesituasjonen for B selv, ektefellen og barna, som var grundig dokumentert for lagmannsretten, ga på den andre siden ikke grunnlag for nedsettelse av straffen. Det ble uttalt at ved så alvorlige handlinger som det dreide seg om her, måtte personlige hensyn vike.

- Inndragning

A ble videre dømt til inndragning av 1 200 500 kroner. Dette tilsvarte summen av de beløpene hun hadde mottatt, fratrasket de beløpene som var viderebetalt til B. B ble tilsvarende dømt til inndragning av 125 000 kroner.

Anke til Høyesterett

Både A og B anket til Høyesterett over lagmannsrettens saksbehandling, lovanvendelse, og straffutmåling. A anket også over inndragningsavgjørelsen. Høyesteretts ankeutvalg tillot ikke ankene fremmet.

- Tiltakshavere – grov aktiv korrupsjon – frifinnelser

Saken omfattet opprinnelig 27 tiltakshavere, som alle ble siktet for aktiv korrupsjon. For 18 av disse ble siktelsen henlagt etter bevisets stilling. Ni tiltakshavere ble dømt i tingretten. Åtte av dem anket. Seks av disse ble frifunnet i lagmannsretten. For den syvende trakk statsadvokaten tiltalen etter at saken var anket.

I fem av lagmannsrettssakene, som ble behandlet som lagrettesaker, svarte lagretten nei på skyldspørsmålet. De tiltalte i disse sakene er her omtalt som henholdsvis F, G, H, J og L (se ref. nedenfor). I den sjette saken i lagmannsretten, som gjaldt tiltalte E, ble lagrettens fellede kjennelse satt til side av fagdommerne. Saken ble deretter behandlet på ny som meddomsrettsak, og E ble frifunnet, idet lagmannsretten ikke fant tilstrekkelig bevis for subjektiv skyld.

Lagmannsretten kunne ikke se bort fra at E, da han inngikk sin avtale med A, hadde sett det som en ren avtale om utførelse av arkitektarbeid. Lagmannsretten kunne heller ikke se bort fra at han ikke var klar over at A var ansatt som overarkitekt på byplankontoret, at hun skulle saksbehandle og/eller treffe vedtak i hans byggesak, eller at hun faktisk gjorde det. Han hadde dermed ikke vært klar over de faktiske omstendighetene som kunne gjøre at den fordel han ga A var en «utilbørlig fordel i anledning av stilling».

EWOS-saken

- Sør-Trøndelag tingrett august 2016 og 2018 - Frostating lagmannsrett april 2019 - Høyesteretts ankeutvalg august 2019.

En tidligere logistikkjef (A) hos EWOS AS (Ewos), som er en større norsk fiskefôrprodusent, hadde fått overført verdier for i overkant av 1,2 millioner kroner fra to rederier og et skipsmeglerfirma som Ewos over tid hadde hatt et nært samarbeid med. A hadde en sentral rolle hos Ewos som hovedansvarlig for innkjøp av transporttjenester. Formålet med overføringene var å sikre fremtidige kontrakter for virksomhetene. A ble dømt for tre tilfeller av grov passiv korrupsjon og ett tilfelle av simpel passiv korrupsjon til fengsel i to år og seks måneder. Daglig leder (B) i et rederi som hadde betalt penger til A, ble dømt for to tilfeller av grov aktiv korrupsjon til fengsel i ett år og fire måneder. Daglig leder (D) i et skipsmeglerfirma som hadde betalt returkommisjoner til A, ble i egen dom dømt for grov aktiv korrupsjon til fengsel i 11 måneder.

- Forretningsmessige og private relasjoner

Ewos, som har hovedkontor i Trondheim, er en større produsent av fiskefôr. Selskapet står selv for distribusjon av fiskefôr til oppdrettsanleggene, og har i den anledning kontrakter med flere rederier langs kysten. A hadde i egenkap av logistikkjef ansvaret for å få transportert fôr til kundene, og var i mange sammenhenger redernes kontaktperson inn mot selskapet. Han var også i en posisjon som gjorde at han kunne påvirke beslutningstakerne i Ewos.

To av Ewos sine største leverandører av transporttjenester var rederiene Artic Shipping AS (Artic) og Sjøtransport Rotsund AS (Rotsund). Mye av utviklingen av transport- og logistikk-løsninger for fiskefôret skjedde i samarbeid med Artic. Her hadde A en viktig rolle som kontaktledd mellom Ewos og Arctics ledelse, i både pågående og mulige nye prosjekter. Samarbeidet førte til nære forretningsmessige relasjoner. Det oppsto også et privat vennskapsforhold mellom A og de to lederne i Arctic (heretter B og C). De tre investerte blant annet i en felles leilighet i Spania, på et sted hvor de fra før hadde hver sin leilighet.

- Etterforskning og dom

ØKOKRIM innledet i 2015 etterforskning mot Ewos som mistenkt for unndragelse av mineraloljeavgift. I forbindelse med etterforskningen ble det foretatt ransaking hjemme hos A. Her ble det funnet og tatt beslag i et større kontantbeløp. Dette førte til videre etterforskning rettet mot A. For hans vedkommende ble saken om mineraloljeavgift avsluttet med en påtaleunntatelse, men pengefunnet hadde medført at det også var igangsatt egen etterforskning mot ham, etter hvert også mot B og C, som mistenkt for korrupsjon. Denne etterforskningen resulterte i at statsadvokatene i ØKOKRIM i november 2017 tok ut tiltale mot A, B og C for grov korrupsjon (straffeloven 1902 § 276 a). Tiltalen gjaldt også grov utroskap for A og B, og grovt heleri for C. Ingen av de tre erkjente straffskyld for noe punkt i tiltalen.

Ved Sør-Trøndelag tingretts dom 31. august 2018 ble de tre tiltalte i det alt vesentlige dømt etter tiltalen.

Ved Frostating lagmannsretts dom 11. april 2019 ble de tiltalte frifunnet for flere av forholdene de var dømt for i tingretten. A ble dømt for tre tilfeller av grov korrupsjon og ett tilfelle av simpel korrupsjon til fengsel i to år og seks måneder. B ble dømt for to tilfeller av grov korrupsjon til fengsel i ett år og fire måneder. C ble frifunnet i lagmannsretten.

- Overføringer fra Artic

Lagmannsretten la til grunn at en overføring fra B til A i mai 2009 på 250 000 kroner ikke hadde sammenheng med et etteroppgjør for den tidligere felles leiligheten i Spania, slik de tiltalte hadde gjort gjeldende. Overføringen kunne ikke knyttes til noen motytelse fra B og C, og representerte en fordel som var utilbørlig, sett hen til beløpets størrelse. Den hadde utvilsomt hatt til formål å påvirke A. A og B hadde gjort seg skyldig i grov korrupsjon, henholdsvis passiv og aktiv, for denne overføringens vedkommende.

B hadde også gitt A et rentefritt lån på 300 000 kroner, noe som ga A en rentefordel på 3 000 kroner. B hadde videre besørget betaling for vinteropplag av As båt med ca. 30 000 kroner, uten å viderefakturere fakturaene for opplaget til A. B ble følgelig dømt for grov aktiv korrupsjon for å ha gitt A utilbørlige fordeler på til sammen ca. 283 000 kroner. A, som ikke hadde vært kjent med betalingen av en faktura på ca. 3 000 kroner i tilknytning til vinteropplaget, ble tilsvarende dømt for grov passiv korrupsjon for å ha mottatt en utilbørlig fordel på ca. 280 000 kroner.

Ved ransakingen hos A ble det funnet et betydelig kontantbeløp i hans safe. Lagmannsretten la til grunn at minst 200 000 kroner av dette beløpet var en gave fra B til A, at gaven var en utilbørlig fordel og at den var gitt i anledning

av As stilling, med formål å påvirke ham til å ivareta Artics interesser overfor Ewos.

A hadde etter dette gjort seg skyldig i grov passiv korrupsjon for å ha mottatt ca. 480 000 kroner fra Artic. B hadde gjort seg skyldig i grov aktiv korrupsjon for å ha overført ca. 483 000 kroner til A. Begge ble dømt for dette forholdet.

- Overføringer fra Rimship AS

Fra 2003 til 2011 hadde A fått tilbakebetalt fra skipsmeglerfirmaet Rimship AS (Rimship) halvparten av provisjonene Rimship hadde mottatt fra Ewos for meglede transportoppgjør i denne perioden. Samlet tilbakebetalt beløp utgjorde ca. 690 000 kroner, som A hadde fakturert Rimship for, i det vesentlige kvartalsvis. Noen forhåndsavtale om disse returprovisjonene var ikke inngått, men lagmannsretten la til grunn at Rimships daglige leder (D) sørget for dekning av fakturaene fra A fordi A var ansatt i Ewos i en posisjon som ga D grunn til å frykte konsekvensene om fakturaene ikke ble dekket. Formålet med betalingene fra Ds side var derfor å sikre Rimships kontakter med Ewos.

A hadde gjort seg skyldig i grov passiv korrupsjon for å ha mottatt ca. 690 000 kroner fra Rimship.

- Transport av båt – fordel fra Rotsund

A hadde endelig latt Rotsund dekke kostnader på ca. 55 000 kroner for transport fra Dublin til Trøndelag av en fritidsbåt han hadde kjøpt. Rotsund hadde lagt ut for transporten uten å viderefakturere til A, som heller ikke foretok oppgjør på annen måte. Ved dette mottok A en fordel. 100 % av Rotsunds omsetning var knyttet til oppdrag for Ewos. Rederiet forholdt seg primært til A hos Ewos, og fordelene var egnet til å påvirke ham. A ble dømt for simpel passiv korrupsjon for dette forholdet.

- Straffutmåling for A og B

I forbindelse med straffutmålingen uttalte lagmannsretten innledningsvis:

«Da korrupsjonsbestemmelsene ble vedtatt i 2003, skjedde det som et ledd i oppfølgingen av Norges internasjonale forpliktelser for bekjempelse av korrupsjonskriminalitet. I lovforarbeidene er det understreket at norsk deltakelse i det internasjonale arbeidet mot korrupsjon prioriteres høyt. Det er videre uttalt at korrupsjon utgjør en trussel mot rettsstaten, demokratiet, menneskerettighetene og sosial rettferdighet, og at korrupsjon kan hindre økonomisk utvikling og virke konkurransevridende, se Ot.prp.nr.78 (2002–2003), pkt. 2.1.1. Sterke allmennpreventive hensyn tilsier at det må reageres strengt ved overtredelse av straffelovens forbud mot korrupsjon.»

Ved den konkrete straffutmålingen ble det for As vedkommende særlig lagt vekt på det totale beløpets størrelse – i overkant av 1,2 millioner kroner – og på at han hadde mottatt penger over en lang periode. Kravene om returprovisjoner fra Rimship bar preg av å være veloverveiet og med et fast forsett. For overføringene fra B var det ikke grunnlag for å si at A hadde opptrådt mer aktivt enn B. Formildende omstendigheter forelå ikke.

For B ble det vist til at det samlede beløpet utgjorde vel 483 000 kroner, uten at det ble nevnt andre momenter i skjerpende eller formildende retning.

- Inndragning hos A

A ble videre dømt til å tåle inndragning til fordel for statskassen av 895 126 kroner, jf. straffeloven 1902 § 34 og § 37 d. Beløpet tilsvarte utbyttet av de forholdene han ble dømt for, redusert med betalt merverdiavgift og skatt for beløpet fra Rimship. Hensett til formuen hans, ville inndragning av utbyttet ikke være urimelig.

- Dom mot Rimships daglige leder

Rimships daglige leder D hadde avgitt en uforbeholden tilståelse. Han ble ved Sør-Trøndelag tingrett i august 2016 dømt til fengsel i 11 måneder (tilståelsesdom).

I domsgrunnene understreket tingretten at korrupsjon – også den som skjer mellom private – har alvorlige samfunnsmessige skadevirkninger og er egnet til å undergrave tilliten i samfunnet mer generelt. Slik virksomhet har også negative konsekvenser for forretningslivet. Til tross for at det ikke gjaldt misbruk av det offentliges ressurser, tilsa allmennpreventive hensyn en markant reaksjon.

Ved den konkrete straffutmålingen ble det vektlagt at forholdet hadde pågått over lang tid og gjaldt betydelige beløp. I formildende retning ble det lagt vekt på Ds uforbeholdne tilståelse og hans samarbeid med påtalemyndigheten. Dette medførte reduksjon av straffen med over en tredjedel.

- Ref: TSTRO-2018-001431, LF-2018-163477. Anke fra B til Høyesterett ikke tillatt fremmet, HR-2019-1626-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig for både A og B.

TSTRO-2016-125002. Dommen er rettskraftig for D.

- Tiltakshavere – grov aktiv korrupsjon – domfellelser

En sak ble avgjort ved tilståelsesdom i tingretten. Tiltakshaverne (ekteparet C og D) hadde betalt A «minst» 25 000 kroner for at hun i kraft av sin stilling skulle tegne, søke og godkjenne søknad om påbygg, ny dobbeltgarasje og bruksendring av tidligere carport til utleiebolig på eienommen. Det ble gitt rammetillatelse for tiltaket. Tillatelsen ble senere opphevet. Korrupsjonen ble ansett som grov fordi den var begått overfor offentlig tjenestemann. Det ble også vist til at det ble gitt en kommunal rammetillatelse i strid med forskriftene. C og D ble hver dømt til fengsel i 6 måneder, hvorav 90 dager ble gjort betinget. Det ble lagt vesentlig vekt på tilståelsen ved straffutmålingen. Dommen er rettskraftig, men de domfelte har begjært den gjenåpnet av Gjenopptakelseskommisjonen.

En tiltakshaver (K) ble dømt for grov aktiv korrupsjon i tingretten og lagmannsretten. Han hadde ved fem anledninger betalt til sammen 230 000 kroner til A for å få godkjent ombygging av boligeiendommer han eide, med sikte på å få etablert flere utleieenheter. Avtalt godtgjørelse for disse sakene var til sammen 305 000 kroner, som skulle betales i terminer for hvert enkelt prosjekt. Arbeidene var ikke avsluttet, slik at det fortsatt gjensto beløp å betale da A ble pågrepet.

Lagmannsretten fant det klart at K ved hver enkelt anledning hadde tilbudt A en utilbørlig fordel, og at hvert av forholdene objektivt sett var å anse som grov korrupsjon. Det ble vist til at forholdene var forøvd overfor offentlig tjenestemann, og at hun ved hver anledning var tilbudt et ikke ubetydelig beløp. Videre ble det vist til faren for betydelig skade av ikke-økonomisk art i form av fare for tillitstap for den offentlige forvaltning.

Ved straffutmålingen for K ble det videre vist til at betalingene var å anse som smøring av A. Det ble ikke lagt til grunn at han mente å betale for ulovlige vedtak. Han hadde imidlertid grunn å forvente smidighet fra hennes side, og at hans søknader ble prioritert. Engasjementet og betalingen fremsto også som resultat av en gjennomtenkt handling. Det ble vist til at korrupsjon overfor ansatte i offentlig forvaltning er særlig alvorlig, og det ble vektlagt at handlingene hadde påført kommunen et tillitstap. Det ble gitt et mindre fradrag for lang saksbehandlingstid. Straffen ble fastsatt til fengsel i ett år og ni måneder.

-Ref.:

TDRAM-2017-169290 –LB-2017-108216-2 –HR-2019-2052-U (A og B)

TDRAM-2017-152397 –LB-2017-202496 -- HR-2019-820-U (K)

TDRAM-2017-172246, (C og D, begjært gjenåpnet).

TDRAM-2017-99721 – LB-2017-171076 – Rettskraftig frifinnelse for E.

TDRAM-2017-20896 – LB-2017-114174 – Rettskraftig frifinnelse for F.

TDRAM-2017-20888 – LB-2017-129551 – Rettskraftig frifinnelse for G.

TDRAM-2017-60026 – LB-2017-154244 – Rettskraftig frifinnelse for H.

TDRAM-2017-60707 – LB-2017-144537 – Rettskraftig frifinnelse for I.

TDRAM-2017-156040 – LB-2018-45567 – Rettskraftig frifinnelse for J.

TDRAM-2017-19980 – LB-2017-76698-2 – Rettskraftig frifinnelse for L.

Xstrata Nikkelverk-saken

– Kristiansand tingrett mars 2018 og Agder lagmannsrett september 2018

Daglig leder (B) i Thomsen Maskinfabrikk (senere Sleipner Mechanical AS), hadde sørget for utbetaling fra selskapet til vedlikeholdingeniør (A) sin privatkonto i Xstrata Nikkelverk i Kristiansand (senere Glencore Nikkelverk). Beløpene var blitt overført til As konto på grunnlag av fakturaer utstedt av A gjennom hans enkeltpersonforetak for konsulentbistand og salgsarbeid i Vest-Agder som angivelig hadde blitt gjort. Beløpene utgjorde en totalsum på rundt kr 200.000, –.

– Avdekking av saken

I 2012 fikk Agder politidistrikt inn en anmeldelse fra en advokat på vegne av Xstrata Nikkelverk. Xstrata Nikkelverk hadde blitt kontaktet av Thomsen Maskinfabrikk på grunn av mistanke om irregulære betalinger. Den anmeldte var A, som ble suspendert og senere avskjediget fra Xstrata Nikkelverk. A hadde hatt en mellomlederstilling med ansvar for driftsvedlikehold og analyse.

– Bakgrunn

I 2009 sendte A en e-post til Thomsen Maskinfabrikk med et ønske om at Thomsen Maskinfabrikk skulle bli leverandør for Xstrata Nikkelverk. Gjennom møter mellom de to selskapene hadde A uttrykt sin interesse for sykkel og sitt sykkel-løpprosjekt, og presenterte også sitt enkeltpersonforetak.

Det ble vist til flere mailutvekslinger mellom A og B der A hadde spurt direkte om B ville sponse produkter til sykkel-løpet A arrangerte. Ved kjøp av en henger ble det skrevet av A at de måtte «være litt konfidensielle», at det var «en vinn vinn situasjon for alle parter» og spurte videre «skal jeg skrive en faktura til dere på dette som sist «salgshjelp i Norge?».

Senere ble det også inngått en provisjonskontrakt mellom enkeltpersonforetaket til A og Thomsen Maskinfabrikk ved B.

– Skyldspørsmålet for A

Grunnlaget for korrupsjonstiltalen var seks fakturaer. A bestred de to første fakturaene, men erkjente straffeskyld for de øvrige.

Tingretten kom til at det var høy sannsynlighet for at de to første fakturaene gjaldt det samme som de resterende, en provisjon for salg til Xstrata Nikkelverk. A anførte at han på reiser og på fritiden presenterte Thomsen Maskinfabrikk overfor potensielle kunder i Sør-Norge, som han skrev regning på gjennom sitt enkeltpersonforetak. Retten kunne ikke utelukke denne forklaringen. Hva gjaldt faktura nummer to som i realiteten gjaldt kjøp av en tilhenger, viste

retten til at det i korrupsjonsøyemed ikke er avgjørende hva pengene var blitt brukt til, da dette i så fall rammes av annen lovgivning.

As handlinger var også kritikkverdig overfor As arbeidsgiver, men dette ble ikke tillagt vekt når det gjaldt korrupsjonsspørsmålet.

For de øvrige fire fakturaene fant retten det bevist utover enhver rimelig tvil, i samsvar med erkjennelsen fra A, at A i kraft av sin stilling «på utilbørlig måte [hadde] mottatt en fordel i form av utbetaling» av beløpene fra fakturaene. Det var ingen tvil om at det forelå hensiktsforsett, som vil si at gjerningen var gjort med bevisst hensikt om å utføre korrupsjon. At pengene gikk til sykkeløp og ikke til A personlig, fremstod som selvsagt og hadde ingen betydning for anvendelsen av korrupsjonsbestemmelsen.

For A forelå det passiv korrupsjon, da A var den som hadde «krevd, mottatt eller akseptert en utilbørlig fordel». Aktiv korrupsjon innebærer at det gis en utilbørlig fordel, mens passiv innebærer at det mottas. Forholdet ble ansett som grovt med særlig henvisning til beløpets størrelse.

– Skyldspørsmålet for B

Hva gjaldt B, kom retten til samme konklusjon som for A med de samme begrunnelser. B hadde innvendt at han trodde A var innleid til Xstrata Nikkelverk, men retten avviste at det hadde betydning med henvisning til at korrupsjonsbestemmelsen sier «i anledning stilling, verv eller oppdrag». Dersom Bs forståelse skulle bli lagt til grunn ville As rolle uansett falt under begrepet «oppdrag».

– Straffutmålingen

Retten bemerket at normalstraffen for planmessig grov korrupsjon av ca. kr 200.000, – ligger i intervallet mellom 1 år og 2 måneder og 1 år og 6 måneder.

Det var straffeskjerpende at korrupsjonshandlingene hadde pågått over flere år og at det gjaldt et ikke ubetydelig

beløp. Korrupsjonshandlingene fremsto også som planmessige gjennom at de var søkt kamuflert ved bruk av enkelt-personforetak og provisjonskontrakt.

Til tross for at avdekkingen, og spesielt tidsforløpet fram til iretteføringen, hadde vært en personlig belastning for de tiltalte og familiene, la ikke retten nevneverdig vekt på dette med henvisning til rettspraksis.

Erkjennelsene til A og B ble regnet som formildende omstendigheter, men med begrenset vekt da de ikke var uforbeholdne. Derimot ble det lagt betydelig vekt på den lange saksbehandlingstiden. For A hadde saken hatt en liggetid på nesten fire år og for B på tre år. Dette var en krenkelse av både menneskerettskonvensjonens artikkel 6 og Grunnlovens § 95.

Retten kom til at det på bakgrunn av dette måtte gis en straffereduksjon på 50 prosent, men at grov korrupsjon var for alvorlig til å gjøre straffen helt eller delvis betinget. At den ene parten var passiv og den andre aktiv var ikke en grunn til å skille mellom A og B. A som passiv part (mot-taker) hadde vært initiativtaker og pådriver. A ble i tingretten dømt til seks måneders ubetinget fengsel, og B til syv måneders ubetinget fengsel.

– Inndragning

Retten fant at vilkårene for inndragning var oppfylt og at A måtte tåle inndragning av kr. 200.730,50. –

– Lagmannsretten

Både A og B anket til lagmannsretten. Ankene gjaldt straffutmålingen. Med henvisning til den samme rettspraksisen som tingretten, la lagmannsretten større vekt på alvorligheten av liggetiden. A ble dømt til ett års betinget fengsel og B til 10 måneders betinget fengsel. Begrunnelsen for at B ble ansett mildere av lagmannsretten, var at B hadde gitt informasjon til sitt selskap som igjen informerte As selskap som anmeldte forholdet.

– Ref.: TKISA-2017-180555 og LA-2018-65285. Lagmannsrettens dom er rettskraftig.

Tine og TetraPak-saken

– Oslo tingrett november 2018.

To tidligere ledere i hhv. Tine Meierier (B) og TetraPak (A) ble begge dømt til ett års fengsel for korrupsjon. Innkjøpssjefen i Tine ble påspandert flere goder av en leder i kartongselskapet TetraPak. Retten fant det bevist at det hadde foregått påspanderinger i 49 tilfeller, for en samlet verdi av 200 000 kroner. Begge de tiltalte hadde innrømmet forholdet, og saken gikk som tilståelsessak. Den påspanderte lederen (B) ble i tillegg dømt til inndragning av 200 000 kroner. TetraPak ble ilagt et forelegg på 3 millioner kroner. TetraPak erkjente ikke straffeskyld, men vedtok likevel forelegget.

– Avdekking av saken

I begynnelsen av 2017 kontaktet Dagens Næringsliv Tine Meierier SA med opplysninger som tydet på at B (innkjøpsdirektør i Tine) hadde mottatt ulike påspanderinger fra A (salgsansvarlig i TetraPak), som hadde kundeansvar for Tine. Økokrim fikk kjennskap til saken gjennom Tine Meieriers advokat som informerte om at A hadde gitt økonomiske fordeler til B i perioden 2011–2015. Dette hadde skjedd ved dekning av utgifter til hotellopphold, flyreiser, bespisning, bar/klubb-besøk og ulike arrangementer i Norge og utland. Som ledd i etterforskningen ble to andre personer i TetraPak-konsernet mistenkt for medvirkning til korrupsjon, men sakene ble senere henlagt. Samtidig ble TetraPak ilagt et forelegg på 3 millioner kroner. TetraPak erkjente ikke straffeskyld, men vedtok likevel forelegget.

– Sårbar konkurransesituasjon

Det spesielle med saken var at man stod overfor en sårbar konkurransesituasjon. TetraPak var én av to leverandører av slik drikkeemballasje som Tine trengte. Tine utgjorde 75% av TetraPaks omsetning i Norge. Den sårbare konkurransesituasjonen kombinert med konkurransesensitiv informasjonsutvekslingen, og Bs mulighet til å fremsnakke A og TetraPak fremfor Elopak til kolleger, økte skadepotensialet ved handlingen betraktelig.

– Inndragning

Tingretten kom til at vilkårene for inndragning av kr 200.000, – var oppfylt. Bs økonomi tålte inndragningen og det var dermed ikke noe grunnlag for reduksjon eller bortfall.

– Straffutmålingen

Med utgangspunkt i rettspraksis la tingretten til grunn at et generelt straffenivå for korrupsjon vanskelig kan fastlegges, og at straffen måtte vurderes konkret ut fra alvoret i den enkelte sak. Utgangspunktet i denne saken måtte være ett år og seks måneder, to måneder strengere enn Økokrim anbeforte.

Den sårbare konkurransesituasjonen var et særlig skjerpende moment retten la vekt på. Retten mente at det var grunn til å frykte at TetraPak som følge av korrupsjonen hadde blitt foretrukket som leverandør i enkeltkontrakter, og at Elopak i andre kontrakter hadde endt opp med dårligere vilkår enn de ellers kunne ha fått.

Disse momentene, sammenholdt med sakens kompleksitet og det ressurskrevende arbeidet som trengtes for å etterforske saken trakk med tyngde i retning av en streng straff.

Det ble også bemerket at selv om det ikke gjaldt korrupsjon overfor en offentlig tjenestemann, var tilfellet her tilsvarende straffverdig grunnet konkurransesårbarheten som forelå.

– Tilståelsesrabatt

Da dette gikk som en tilståelsesdom, var tilståelsesrabatt aktuelt. Retten la vekt på at tilståelsene hadde resultert i store besparelser for rettsapparatet. Inndragning overfor B måtte også tillegges vekt for Bs del.

B hadde vært behjelpelig i etterforskningen, og til tross for noe tilbakeholdenhet fra A, hadde A også i vesentlig grad bidratt til å forenkle etterforskningen, blant annet ved å knytte B direkte til informasjonsutvekslingen.

Tingretten kom dermed til at begge skulle gis en strafferrabatt på 1/3 fra utgangspunktet på ett år og seks måneder.

De tiltalte ble dømt til ett års ubetinget fengsel.

– Ref.: TOSLO-2018-153623, rettskraftig

Kampfiksingsaken

– Oslo tingrett april 2015, Borgarting lagmannsrett februar og Høyesterett august 2017.

To fotballspillere (B og D) inngikk en avtale med en tredjeperson (G) om at de mot betaling skulle bidra til at sine respektive lag skulle tape kampen i samme serierunde i 2012. Fotballspillerne ble dømt til 10 måneders fengsel for grov korrupsjon og grovt bedrageri, mens den svenske bakmannen (G) ble idømt fengsel i 2 år.

I juli 2012 kom det inn tips om mistenkelige resultater i andredivisjonskampene Østsidan – Follo (4–3) og Frigg – Asker (7–1) som ble spilt 24. juni 2012. Norges Fotballforbund anmeldte saken. Påtalemyndigheten tok ut tiltale mot i alt sju personer, fem av dem tidligere spillere, for grov korrupsjon og grovt bedrageri mot Norsk Tipping. De to øvrige tiltalte hadde spilt for store beløp hos Norsk Tipping. Tre av spillerne og den svenske bakmannen ble idømt fengselsstraff i tingretten. I lagmannsretten ble den ene spilleren frikjent, mens de tre andre fikk skjerpede straffer. Kun straffutmålingen var til behandling i Høyesterett, som reduserte straffen for samtlige.

– De domfeltes bakgrunn og rolle i de straffbare handlinger B og D hadde i juni 2012 kontrakt som fotballspillere i henholdsvis Follo fotballklubb og Asker fotball. De to ble kjent i 2011 da de begge spilte på Follo. D er født og oppvokst i Sverige og har forklart at han kjenner til G gjennom en eldre bror. G er en «gambler» og spilte på flere idretter, herunder på fotball. Årlig har han spilt for store summer.

Den 19. juni dro B og D fra Oslo til Uddevalla, hvor de blant annet møtte G. Under møtet fremsatte G tilbud om penger i forbindelse med kampene 24. juni. Formålet med tilbudet var å påvirke spillernes ytelse slik at de tapte kampen for henholdsvis Follo og Asker, og dermed gi gamblermiljøet i Norge og utlandet mulighet til å begå bedragerier mot spillerselskaper ved å spille på de manipulererte kampene. Begge klubbene var antatt å ha bedre lag enn motparten, og det var ventet at oddsen ville vise det. Lagmannsretten anså det videre klart at B og D allerede i forkant av møtet var kjent med tilbudet om penger fra G, og at det ble akseptert senest på dette møtet.

De samlede utbetalinger på de spill lagmannsretten har funnet bevist ble gjennomført for Gs regning, var 340 000 kroner. Dette innebar at han oppnådde en samlet gevinst på 260 000 kroner. I perioden etter kampene mottok B og D kroner 100 000 hver som betaling. Pengene stammet blant annet fra utbytte av spill på de manipulererte kampene.

Handlingene ble ansett grove fordi de innebar et brudd på den særlige tillit fotballspillerne hadde i klubbene. Videre mottok spillerne samlet et betydelig beløp, og handlingene utsatte klubb og medspillere for ulike negative konsekvenser. Endelig var handlingene egnet til å svekke tilliten til tippesystemene og oddsspillene hos blant annet Norsk Tipping og derved inntekten til idretten generelt.

– Straffutmålingen – alminnelige utgangspunkter

I sin begrunnelse for å redusere straffene fra lagmannsrettsbehandlingen pekte Høyesterett blant annet på at «hensynene er noe andre i saker som gjelder manipulasjon av resultater i idrettskonkurranser som er gjenstand for pengespill, enn for mer tradisjonelle korrupsjonstilfeller». Man kunne ikke sammenligne B og Ds rolle med en offentlig ansatt som utnyttet sin stilling til å skaffe seg fordeler.

Imidlertid tilsa andre sider ved og konsekvenser av manipulasjon av spill på idrettsresultater en streng reaksjon. Korrupsjon vil i disse tilfellene nærmest som en nødvendighet også ledsages av bedrageri av det aktuelle spillerselskap, eller medvirkning til dette. Selv når det straffbare forhold blir avdekket, vil det dessuten være svært vanskelig å fastslå det faktiske omfanget av korrupsjonen. Tredjeparters tap kan gjerne være betydelig større enn det tap spillerselskapet må tåle. Størrelsen på den gevinst som er oppnådd trer derfor mer i bakgrunnen ved straffutmålingen, og handlingens karakter tillegges større vekt. Tapet på 260 000 kroner hos Norsk Tipping var i seg selv ikke ubetydelig, men konsekvensene av de straffbare handlingene var ikke begrenset til dette.

Det ble påpekt fra rettens side at det forelå lite kunnskap om omfanget av manipulasjon av resultater i tippesotballkamper. Retten antok at allerede de sosiale konsekvensene av slik atferd ville virke avskrekkende.

På den annen side anså retten den opplevde oppdagelsesrisikoen som så liten at straffen måtte være betydelig om den skulle ha noen allmennpreventiv virkning av betydning.

Det aktuelle tilfellet ville heller ikke ha blitt avdekket med mindre en tredjeperson som fikk kunnskap om manipulasjonen, tok skritt for å bringe forholdet frem i lyset.

- G (bakmannen)

G var initiativtaker og den som involverte de øvrige i sitt opplegg. Han bedro aktivt Norsk Tipping ved å spille på de manipulererte kampene. Retten var enig med lagmannsretten i at de straffbare handlingene fremstod som godt forberedt og med et profesjonelt preg.

Imidlertid ble de straffbare forholdene begått i juni 2012 og lå fem år tilbake i tid på tidspunktet for Høyesteretts dom. Tidsmomentet får i utgangspunktet begrenset betydning for straffutmålingen ved økonomisk kriminalitet, da etterforskningen ofte er svært krevende. Imidlertid måtte ankeforhandlingen i lagmannsretten avbrytes og omberammes ett år, av grunner som ikke skyldtes sakens kompleksitet og omfang, og heller ikke kunne lastes de tiltalte. Dette måtte få betydning for straffutmålingen.

Det ble foretatt en samlet vurdering av straff for bedrageri og korrupsjon, idet de straffbare forhold i saken var så tett sammenvevd. På grunn av lang saksbehandlingstid reduserte Høyesterett straffen for G fra fengsel i 2 år og 6 måneder til 2 år.

- B og D (fotballspillerne)

B og D hadde begge gjort seg skyldig i alvorlige straffbare handlinger, som hadde konsekvenser langt utover mer ordinære formuesforbrytelser som beløpsmessig er i samme størrelsesorden. De hadde brutt det grunnleggende tillitsforhold mellom klubb og spiller, og de hadde med sikte på egen økonomisk vinning påført en rekke ukjente tredjemenn tap, samtidig som de eksponerte klubb og medspillere for ulike negative konsekvenser.

Deres medvirkning kunne vanskelig karakteriseres som vel forberedt, eller gjennomføringen som profesjonelt preget. På den annen side var det skjerpene ved straffutmålingen at det heller ikke fra deres side var tale om impulshandlinger. De to inviterte også to venner med på turen til Sverige, med det siktemål at disse skulle involveres. Samlet sett la retten likevel til grunn at B og D primært var brikker i det opplegg G regisserte.

På grunn av den forsinkede pådømmelsen i lagmannsretten ble straffen for både B og D nedsatt fra fengsel i 1 år og 2 måneder til 10 måneder.

-Ref.: TOSLO-2014-162223 og LB-2015-79670. Anker til Høyesterett fra B, D og G tillatt fremmet for så vidt gjelder straffutmåling, forøvrig ikke tillatt fremmet, HR-2017-1144-U. HR-2017-1663-A, rettskraftig dom i saken.

Jotun-saken

- Sandefjord tingrett august 2016 og Agder lagmannsrett august 2017.

I 2012 varslet en av Jotuns leverandører (B) om at selskapet ble svindlet av en ansatt og flere andre leverandører i andre firmaer. Den hovedtiltalte, en tidligere leder i Jotun (A), ble dømt for grov korrupsjon og utroskap for å ha mottatt private varer og tjenester fra firmaer tilhørende B og C til en samlet verdi på 1,6 millioner kroner som han fakturerte sin arbeidsgiver.

I alt har seks personer vært tiltalt i saken; en tidligere leder og de fem mennene som sørget for varer og tjenester. I tingretten ble varsleren (B) dømt til samfunnsstraff, mens de øvrige ble frikjent. I lagmannsretten var fire personer tiltalt, men samtlige ble frifunnet av juryen. Avgjørelsen ble satt til side av fagdommerne, og saken endte med domfellelse mot A og C.

- Oppussing, matservering og gaver til familien

Lagmannsretten fant at det samlede beløp A hadde mottatt ytelser fra Bs firma for – uten å ha gjort opp for dem – var på 316 558 kroner. Dette omfattet blant annet oppussing av en av As eiendommer, matservering til As bryllup og 50 årsdag, samt iPader og verktøy til hans familie. A hadde foreslått for B at hans firma skulle fordele verdien av leveransene på fakturaer som deretter skulle sendes til Jotun i anledning oppdrag Bs firma hadde for Jotun. A bistod B med denne irregulære faktureringen.

- Ufakturert arbeid på eiendommer og utbetalt lønn uten arbeid

Videre fant retten at A hadde mottatt ytelser fra Cs firma for til sammen 648 000 kroner. Firmaet utførte betydelig arbeid på As eiendommer, i alt 1227 timer fra juni 2009 til saken kom opp i slutten av mai 2012, uten at arbeidet ble fakturert A. Videre utbetalte firmaet lønn til As sønn for 366 timer, uten at det var blitt utført arbeid for timene.

- Grov korrupsjon og grov utroskap

Retten fant det klart at A hadde mottatt fordelene fra B og C sine firmaer på grunn av sin stilling som vedlikeholdssjef i Jotun. Etter at A fikk kontakt med B og C, og deres firmaer fikk oppdrag for Jotun, var en stor del av omsetningen i firmaene knyttet til oppdrag for Jotuns vedlikeholdsavdeling. Størrelsen av fordelene, den lange tiden det hadde foregått over, samt misbruk av tillit som var påkrevet i slike stillinger, var viktige momenter ved vurderingen av As fordel som utilbørlig.

Lagmannsretten var enig med tingretten i at korrupsjonen var å anse som grov, blant annet under henvisning til

omfanget av den økonomiske fordel A hadde mottatt, tillitsbruddet han hadde gjort seg skyldig i, samt tidsforløpet av den lovstridige handling.

Det var ikke tvil om at kravet til subjektiv skyld var oppfylt, da det arrangement som ble gjennomført mellom A og B/C og deres firmaer langt på vei var initiert av A.

A ble derfor å dømme for grov korrupsjon.

For medvirkning til fakturering av Jotun fra Bs firma for varer og tjenester til A privat, ble A også dømt for grov utroskap. Det ble vist til størrelsen av utroskapen samt til bruddet på den tillit han hadde som vedlikeholdssjef. Ytterligere ble A dømt for grov utroskap for fakturering av Jotun fra Cs firma for arbeidstimer utført hos A privat og feilaktig fakturering av Jotun for ikke-utførte timer fra As sønn.

- Domfellelse for C

C ble dømt for grov korrupsjon og grovt bedrageri for å ha gitt A, og/eller hans sønn, en utilbørlig fordel ved ikke å ha fakturert A for arbeidstimer og ved å betale A for arbeid som aldri ble utført.

Det var ikke tvilsomt at C kjente til og medvirket til at personell fra hans firma arbeidet hos A privat og at A eller hans familie på annen måte var blitt tilført uberettigede midler. Det hadde vært mye kontakt mellom A og C, også privat. C var også klar over at han godkjente ikke utførte arbeidstimer på Jotun for As sønn. Selv om han ikke nødvendigvis var klar over hver enkelt time, hadde han gått med på opplegget og akseptert at en del timer ikke var reelle.

- Frifinnelse for D og F

D er ansatt som prosjektleder i et firma som hadde utført arbeid på As eiendommer. Firmaet hadde fakturert A for noe av arbeidet på en av As eiendommer, men ikke for arbeidet på hytten. Etter at etterforskning ble igangsatt ble A fakturert for resten av arbeidet på eiendommen. Retten

kom til at det ikke kunne utelukkes at firmaet, og i særdeleshet D, på tidspunktet for oppstart av etterforskningen i saken hadde til hensikt å foreta ytterligere fakturering av A, men at dette hadde blitt forsinket. Videre innebar arbeidet på hytten en byttehandel, hvor A til gjengjeld malte Ds låve. D ble dermed å frifinne.

F er utdannet elektriker og etablerte i sin tid et firma som hadde omfattende oppdrag for Jotun. I perioden 2007 til 2011 utførte firmaet omfattende elektriske arbeider på As eiendommer. På samme måte som for D, kom retten til at det var meningen for F at firmaet skulle fakturere A for det arbeidet som stod ufakturert da straffesaken startet i slutten av mai 2012.

- Straffutmåling

For grov korrupsjon av et beløp på 964 558 kroner og grov utroskap med 640 908 kroner, ble A dømt til 3 års fengsel. Lagmannsretten gjentok at A hadde vært den aktive parten, selv om hans forhold terminologisk kategoriseres som «passiv korrupsjon», jf. strl. § 276 a første ledd bokstav a. C ble dømt til fengsel 1 år og 8 måneder for grov korrupsjon av et beløp på 648 000 kroner og grovt bedrageri med 500 908 kroner. C hadde vært den mindre aktive parten i forholdet mellom ham og A, og han hadde gått med på et opplegg som A hadde initiert.

Alene ble A dømt til å betale erstatning til Jotun med 112 000 kroner, samt til å tåle inndragning av 451 832 kroner. Solidarisk ansvarlig med C ble A dømt til å betale erstatning til Jotun med 400 726 kroner. A og C ble videre idømt saksomkostninger på henholdsvis 100 000 og 80 000 kroner.

-Ref.: TSAFO-2015-142211 og LA-2016-184310. Anker til Høyesterett fra A og C ikke tillatt fremmet, anker over saksomkostninger forkastet, HR-2017-2004-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

INTEX-saken

– Oslo tingrett desember 2012 og Borgarting lagmannsrett mai 2017.

Tidligere styreleder (A) i det børsnoterte gruveselskapet Intex Resources ASA (INTEX) ble dømt for grov korrupsjon for rettsstridig å ha mottatt nær 6,5 millioner kroner fra selskapets hovedaksjonær, Lybica Holding BV (Lybica). I perioden 2010–2012 hadde han skjulte avtaler om godtgjørelse for bistand ved Lybicas kjøp, og senere salg, av aksjer i INTEX. Han ble i tillegg dømt for selvvask, markedsmanipulasjon og misbruk av innsideinformasjon.

I januar 2012 børsmeldte INTEX en avtale med et kinesisk selskap. En måned senere anmeldte Finanstilsynet en mulig innsidelekkasje fra selskapet til Økokrim. I juni samme år foretok Økokrim en ransaking, blant annet i gruveselskapets lokaler, for å gjennomføre bevissikring. Etterforskningen førte til at saken ble utvidet til også omfatte grov korrupsjon.

– Skjulte avtaler

Før A tiltrådte som styreleder i INTEX hadde han i en lengre periode hatt et forretningssamarbeid med ulike selskaper tilknyttet et russisk stålselskap, herunder datterselskapet Lybica. I september 2010 ervervet Lybica, etter rådgivning fra A, 21,7 % av aksjene i INTEX. Overfor valgkomitéen i INTEX forsikret han sin uavhengighet til stålselskapet/Lybica (heretter bare Lybica), men etter at han tiltrådte som styreleder videreførte han dette forretningssamarbeidet i det skjulte. En avtale om bistand til kjøp av aksjer mellom As konsultentselskap og Lybica ble formelt avsluttet, men videreført i en innholdsmessig likelydende avtale mellom Lybica og One-2-Invest, et selskap eid av As venn. As honorar etter avtalen var knyttet til antall aksjer Lybica lyktes å kjøpe. Senere ble avtalen endret til å gjelde et samarbeid i forbindelse med salgsforberedelsen og gjennomføringen av salget av Lybicas aksjer i INTEX. Vederlaget etter avtalen var stigende med salgsprisen for aksjene. Ved rådgivning, bruk av konfidensiell informasjon og innsideinformasjon om INTEX, og ved markedsmanipulasjon, søkte A å legge til rette for salg av aksjeposten til Lybica til en så høy pris som mulig.

– Fordel

Lagmannsretten la til grunn at avtalen(e) mellom Lybica og One-2-Invest reelt sett var inngått mellom Lybica og A. Inngåelsen av avtalen om bistand ved ytterligere kjøp av INTEX-aksjer innebar utvilsomt en fordel for A i lovens forstand, i og med at den kunne utløse honorarer til ham på inntil 8 millioner kroner. Det var ikke bestridt at A mottok et honorar på 6,5 millioner kroner etter Lybicas salg av aksjeposten i INTEX.

– I anledning stilling/verv

Lagmannsretten fant det bevist at As økonomiske fordeler fra både kjøps- og salgsoppdraget var mottatt i anledning stillingen/vervet som styreleder i og konsulent for INTEX. Det forelå flere eksempler på at A brukte sin posisjon i INTEX og selskapsintern informasjon som han fikk i den rollen, til å tilgodese Lybica og derved sine egne økonomiske interesser. Hemmelighold og bruk av stråmannselskaper gjennomgående under begge faser av oppdraget forbedret spillerommet for dette.

– Utilbørlig

Retten kom til at fordelene A fikk, åpenbart var utilbørlige og det forelå klart klanderverdige forhold. Fordelene A fikk i henhold til stråmannsavtalene med One-2-Invest hadde begge potensielt meget stor verdi. A holdt bevisst sitt forretningsforhold med Lybica hemmelig, både overfor alle i INTEX og overfor selskapets rådgivere og omverdenen for øvrig. Som styreleder hadde A det fremste tillitsvervet i INTEX, og derigjennom et særlig ansvar for ikke å utsette selskapet eller seg selv for risiko og tap av omdømme. Videre hadde han i kraft av både styreledervervet og sin sentrale rolle i den daglige driften som konsulent/arbeidende styreleder, en autoritet og et informasjonstilfang som han kunne benytte, og ved sin bistand til salg av aksjeposten også benyttet, til fordel for Lybica og seg selv.

A hadde i tilknytning til salget av aksjeposten i tillegg overtrådt flere regler i verdipapirhandelloven. Etter lagmannsrettens syn brøt han også forpliktelsen han påtok seg overfor valgkomitéen/styret om ikke å påta seg oppdrag for Lybica som hadde noen tilknytning til INTEX, og plikten til å informere styret dersom han påtok seg konsulentoppdrag for en aksjonær.

Lagmannsretten var innforstått med at det ikke var uvanlig at en aksjonær som er et foretak, har en av sine ansatte e.l. i styret, og at slike styremedlemmer i tillegg til styrehonoraret kan oppebære ikke bare lønn/godtgjørelse fra aksjonæren, men også insentiver i form av bonus e.l.

dersom aksjeverdiene stiger mens vedkommende sitter i styret. Imidlertid ville situasjonen vært en helt annen om det var åpenhet om tilkynningsforholdene. I et slikt tilfelle mente retten at Lybica ikke ville fått gjennomført salget av aksjeposten til den prisen og på det tidspunktet de gjorde.

- Straffutmåling

Straffen ble utmålt for sju straffbare forhold: grov korrupsjon, uaktsom selvvask, markedsmanipulasjon, brudd på meldeplikt samt med innsideinformasjon å ha oppfordret til kjøp, gitt råd om handel og brutt taushetsplikt. Ved straffutmålingen veide korrupsjon og markedsmanipulasjon tyngst.

Lagmannsretten fant ikke eksempler i rettspraksis som var sammenlignbare med den formen for korrupsjon i privat sektor som man stod overfor her. I skjerpende retning ble det lagt vekt på at korrupsjonsutbyttet var høyt og straffverdigheten ved As handlinger stor. A hadde det fremste tillitsvervet i INTEX, og han hadde bevisst, planmessig og langvarig ført styret og ledelsen i INTEX, og omverdenen, bak lyset. Retten mente at hans skyldgrad måtte anses som høy. I kraft av sin tidligere yrkeserfaring hadde A god kjennskap til finansmarkedet og lang erfaring med børs- og verdipapirregler. Denne kunnskapen og sitt tillitsverv i INTEX hadde han misbrukt for i det skjulte å maksimere en urettmessig fortjeneste for sin oppdragsgiver og seg selv.

I formildende retning ble det lagt vekt på at saken ikke hadde noen tilknytning til offentlig sektor, og at den på flere punkter skilte seg fra de situasjoner som man umiddelbart forbinder med korrupsjon.

Isolert sett fant lagmannsretten at straffnivået for korrupsjonen burde ligge på om lag 3 år og 6 måneders fengsel.

Økokrim la ned påstand om 6 år og 6 måneders ubetinget fengsel for samtlige lovbrudd. Retten la imidlertid vekt på at korrupsjonen i dette tilfellet manglet flere av de kjennetegn som ellers tilsier en streng reaksjon, at det var nær sammenheng mellom bruddene på verdipapirhandelloven og korrupsjonen, og at saken var blitt noe gammel. Etter dette ble A idømt 4 år ubetinget fengsel, rettighetstap i 5 år og inndragning av korrupsjonsbeløpet (6,5 millioner kroner). Dette innebar en skjerpelse av tingrettens fengselsstraff på 4 år, hvorav 1 år ble gjort betinget med en prøvetid på 2 år.

-Ref.: TOSLO-2014-108244 og LB-2016-19016. Anke til Høyesterett nektet fremmet for tiltalepost V, for øvrig ikke tillatt fremmet, HR-2017-2063-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Eiendomsmeglersaken

– Oslo tingrett mars 2017.

I forbindelse med et boligsalg forsøkte A å bestikke eiendomsmegler B ved å tilby 20 000 kroner «under bordet» samt et nytt megleroppdrag, dersom han fikk tilslag på boligen til takst. A ble idømt betinget fengsel i 30 dager, samt en bot på 6 000 kroner.

Boligen var lagt ut for salg gjennom DNB Eiendom AS. Eiendomsmegler B hadde i oppdrag å forestå salget. Før visning var avholdt mottok B en tekstmelding fra A hvor han fremsatte det ovenfor nevnte tilbudet. Tekstmeldingen ble ikke besvart av B, som senere rapporterte om forholdet til sin arbeidsgiver DNB Eiendom AS.

Klar overtredelse av korrupsjonsbestemmelsen

Etter rettens syn var det klart at tekstmeldingen som ble sendt objektivt sett innebar en overtredelse av korrupsjonsbestemmelsen. Meldingen henviste til to fordeler eiendomsmegleren ville oppnå dersom han solgte rekkehuset til takst; et beløp på 20 000 kroner og et nytt megleroppdrag ved salg av leiligheten til As kjæreste. Dette var hver for seg utilbørlige fordeler som ble tilbudt i anledning av eiendomsmegleroppdraget. Handlingen var i kjerneområdet for hva korrupsjonsbestemmelsen var ment å omfatte. Retten la avgjørende vekt på tekstmeldingens innhold, og omstendighetene knyttet til kjøpsprosessen As kjæreste var involvert i, da den konkluderte med at skyldkravet var oppfylt.

A anførte at han ikke hadde betalingsevne eller adgang til å inngå avtale om senere megleroppdrag ved salg av sin kjærestes leilighet. Retten påpekte at praktisk gjennomføringsevne ikke er en forutsetning for overtredelse av korrupsjonsbestemmelsen.

Straffutmåling

Det samlede beløp som var tilbudt var 67 600 kroner; et beløp på 20 000 kroner, i tillegg til provisjon på 1,4 % på en leilighet med prisantydning på 3,4 millioner kroner. På grunn av lite sammenlignbar rettspraksis om straffnivået for korrupsjon i denne størrelsesorden så retten hen til rettspraksis angående underslag. Retten uttalte likevel at korrupsjon generelt måtte straffes en del strengere enn underslag, først og fremst på grunn av de mer alvorlige samfunnsskadelige virkningene av korrupsjon.

Det var formildende omstendigheter at A ikke var tidligere straffet, og at det var snakk om én tekstmelding som ikke ble videre fulgt opp. Utgangspunktet var dermed 75 dagers fengsel. På bakgrunn av tidsbruken måtte imidlertid fengselsstraffen reduseres betydelig. Fire måneder måtte regnes som ren liggetid, og det tok deretter tre måneder før saken kom opp for tingretten.

Etter dette ble fengselsstraffen fastsatt til 30 dagers betinget fengsel med prøvetid på 2 år. I tillegg ble A idømt en bot på 6 000 kroner, subsidiært 12 dagers fengsel, og saksomkostninger.

–Ref.: TOSLO-2016-266, rettskraftig.

YARA-saken

– Forelegg utstedt av Økokrim vedtatt i januar 2014. Dom i Oslo tingrett juli 2015, Borgarting lagmannsrett januar og Høyesterett september 2017.

For bestikkelser overfor høytstående offentlige tjenestemenn i både Libya og India, samt bestikkelser overfor en leverandør i Russland, ila Økokrim gjødselselskapet Yara et forelegg på 295 millioner kroner. Yara erkjente at vilkårene for straffeansvar var oppfylt, og vedtok i 2014 forelegget.

Lagmannsretten frifant tre av i alt fire tiltalte i saken. Tidligere juridisk direktør (A) ble idømt 7 års ubetinget fengsel for bestikkelser overfor høytstående tjenestemenn i Libya og India i forbindelse med forhandlinger om samarbeidsavtaler. Korrupsjonen som fant sted i Libya gjaldt avtale om overføring av et beløp tilsvarende 27 millioner kroner til Libyas oljeminister (F). Korrupsjonshandlingen i India gjaldt en «oppdragsavtale» hvor Yara forpliktet seg til å betale 18 millioner kroner fordelt over tre år til en høytstående embetsmann (H). Høyesterett forkastet anken fra A over straffutmålingen og dommen er dermed rettskraftig.

I forbindelse med illeggelsen av forelegget, uttalte Økokrim at det til sammen dreide seg om avtaler om bestikkelser for rundt 12 millioner amerikanske dollar fra 2004 til 2009 av et morselskap i et internasjonalt konsern med mer enn 8000 ansatte over hele verden. I 2012 hadde Yara en årsomsetning på cirka 84 milliarder kroner og et årsresultat på over 10 milliarder kroner.

Boten i forelegget var på 270 millioner kroner, og i tillegg omfattet forelegget inndragning av utbytte på 25 millioner kroner.

Bestikkelser av offentlige tjenestemenn

Ved fastsettelsen av straffereaksjonen mot foretaket la Økokrim særlig vekt på at det hadde blitt benyttet bestikkelser i forbindelse med Yaras kontraktsforhandlinger i Libya, India og Russland. Økokrim fremhevet at det dreide seg om en usedvanlig alvorlig korrupsjonssak, bestikkelser overfor oljeministeren i Gaddafis regjering i Libya (F), og i India overfor en høytstående embetsmann (H). Ved bestikkelser av offentlige tjenestemenn gjorde allmennpreventive hensyn seg ualminnelig sterkt gjeldende.

Momenter ved illeggelsen av forelegget

Økokrim holdt videre frem at det ikke dreide seg om et engangstilfelle, men bestikkelser i tre ulike land og for kontrakter som løp over mange år. Realitetene i overføringene fra Yara var tilsørt og svært vanskelige å oppdage, og bestikkelsene var skjult blant annet ved bruk av falske bilag, overprising av varer, og ved bruk av selskaper i såkalte skatteparadiser. I skjerpende retning la Økokrim betydelig vekt på at man mente å kunne bevise at bestikkelsene var forankret hos personer i Yaras tidligere konsernledelse.

Økokrim fremholdt videre at de mente at Yaras antikorrupsjonsarbeid fram til 2008 var utilstrekkelig, blant annet i form av mangelfulle interne retningslinjer og sviktende fokus hos daværende ledelse. Økokrim uttalte at foretaket den gang skulle ha foretatt seg mer for å forebygge lovbruddene.

Økokrim la videre vekt på at mistanke om korrupsjon var kjent for konsernledelsen allerede i 2008, mens foretaket først varslet Økokrim våren 2011. At Yara selv kontaktet Økokrim ble tillagt vekt i formildende retning ved utmåling av boten. I formildende retning la Økokrim også vekt på en god og konstruktiv kontakt med selskapet og Yaras granskere, og at Yara hadde samarbeidet om etterforskningen blant annet ved å fremskaffe dokumentasjon. Straffesaken ble imidlertid primært opplyst gjennom Økokrims egen etterforskning og i samarbeid med utenlandsk politi. Måten bestikkelsene var skjult på hadde gjort etterforskningen krevende. Det var nødvendig med utstrakt internasjonalt politisamarbeid for å fremskaffe nødvendig informasjon, og Økokrim måtte henvende seg til 12 land for å få bistand.

Generelt om straffutmålingen for A

Lagmannsretten skjerpet tingrettens straff for A fra 2 år og 6 måneders fengsel til 7 års fengsel. Høyesterett påpekte at det store spriket i straffutmålingen mellom tingretten og lagmannsretten i hovedsak kunne tilskrives ulikt syn på betydningen av at bestikkelsene fant sted overfor tjenestemenn i korrupsjonsutsatte land. Unibuss-saken var etter Høyesteretts syn den avgjørelsen som lå nærmest forholdene i denne saken. Høyesterett vurderte korrupsjonshandlingene i Libya og India hver for seg.

Korrupsjonshandlingen i Libya

Den omstendighet at bestikkelsen skjedde overfor en høytstående offentlig tjenestemann – i realiteten på ministernivå – gjorde i seg selv forholdet svært alvorlig. A var på sin side juridisk direktør og medlem av Yaras konsernledelse. Han hadde derved en fremtredende posisjon i selskapet, og dessuten en helt sentral rolle i planleggingen og gjennomføringen av korrupsjonshandlingen. Lagmannsretten fant riktignok ingen holdepunkter for at han på eget initiativ besluttet å inngå avtaler om å betale bestikkelser. Han kunne imidlertid i kraft av sin posisjon ha nektet å medvirke til de straffbare handlingene uten risiko for at dette ville få negative konsekvenser for egen stilling. Til forskjell fra den domfelte salgssjefen i Unibuss-saken mente lagmannsretten at A ikke var «en liten brikke» i et stort korrupt system. Det var han som hadde kontakt med oljeministeren (F) sin sønn, og som utarbeidet den utilbørlige avtalen om overføringer av et samlet beløp tilsvarende 27 millioner kroner. Det var også han som bestemte at avtalen skulle inngås muntlig, og som tok initiativet til å foreta den første overføringen gjennom et eksternt, utenlandsk selskap. Fremgangsmåten ble valgt for å holde forholdet til F og hans sønn skjult. Dette viste at forholdet var grundig planlagt med et fast forsett om å gjennomføre korrupsjonshandlingene.

Videre var det av helt sentral betydning for straffutmålingen at det var snakk om et så stort beløp. Ettersom det foreligger en fullbyrdet korrupsjonshandling i det øyeblikk det fremsettes tilbud om en utilbørlig fordel, kunne det ikke tillegges særlig vekt at beløpet som faktisk ble utbetalt begrenset seg til 9 millioner kroner. Også tilsagn om fremtidige utbetalinger skaper bindinger og bidrar til den «smøring» som lagmannsretten har funnet bevist. At det senere ble satt en stopper for de videre avdragsbetalingene, kunne heller ikke tilskrives A, som på det tidspunktet hadde nådd pensjonsalder og sluttet i selskapet.

Etter dette kvalifiserte Libyaforholdet isolert sett til en straff på rundt 6 års fengsel. Det var snakk om et betydelig høyere beløp enn i Unibuss-saken, og både A og F hadde langt mer fremskutte posisjoner enn i den saken. I herværende sak var det riktignok ikke snakk om personlig vinning, men hele forholdet skulle til gjengjeld vurderes i tråd med den noe strengere normen som ble etablert ved lovendringen i 2003.

Korrupsjonshandlingen i India

Korrupsjonen gjaldt en «oppdragsavtale» hvor Yara forpliktet seg til å betale 18 millioner kroner fordelt over tre år for å sikre seg velvilje hos en sentral offentlig tjenestemann (H). H tjenestegjorde som sekretær og finansiadvokat for departementet. Han var dessuten styremedlem utpekt av regjeringen, i et selskap hvor den indiske staten hadde

en betydelig eierandel. Lagmannsretten la til grunn at de øvrige styremedlemmene lyttet «ekstra nøye» til styremedlemmer utpekt av regjeringen.

Lagmannsretten la til grunn at A var den «operasjonelle aktøren» på Yaras side. Det var han som forhandlet med Hs sønn om betingelsene i «oppdragsavtalen». Hs selskap skulle være Yaras representant og strategiske rådgiver i forbindelse med nåværende og eventuelle fremtidige samarbeidsprosjekt. Oppdraget omfattet også bistand med lokalisering av nye forretningsmuligheter, rådgivning i forretningsforhold, koordinering av myndighetskontakt og praktisk tilretteleggelse for Yaras kommersielle aktivitet i India.

Korrupsjonshandlingen gjaldt videre et betydelig beløp. Etter at H gikk over i annen virksomhet sommeren 2007, besluttet konserndirektøren i Yara at avtaleforholdet med Hs sønn skulle avsluttes. Den omstendighet at de resterende avdragene ikke ble utbetalt kunne på denne bakgrunn ikke tilskrives A. A sørget senere for at 1 million USD ble utbetalt som endelig oppgjør for ytet bistand. Beløpet ble overført til et selskap på De britiske jomfruøyer, som var eiet av en trust med ektefellen til H og hans sønn som begunstiget.

Høyesterett var enig med lagmannsretten i at også denne korrupsjonen bar preg av å være «godt planlagt», noe som understreket forholdets alvor.

Etter dette mente Høyesterett at Indiaforholdet isolert sett kvalifiserte til en straff på rundt 5 års fengsel. Sammenlignet med Unibuss-saken dreiet det seg om et langt høyere beløp. På den annen side mottok ikke A noen personlig vinning eller fordel.

Ingen formildende omstendigheter

Forsvarer anførte at ingen av de to korrupsjonshandlingene hadde hatt noen påviselige negative konsekvenser eller skadevirkninger. Høyesterett fant ikke grunn til å legge særlig vekt på disse momentene i formildende retning.

Hensikten med å tilby og betale bestikkelser til F i Libya og til H i India var å sikre seg deres velvilje, og derved bedre Yaras stilling med hensyn til muligheten for å få realisert de aktuelle samarbeidsprosjektene. Blant annet Unibuss-saken kunne tas til inntekt for at risikoen for skade var avgjørende etter de aktuelle korrupsjonsbestemmelsene, ettersom skadevirkningene av korrupsjon kan være vanskelige å måle. Skadene begrenser seg heller ikke til de direkte økonomiske virkningene, men omfatter også mer indirekte skadevirkninger som tillits- og omdømmetap. Videre pekte Høyesterett på at grenseoverskridende korrupsjon ville kunne bidra til å opprettholde en korrupsjonskultur i vedkommende land med de skadevirkninger det innebærer, herunder risikoen for at investeringsviljen i korrupsjons-

utsatte land undergraves. Det hadde naturlig nok ingen betydning for straffutmålingen at korrupsjonen ble begått i «den gode saks tjeneste», i den forstand at de underliggende samarbeidsavtalene kunne vært av stor betydning for de to landene.

De straffbare handlingene ble begått i 2007, men det var ikke dokumentert liggetid under etterforskningen eller i domstolene. I henhold til rettspraksis kunne tidsforløpet da ikke tillegges vekt ved straffutmålingen.

Antagelig grunnlag for straffskjerpelse

Lagmannsretten tok utgangspunkt i korrupsjonshandlingenes samlede beløp. Høyesterett pekte imidlertid på at det her dreiet seg om to klart atskilte straffbare forhold begått til ulik tid, hvor personer uten noen forbindelse med hverandre var mottakere av bestikkelsene. I tråd med straffeloven § 62 (konkurrens) skulle det da foretas separate vurderinger av straffenivået for det enkelte forhold før en samlet straff ble fastsatt.

Høyesterett fremholdt at en slik vurdering her tilsa fengselsstraff i området 8-9 år. Da påtalemyndigheten ikke påsto straffen skjerpet i forhold til lagmannsrettens dom, og at det heller ikke fra Høyesteretts side ble gitt signal om en mulig straffskjerpelse, ble anken forkastet. Lagmannsrettens dom på 7 års fengsel ble dermed stående.

-Ref.:TOSLO-2014-22670, LB-2015-138815-2 og HR-2017-1776-A.

Unibuss-saken

– Oslo tingrett 2012, Oslo tingrett 2013, Borgarting lagmannsrett januar 2015 og Høyesterett august 2016.

Til sammen åtte personer har blitt dømt for korrupsjon i tilknytning til den omfattende Unibuss-saken. De domfelte er tre tidligere Unibuss-ledere, anleggsansvarlig i Unibuss, én tidligere salgssjef for det tyske busselskapet Man i Norge, lederen for et byggefirma, salgsdirektør hos en bussleverandør til Unibuss og administrerende direktør i et annet firma som leverer busser til Unibuss. Disse har blitt dømt til fengselsstraffer på mellom 20 dager og fem år for korrupsjon av henholdsvis Oslo tingrett, Borgarting lagmannsrett og Høyesterett.

– Avdekking av saken

Unibuss AS er et kommunalt transportselskap som driver rutebussvirksomhet i Oslo og andre steder i landet, og er derfor storinnkjøper av blant annet busser. Tidligere busselektriker og tillitsvalgt i Unibuss, Jan Erik Skog, varslet allerede i 2000 og over ti år om en rekke kritikkverdige forhold i Unibuss (tidligere Sporveisbussene). Varslingen gjaldt flere tilfeller av korrupsjon, herunder grove overfaktureringer, betalte smøreturer og innkjøpsavtaler inngått med personer nært knyttet til ledelsen. Skog ble imidlertid aldri hørt.

Etterforskningen startet først ved at ledelsen i Unibuss høsten 2011 ble kjent med en avisartikkel fra tysk presse som nevnte forgreninger til busselskaper i Norge. Det tyske konsernet MAN hadde i årene 2001 til 2007 etablert et bestikkelsesprogram i forbindelse med salg av busser til en rekke land, herunder Norge. Saken ble avdekket av tyske myndigheter i 2009, og ble en stor sak i Tyskland uten at norske myndigheter ble varslet. Etter at avisartikkelen ble kjent, ble saken meldt til politiet, og Unibuss gjennomførte også selv en gransking der det ble avdekket en rekke andre korrupsjonsforhold som ikke gjaldt busskjøp fra MAN.

– Bestikkelser i forbindelse med kjøp av busser fra MAN

Som et ledd i MANs internasjonale program for økt omsetning, fikk D, salgssjef for MAN i Norge, i 2002 i oppdrag fra mellomledere i MAN i Tyskland å ta kontakt med nøkkelpersoner om innkjøp av busser. D tok kontakt med A, som var innkjøpssjef i Norgesbuss frem til 2004, før han ble innkjøpssjef i Unibuss, og B, innkjøpsansvarlig i Unibuss. D formidlet hovedelementene i MANs opplegg der det var muligheter for betydelige personlige provisjoner hvis de norske busselskapene valgte å kjøpe inn MAN-busser. Opplegget var basert på at det ble gitt en provisjon per solgte buss som ble utbetalt i kontanter ved personlig fremmøte hos MAN i Tyskland etter at busselskapet hadde betalt for bussene. Også D mottok en del av disse provisjonene. Provisjonen var innbakt i busstilbudsprisen fra MAN og ble derved et skjult pristillegg som aldri ble gjort kjent for Unibuss.

– Domfellelse for grov korrupsjon og grov utroskap

Som innkjøpssjefer i hvert sitt busselskap kunne A og B i stor grad påvirke valg av bussmerke selv om de grunnleggende kravspesifikasjonene allerede var lagt. Både A, B og D erkjente å ha mottatt beløp basert på et slikt opplegg fra MANs side, men de bestred delvis skyld, omfang og hvilke beløp den enkelte hadde hatt som personlig vinning.

Som innkjøpssjef i Norgesbuss mottok A til sammen over 1,2 millioner kroner fra MAN i forbindelse med kjøp av busser. A delte en del av dette med D. Bestikkelsene skjedde før de særskilte korrupsjonsbestemmelsene ble en del av straffelovgivningen i 2003. A ble derfor dømt for grov utroskap for dette forholdet. I forbindelse med at Unibuss skulle kjøpe busser fra MAN i 2005, da A var innkjøpssjef i Unibuss, mottok A til sammen 3,1 millioner kroner fra MAN, som A delte med D og en anleggsansvarlig i Unibuss (F). For dette ble A dømt for grov korrupsjon.

B, innkjøpsansvarlig i Unibuss, mottok også bestikkelser fra MAN i forbindelse med kjøp av busser før 2003. For bestikkelser på over 1 million kroner ble han dømt for grov utroskap. For bestikkelser på til sammen over 2 millioner kroner etter 2003 ble han dømt for grov korrupsjon. Også B delte en del av bestikkelsene med D.

– Domfellelse for medvirkning

I egenskap av å være norske MANs salgssjef handlet D som bestikkelsesprogrammets norske representant. Han var en sentral medvirker da bestikkelsesprogrammet ble iverksatt overfor potensielle norske kjøpere av MAN-busser. D var senere mellomledet mellom A og B og MAN i Tyskland. D bidro også aktivt da provisjonsbeløpene skulle fastsettes og inkorporeres i tilbudsprisene og var også sammen med A og B under de fleste turene til Tyskland der penger ble hentet. På denne bakgrunn ble D dømt for medvirkning til A og Bs grove korrupsjons- og utroskapshandlinger.

I forbindelse med avdekking av saken, ble som nevnt også helt andre korrupsjonsforhold kjent. Disse gjaldt blant annet reiser og bygningsarbeider på private eiendommer.

– Bygningsarbeider på A og tidligere administrerende direktør i Unibuss (E) sine private eiendommer

A, og tidligere driftsdirektør og senere administrerende direktør i Unibuss (E) ble dømt for grov korrupsjon i forbindelse med en rekke ulike entreprenørarbeider og levering av utstyr og materiell til A og Es private eiendommer. Arbeidet og leveringen ble utført av et firma ved daglig leder (C). Firmaet hadde i samme periode omfattende oppdrag for Unibuss. Arbeidene ble ikke betalt av A og E, men ble i stedet delvis skjult ved fiktiv fakturering overfor Unibuss og delvis unnlatt fakturering.

Retten la til grunn at A og E hadde mottatt utilbørlige fordeler foranlediget av deres ledende stillinger i Unibuss, der de hadde beslutnings- og avgjørelsesmyndighet knyttet til bestilling av oppdrag og bruk av firmaet. A hadde mottatt utilbørlige fordeler til en verdi av over 700 000 kroner og E utilbørlige fordeler til en verdi av nesten 1 130 000 kroner. For dette ble både A og E dømt for grov korrupsjon. Det var A som først hadde fått utført arbeid av firmaet, og det var A som hadde fått etablert samme opplegg for E. På denne bakgrunn ble A også dømt for medvirkning til Es grove korrupsjon.

For å ha gitt de utilbørlige fordelene ble C dømt for grov korrupsjon og grov utroskap. C ble i tillegg dømt for grov utroskap og brudd på bokføringsloven og ligningsloven etter å selv ha mottatt varer og tjenester fra firmaet han var daglig leder for. C ble i tillegg dømt for å ha krevd og mottatt bestikkløser fra en underentreprenør i forbindelse med tildeling av et oppdrag som gjaldt Unibuss sin vaskehall.

For at arbeidene på Es bolig skulle kunne skjules ga A en av sine underordnede, anleggsansvarlig i Unibuss (F), sammen med C i oppdrag å finne utredningsbehov på Unibuss sine anlegg. Disse skulle i realiteten ikke utbedres. I stedet ble fakturaer formulert slik at arbeider til en verdi av nesten 600 000 kroner tilsynelatende var utført på Unibuss sine anlegg og attestert av F, og anvist til utbetaling av A. For dette ble A dømt for grov utroskap og F for medvirkning til grov korrupsjon.

– Salg av brukte busser

Etter hvert drev B på heltid egne selskaper. På vegne av Unibuss solgte A 25 til 30 brukte busser til en gunstig pris til Bs private firma. Tingretten la til grunn at A og B seg imellom hadde en underliggende avtale som innebar at de skulle likedele nettofortjenesten, til sammen nesten 350 000 kroner hver, ved videresalg av de brukte bussene. Lagmannsretten fant det imidlertid ikke bevist at B hadde oppnådd en personlig vinning. Grunnlaget for fremtidig

fordelaktige kjøp for B og hans firma ble imidlertid lagt. For dette ble både A og B dømt for grov korrupsjon.

– Turer til Budapest

A, E og F deltok også på turer til Budapest i forbindelse med det årlige Formel-1 løpet i byen. Turene ble betalt av et firma som leverte et betydelig antall dekk til Unibuss, fra 2007 til 2011 dekk til en verdi av til sammen 23,5 millioner kroner. Hver av turene hadde et svært begrenset faglig innhold på to timer, varte i fire dager og inkluderte flyreiser, tre overnattinger og svært gode billetter til Formel 1-løpet. Dette uten at Unibuss innhentet priser fra andre mulige leverandører. Turene skulle belønne foretatte dekkleveranser og legge til rette for fortsatt dekkleveranse til Unibuss. Reisene skjedde uten full åpenhet overfor styret i Unibuss.

A deltok på de årlige turene i fem år, E deltok to år og F deltok ett år. Turene var klart i strid med Unibuss sitt interne etiske regelverk, som hadde blitt sendt til de ansatte i et brev som E hadde undertegnet. Es samboer og hennes sønn deltok også på turene. F ble frifunnet på bakgrunn av at retten fant at det ikke forelå noe påvirkningsmoment i det F ikke hadde innflytelse på innkjøp av dekk. For A og E sin del uttalte derimot retten at de på generelt grunnlag fant at deltakelsen ikke bare var kritikkverdig, men at fordelene som den enkelte mottok det enkelte år samlet sett måtte anses som "klart klanderverdig og over grensen for å være utilbørlig etter korrupsjonsbestemmelsene i straffeloven." A hadde mottatt en økonomisk fordel på til sammen over 60 000 kroner og E en fordel på til sammen over 25 000 kroner. Retten fant at fordelene hvert år var av en slik karakter og et slikt omfang at de strafferettslig var utilbørlige. Retten uttalte at deltakelse i strid med de interne etiske reglene og uten full åpenhet overfor styret underbygget dette.

– Turer til Tyskland

A, E og F deltok også på turer til Ruppolding i forbindelse med verdenscupen i skiskyting. Turene ble arrangert av salgsdirektøren (G) i et selskap som solgte busser. G hadde ansvar for salg av selskapets busser og alene ansvar for kontakten med kunder. G ville legge til rette for fremtidige leveranser av busser til Unibuss og A og E ble derfor invitert med. Begge deltok to ganger. Det andre året ble også F invitert med. Det var laget et faglig program for turen, men dette ble ikke gjennomført på grunn av manglende interesse fra deltakerne. Turen ble opprinnelig betalt av bussleverandøren. I forbindelse med revisjon av regnskapet, ble imidlertid G meddelt av revisor at han nektet å godta utgiftene til turene som førbare i mangel av faglig innhold. Fakturaer med giroer til deltakerne fra Unibuss ble utarbeidet, men for å opprettholde sine gode relasjoner til nøkkelpersoner i Unibuss valgte imidlertid G å gi giroene og tilsvarende i kontanter til A og F. Når det gjaldt E, betalte G selv fakturaene.

A og E hadde mottatt reiser til en samlet verdi av nesten 22 000 kroner. F ble også for denne turen frifunnet med henvisning til at det ikke forelå et påvirkningsmoment. For A og Es del kom imidlertid retten frem til at turene var klart klanderverdige, og at fordelen hvert år var av en slik karakter og et slikt omfang at den strafferettslig var å anse som utilbørlig. Retten viste i denne sammenheng til at deltakelsen var i strid med de etiske reglene E selv hadde sendt ut, og uten full åpenhet om turene overfor styret. For dette ble A og E dømt for to tilfeller av korrupsjon. G ble ved tilståelsesdom dømt til 45 dagers betinget fengsel og en bot på 30 000 kroner. Påtalemyndigheten anket straffutmålingen til lagmannsretten, men anken ble forkastet.

– Leiebiler til privat bruk

De siste korrupsjonsforholdene for Es del gjaldt fire tilfeller der E hadde disponert leiebiler til privat bruk. I tre av tilfellene ble leiebilene, til en samlet verdi av 17 383 kroner, bestilt og betalt av et firma som leverte gassbuss. Firmaet vurderte Unibuss som en potensielt stor kunde. I det siste tilfellet ble en leiebil til en verdi av 11 120 kroner bestilt og betalt av et annet firma, også med tanke på fremtidige leveranser til Unibuss. E erkjente straffeskyld for sistnevnte tilfelle, men ikke for de tre andre med henvisning til at han dagen før pågrepelse hadde betalt for disse leiebilene. Retten konkluderte imidlertid med at E ved alle de fire bilieieforholdene hadde mottatt økonomiske fordeler til en samlet verdi på 28 503 kroner på grunn av sin stilling som administrerende direktør i Unibuss. Retten la videre til grunn at disse fakturaene ble betalt av firmaer som ønsket å ha og utvikle et godt forhold til Unibuss med tanke på fremtidige leveranser. E ble med dette dømt for fire tilfeller av simpel korrupsjon.

Administrerende direktør (H) i selskapet som leverte gassbussene og som ved de tre anledningene dekket utgiftene til leiebilene for E, ble ved tilståelsesdom dømt til 20 dagers betinget fengsel og en bot på 75 000 kroner.

– Straffutmålingen for C og E

Samtlige av de dømte, A, B, C, D, E og F, som ikke ble dømt ved tilståelsesdom (G og H) anket dommen fra Oslo tingrett. C, daglig leder i firmaet som utførte arbeider på A og Es private boliger, og E, tidligere direktør i Unibuss, trakk imidlertid sine anker. Dommen fra Oslo Tingrett er derfor rettskraftig for C og Es del.

Når det gjelder E, uttaler Oslo tingrett at E over flere år hadde brukt A som mellommann for å skaffe seg økonomiske fordeler – alt fra omfattende arbeider på egen bolig til smøreturer og leiebiler, også fordeler av til dels beskjeden verdi. Retten uttaler at E som toppsjef manglet den grunnleggende etiske standarden som en slik stilling krever. For alle tilfellene av simpel og grov korrupsjon samt grov utroskap ble E dømt til fengsel i tre år og seks måneder.

E ble også idømt rettighetstap – han ble på ubestemt tid fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, herunder være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap eller sitte i noe selskaps styre. E ble også idømt inndragning.

Når det gjelder C, uttaler Oslo tingrett at C over flere år hadde gitt og selv mottatt bestikklser og i tillegg tatt ut økonomiske fordeler. De uttaler at C hadde vært en meget sentral person for å få gjennomført de straffbare handlingene knyttet til entreprenørsiden av saken og at hans strafferettslige forsett over tid hadde vært betydelig og vært knyttet til mange enkelthandlinger. På denne bakgrunn ble C dømt til fengsel i fire år. Han ble i tillegg idømt inndragning, erstatning og rettighetstap.

– Kriminell ukultur som gjennomsyret deler av Unibuss i flere år

Ved straffutmålingen for A, B og D viser lagmannsretten blant annet til uttalelser i forarbeidene, der det blant annet vises til at korrupsjon er et stort problem i mange land, også i Europa. Det vises videre til at det i Norge bare i liten grad har blitt avdekket korrupsjon, men at det ikke kan utelukkes at også vårt land har et større korrupsjonsproblem enn man til nå har lagt til grunn. I forarbeidene står det videre at korrupsjon utgjør en trussel mot rettsstaten, demokratiet, menneskerettighetene og sosial rettferdighet, og at det også kan hindre økonomisk utvikling og virke konkurransevridende. Det uttales videre at det også er sentralt å sikre effektive virkemidler for å motvirke korrupsjon nasjonalt.

Ved utmålingen av straffen for A la lagmannsretten i skjerpende retning vekt på at A ble dømt for en rekke ulike forhold over mange år. Retten uttalte at A over en rekke år og på en rekke ulike områder hadde utvist et særlig sterkt korrupsjonsforsett og at han hadde vært en sentral brikke i den kriminelle ukulturen som gjennomsyret deler av Unibuss i flere år. Retten tok hensyn til at ett av forholdene lå forut i tid for lovendringen i 2003, og viste også til at A skulle gis strafferabatt fordi han til dels innrømmet de faktiske forhold og straffeskyld. På denne bakgrunn ble A dømt til fengsel i fem år. A ble i tillegg idømt inndragning og rettighetstap.

– Aktiv og passiv korrupsjon like straffverdig

B ble i lagmannsretten idømt fire års fengsel, inndragning og rettighetstap, mens D ble dømt til fire år og ni måneders fengsel og rettighetstap. Straffutmålingen for både B og D ble imidlertid anket til Høyesterett.

Med henvisning til at lagmannsretten la til grunn en ulik straffverdighet for aktiv og passiv korrupsjon, uttaler Høyesterett at det sett opp mot de brede samfunnsinteresser som korrupsjonsbestemmelsene skal verne, ikke er slik

at straffverdigheten påvirkes av om man er den som har betalt eller mottatt bestikklser. Høyesterett viser til at det ikke er slik at den som mottar en bestikkelse normalt vil sitte igjen med en større personlig vinning. Den som betaler en bestikkelse kan sitte igjen med en større fortjeneste enn det som utgjør den personlige vinningen hos mottakeren. Høyesterett viser også til at det ofte kan være mottakeren som har vært pådriveren.

Høyesterett uttaler videre at dersom det er tale om straffutmåling for en ansatt i et aksjeselskap som har stått for bestikkelsene, så sitter ikke nødvendigvis den ansatte igjen med noe særlig av selskapets vinning. Høyesterett mener imidlertid at allmennpreventive hensyn i et slikt tilfelle gjør seg gjeldende med full tyngde. Høyesterett viser i denne sammenheng til at ettersom slik korrupsjon bare kan gjennomføres dersom det finnes ansatte som er villige til å utføre denne type handlinger for selskapet, er det behov for å kunne ramme også dette handlingsleddet med streng straff.

På denne bakgrunn slår Høyesterett fast man at man ved straffutmålingen bør unngå å ta utgangspunkt i et skille mellom aktiv og passiv korrupsjon basert på personlig økonomisk vinning, men anse begge former for like straffverdige.

– Korrupsjon begått av eller overfor ansatte i offentlig eide foretak med sentrale offentlige oppgaver

Med henvisning til at det etter loven er straffskjerpende om korrupsjonen er begått av eller overfor en offentlig tjenestemann, uttaler Høyesterett at det offentliges oppgaver i en moderne stat strekker seg lenger enn til offentlig myndighetsutøvelse i tradisjonell forstand. Også tjenesteyting som helsevesen og organiseringen av kollektivtransport er ansett som sentrale offentlige oppgaver. Høyesterett uttaler at selv om ledelsen i offentlig eide foretak som utfører denne type oppgaver ikke er offentlige tjenestemenn, kan korrupsjon blant slike ledere skade folks tillit til en velfungerende offentlig sektor i like høy grad som når offentlige tjenestemenn i egentlig forstand er involvert. Høyesterett mener på denne bakgrunn at det er grunn til å se like alvorlig på dette som på korrupsjon tilknyttet tradisjonell myndighetsutøvelse.

Høyesterett mente på denne bakgrunn at B i den sentrale rollen som innkjøpsansvarlig i Unibuss måtte bedømmes etter den samme strenge norm som gjelder for offentlige tjenestemenn. Det samme gjaldt D, som hadde begått aktive korrupsjonshandlinger overfor en som måtte likestilles med en offentlig tjenestemann.

For Ds del opprettholdt Høyesterett lagmannsrettens straffutmåling på fire år og ni måneder. Når det gjaldt B, mente Høyesterett at fengsel i fire år var noe for lavt. Høyesterett

la særlig vekt på at B etter å ha sluttet i Unibuss startet med ny korrupsjonsvirksomhet, som etter Høyesteretts syn viste et langvarig og fast korrupsjonsforsett. På denne bakgrunn hevet Høyesterett straffen for B fra fengsel i fire år til fire år og seks måneder.

Når det gjaldt F ble han i lagmannsretten dømt til fengsel i ni måneder. Påtalemyndigheten anket imidlertid dommen. Høyesterett opprettholdt lagmannsrettens straffutmåling, og uttaler i forbindelse med sine vurderinger at Fs medvirkning til grov korrupsjon førte til økonomisk tap for Unibuss, og i tillegg tap av omdømme og forretningsmuligheter. Sterke allmennpreventive grunner taler for en streng straff. Høyesterett la i formildende retning vekt på at Fs rolle var relativ beskjeden sammenlignet med de andre involvertes rolle, og at heller ikke forsettet var like sterkt. Initiativet til bestikkelsen, og regien på gjennomføringen, kom fra Fs overordnede. Høyesterett mente at F ble satt i en vanskelig situasjon, men fremhevet samtidig at F på sin side ikke sto opp mot sine overordnede.

– Ref.: Oslo tingrett (TOSLO-2012-136639) rettskraftig for H, Oslo tingrett (TOSLO-2012-125970), rettskraftig for G (anke over straffutmålingen forkastet, se LB-2012-154687), Oslo tingrett (TOSLO-2013-195526, rettskraftig for E og C), Borgarting lagmannsrett (LB-2015-9388, rettskraftig domfellelse for A, B og D) og Høyesterett (HR-2016-1834-A, rettskraftig for straffutmålingen for B og D), Borgarting lagmannsrett (LB-2015-69201) og Høyesterett (HR-2016-1835-A) – rettskraftig for henholdsvis domfellelsen og straffutmålingen for F.

Anleggsmaskinsaken

- Sør-Trøndelag tingrett desember 2015, Frostating lagmannsrett mai 2016.

Som avdelingsleder i et firma, og senere daglig leder i et annet firma, hadde A ansvar for kjøp og salg av anleggsmaskiner. Ved flere anledninger mottok A bestikklser på til sammen over to millioner kroner. Bestikkelsen ble gitt fra to leverandørfirmaer i Østerrike og Tyskland som motytelse for at A skulle velge disse firmaene for innkjøp av anleggsmaskiner. A ble i tingretten dømt for grov korrupsjon og fengsel i tre år og åtte måneder. Halve straffen ble gjort betinget som følge av lang saksbehandlingstid. Lagmannsretten opprettholdt tingrettens straffutmåling.

- Provisjonsordning

Som avdelingsleder i det første firmaet, aksepterte A et tilbud om å få 5000 Euro i provisjon for hver anleggsmaskin han tok inn til Norge gjennom de utenlandske firmaene. Det ble etablert en ordning hvor A for hver lastebilleveranse sendte en faktura til firmaene for innbetaling til As private bankkonto. Da A ble daglig leder i det andre firmaet, overtok dette firmaet det norske agenturet for de aktuelle anleggsmaskinene. A fortsatte da samarbeidet med selskapene, der også provisjonsordningen ble videreført. A mottok til sammen over to millioner kroner fra de to firmaene.

- Rent gavepreg

Tingretten mente at A som avdelingssjef og daglig leder i de to firmaene forsettlig hadde mottatt en utilbørlig fordel ved å ta imot provisjonene. Retten la til grunn at provisjonene ikke var ment å dekke utgifter i tilknytning til de enkelte lastebilkjøpene fra Tyskland og Østerrike, som ble dekket arbeidsgiverne.

Tingretten la derimot til grunn at A oppnådde en meget verdifull påskjønnelse av et rent gavepreg for hver anleggsmaskin som ble innført til Norge, og at formålet bak de gitte ytelsene fremsto som åpenbart. Provisjonene kunne ikke ha hatt noe annet formål enn å få A i egenskap av avdelingsleder og daglig leder for de to norske firmaene til å velge de to utenlandske firmaene som leverandører av de aktuelle anleggsmaskinene. Retten viste i denne sammenheng til at firmaene A jobbet for valgte de to utenlandske firmaene som leverandører av et stort antall anleggsmaskiner for videresalg i Norge. A holdt dessuten provisjonene skjult for arbeidsgiverne, og retten la til grunn at A forstod at slike fordeler ikke ville bli vurdert som akseptable. På grunn av beløpets størrelse, anså tingretten korrupsjonen som grov.

- Tysk bokettersyn fikk A til å stå fram

A kontaktet advokat med ønske om å oppgi penger innbetalt til kontoen i den tyske banken til inntektsbeskatning under amnestiordningen. Advokaten sendte da et brev til Skatteetaten, der det ble gitt en redegjørelse for de mottatte provisjonene som hadde blitt overført til As bankkonto i Tyskland. As innberetning ledet imidlertid til at Skatteetaten anmeldte A.

Under rettssaken kom det fram at korrupsjonssaken ble etterforsket også i Tyskland. Saken ble der innledet ved at tyske skattemyndigheter holdt bokettersyn i det tyske firmaet. Dette ble A underrettet om, med en oppfordring om å oppgi provisjonene mottatt fra det tyske firmaet til beskatning. Tingretten uttalte at det måtte ha vært det tyske bokettersynet som hadde fått A til å stå fram.

- Størrelsen av det mottatte beløpet

Ved straffutmålingen la retten i straffeskjerpende retning vekt på størrelsen av det mottatte beløpet, som oversteg to millioner kroner. Retten la videre vekt på at oppdagelsesrisikoen ved korrupsjon er lav, og at allmennpreventive hensyn gjør seg sterkt gjeldende. Den lange saksbehandlingstiden ble tillagt vesentlig formildende vekt. Retten la også noe vekt på at A, selv om hans tilståelse kun gjaldt de objektive sidene ved handlingene, erkjente det han hadde vært med på.

Tingretten idømte A en straff på fengsel i tre år og åtte måneder. Halvparten av straffen ble gjort betinget på grunn av den lange saksbehandlingstiden. A ble også idømt inndragning av korrupsjonsbeløpet på to millioner kroner.

- Et fast og planmessig korrupsjonsforsett

Lagmannsretten opprettholdt tingrettens straffutmåling ved As anke. I forbindelse med sine vurderinger uttalte lagmannsretten blant annet at det at A holdt utbetalingene skjult for sine to arbeidsgivere representerte et klart brudd på den særlige tilliten som fulgte med As stillinger. Ikke minst gjaldt dette i forhold til det første firmaet, hvor det framgikk av As arbeidskontrakt at det ikke var adgang til å motta ytelser fra andre enn arbeidsgiver.

Retten la også vekt på at A hadde utvist et fast, planmessig korrupsjonsforsett over et lengre tidsrom. Det dreide seg ikke om en enkeltstående korrupsjonshandling, men over tid et stort antall, til sammen 49 enkeltstående transaksjoner. A hadde dessuten selv utvist aktivitet i forbindelse med utbetalingene ved selv å utstede fakturaer.

-Ref.: Sør-Trøndelag tingrett (TSTRO-2015-118389), Frostating lagmannsrett (LF-2016- 12087).

Valutahandelsaken

- Salten tingrett desember 2014, Hålogaland lagmannsrett september 2015, Høyesteretts ankeutvalg april 2016, Hålogaland lagmannsrett oktober 2016

En valutahandelkunde (A) og leder og valutamegler i en bank (B) ble i forbindelse med en avtale om valutahandel dømt for grov korrupsjon. A overførte i løpet av rundt tre og et halvt år 2 millioner kroner til B etter valutahandler B hadde utført for ham. Dette tilsvarte 50% av gevinsten etter skatt.

- Avtalen om gevinstdeling

B ble i 2003 leder for et regionalt meglerbord i en bank. Virksomheten ved meglerbordet omfattet blant annet handel med valuta. A jobbet med pensjonsforsikring, og A og B ble kjent med hverandre ved at selskapet A jobbet for ble en del av konsernet banken inngikk i. I 2006 hadde A behov for utenlandsk valuta som følge av kjøp av en leilighet på Kanariøyene og en båt fra Finland. A fikk i den forbindelse bistand av B.

A hadde drevet med kjøp og salg av aksjer, og ble etter hvert interessert i valutahandel. Det ble etablert et kunde-forhold hvor B var megler for A. A fikk tett oppfølging fra B ved kjøp og salg av valuta. De opprettet en ordning hvor A ved gevinst delte halve nettogevinsten med B.

A var allerede på tidspunktet for avtaleinngåelsen kjent med at B var underlagt et forbud mot egenhandel med valuta i kraft av sin stilling som megler og leder av meglerbordet. Fra 2009 skjedde det en rekke overføringer fra A til B. De samlede overføringene på to millioner kroner fra A til B pågikk i nesten tre og et halvt år. Korrupsjonen ble ansett som grov særlig fordi den hadde gitt en betydelig økonomisk fordel.

I samsvar med regelverket for valutahandel ble telefonsamtaler mellom B og A om valutahandel tatt opp på bånd. B ba imidlertid A om at de ikke måtte snakke om ordningen med gevinstdelingen i telefonsamtaler. Ved enkelte anledninger ga B en gul lapp til A som anga gevinstens størrelse, og hvilket beløp som skulle overføres fra A til B. Ved andre anledninger beregnet A gevinstens størrelse.

- Fordeler ved manipulering av valutakurs

De andre meglerne ved meglerbordet merket seg at B ga A meget tett oppfølging og at han brukte uforholdsmessig mye tid på A. De oppfattet B som svak overfor A. Dette ble tatt opp med B. Ved enkelte anledninger brukte A

andre meglere enn B. Ved én anledning gjennomførte A en valutahandel som medførte et stort tap for A. Det oppstod uenighet mellom A og megleren som foresto handelen om A skulle bære tapet. A mente at det forelå en meglerfeil, og at banken derfor skulle dekke tapet. Da A ikke fikk gjennomslag for sitt syn hos den aktuelle megleren, tok han forholdet opp med B. I stedet for å rapportere det A mente var en meglerfeil til banken, sørget B for – gjennom manipulering av valutakurser – at A fikk dekket tapet over tid på bankens bekostning. Ved senere valutahandler som medførte tap for A, sørget i tillegg B for at den enkelte handel gikk i null for A. A fikk med dette fordeler ved at kursen for valuta ble manipulert i As favør, noe som medførte tap for banken og dessuten var i strid med bankens retningslinjer for behandling av tap grunnet meglerfeil.

- Tingrettens vurderinger ved straffutmålingen for B

Både A og B ble dømt for grov korrupsjon i Salten tingrett. A anket dommen, men for Bs del er tingrettens avgjørelse rettskraftig.

Tingretten vurderte at utgangspunktet for Bs straff var rundt ett år og åtte måneder. Ved den konkrete straffutmålingen tok imidlertid retten hensyn til at B erkjente de straffbare forhold. Det ble i formildende retning også lagt vekt på de faktiske forhold om at B var spilleavhengig. På denne bakgrunn kom tingretten frem til at en passende straff for B var fengsel i ett år og to måneder.

- Lagmannsrettens vurderinger ved straffutmålingen for A – første gangs behandling

Ved straffutmålingen for A viste lagmannsretten blant annet til at B var spilleavhengig, hadde økonomiske problemer og trengte penger. A var kjent med Bs behov for penger grunnet problemer i egen økonomi. Retten uttalte at A, ved å inngå en avtale om gevinstdeling, med denne kunnskapen fikk en mulighet til kontroll og påvirkning overfor B. Retten mente at A med dette hadde utnyttet den

påvirkning overføringer av store beløp innebar overfor B. Retten viste også til at A hadde tatt imot gjenytelser i form av manipulasjon med kurser i situasjoner hvor handelen innebar tap.

Retten viste videre til de aktive grep A og B tok for å holde avtalen skjult. De viste til at det ikke ble snakket åpent over telefon om gevinstdelingen og at B orienterte A om at overføringene ikke måtte overstige 100 000 kroner per overføring, da det kunne medføre rapporteringsplikt for banken. Retten uttalte videre at As involvering og gjennomføring av arrangementet med deling av fortjenesten hadde vært utelukkende profittmotivert.

A hadde erkjent store deler av de faktiske forhold. Retten viste imidlertid til at A aktivt hadde søkt å redusere sin rolle. De viste også til at A hadde forsøkt å fremstå som raus og gavmild, uten tanke for at han selv skulle få noen som helst fordel gjennom å gi fra seg 2 millioner kroner. Retten la derfor til grunn at As erkjennelse kun hadde begrenset betydning ved straffutmålingen. Det ble i tillegg lagt særlig vekt på at A ikke på noe tidspunkt tok inn over seg at han hadde gjort seg skyldig i en straffbar handling.

På denne bakgrunn ble A dømt til fengsel i ett år og seks måneder. A ble i tillegg idømt saksomkostninger på 10 000 kroner.

- Opphevelse i Høyesterett

Lagmannsrettssaken ble behandlet med lagrette, som avgjorde skyldspørsmålet. Før forhandlingene ble avsluttet, ble det klarlagt at et av lagrettemedlemmene var svoger av As forsvarer for tingretten. Denne forsvareren hadde utferdiget anken og sendt den til påtalemyndigheten som vedlegg til brev han hadde undertegnet. Han hadde da handlet i saken for lagmannsretten. Lagrettemedlemmet var da inhabil etter domstoloven § 106 nr. 7. Høyesteretts ankeutvalg opphevet følgelig dommen med ankeforhandling.

- Lagmannsrettens vurderinger ved straffutmålingen for A – andre gangs behandling

Lagmannsretten tok utgangspunkt i at det dreide seg om korrupsjon av et betydelig beløp ved et stort antall enkeltstående overføringer, og at A hadde bidratt til at den alminnelige tillit og omdømme til meglere og finansinstitusjoner ble svekket. Det ble tatt utgangspunkt i en straff på fengsel i omkring to år. I formildende retning ble det lagt vekt på at A hadde tilstått, på det samlede tidsforløp på tre år og ni måneder siden det straffbare forholdet opphørte, og i særlig grad forsinkelsen på grunn av opphevelsen av den første lagmannsrettsdommen. Lagmannsrettens flertall på fem dommere fastsatte straffen til fengsel i 11 måneder,

hvorav fem måneder betinget. Mindretallet på to dommere stemte for fengsel i åtte måneder.

- Salten tingrett (TSALT-2014-131587, rettskraftig for Bs del) og Hålogaland lagmannsrett (LH-2015-48254), Høyesterett (HR-2016-739-A) og Hålogaland lagmannsrett (LH-2016-60634, rettskraftig for As del).

I tidligere utgaver av domssamlingen er det feilaktig gitt uttrykk for at Hålogaland lagmannsretts dom fra september 2015 var rettskraftig. Da denne dommen ble anket og opphevet, er det dommen av oktober 2016 som er rettskraftig.

Hammerfest-saken

– Hammerfest tingrett august 2015.

Ved tilståelsesdom ble ansvarlig deltaker (A) i et selskap (X DA) dømt for grov korrupsjon, to tilfeller av grov utroskap, hvitvasking samt en rekke overtredelser av regnskapsloven, bokføringsloven og ligningsloven. Det grove korrupsjonsforholdet gjaldt bestikkelser til salgssjefen i et russisk fiskeselskap i den hensikt å sikre fortsatt kontraktsamarbeid for X DA i forbindelse med omsetning av fisk i Norge.

– Grov korrupsjon

I løpet av tre år utbetalte A ved syv anledninger til sammen over 100 000 kroner til salgssjefen (B) i Murmansk Trawl Fleet, et russisk fiskeselskap. Utbetalingene fremsto i regnskapet til X DA som betaling for bifangst som ble levert fiskekjøper. Utbetalingene hadde som formål å sikre fortsatt kontraktssamarbeid med Murmansk Trawl Fleet i forbindelse med omsetning av fisk i Norge. Saken ble anmeldt av skatteetaten i 2009. A ble for dette dømt for grov korrupsjon ved tilståelsesdom i Hammerfest tingrett.

– Andre straffbare forhold

A ble også dømt for grovt skattesvik og overtredelse av ligningsloven. Grunnlaget for dette var at A ikke oppga skattepliktig inntekt fra X DA på nesten 5,5 millioner kroner. A ble også dømt for overtredelser av regnskapsloven og bokføringsloven. Overtredelsene gjaldt uriktig bokføring i X DAs regnskaper av fradragsberettigede utgifter. Fakturaene på flere millioner kroner gjaldt ikke reelle ytelser til X DA men hadde til formål å skjule overføringer fra X DA til deltakernes egne kontoer i utlandet, og var dermed uriktige.

A ble også dømt for hvitvasking av til sammen over 1,5 millioner kroner. Hvitvaskingen skjedde ved at A fikk overført to beløp på til sammen over 1,5 millioner kroner som var oppbevart på As egen konto på Isle of Man til As private konto i Norge. Overføringen skjedde via bankkontoen til et aksjeselskap der det uriktig ble oppgitt at beløpene gjaldt midler som selskapet skulle motta og videreformidle til fartøyer. På denne måten skjulte A at pengeoverføringene til hans norske konto i realiteten stammet fra utbytte fra straffbare handlinger han selv hadde begått. A ble også dømt for to tilfeller av grov utroskap som skjedde i forbindelse med overføringer fra Y AS, et firma A selv var daglig leder for. Overføringene var Y AS uvedkommende, og gjaldt blant annet overføringer av kommunale gebyrer tilknyttet As private bolig.

– Straffeutmålingen

Ved straffeutmålingen viste tingretten til at A skulle straffes for flere forskjellige typer økonomisk kriminalitet, over en periode på rundt fire år. Ved vurderingen av domfellelsen for grov korrupsjon viste tingretten til forarbeidene til straffeloven og uttalelser om at grove korrupsjonshandlinger kan fremstå som mer straffverdige enn de fleste andre grove formuesforbrytelser. Ved den samlede straffutmålingen viste retten til at A hadde avgitt en uforbeholden tilståelse og at dette hadde vært ressursbesparende. Retten viste imidlertid til at tilståelsen kom først i det niende avhøret av A, og tingretten mente derfor at A ikke kunne gis fradrag på samme vis som om han selv hadde avdekket forholdet overfor politiet.

På denne bakgrunn ble A idømt fengsel i to år og seks måneder, der seks måneder ble gjort betinget. A ble i tillegg ilagt 450 000 kroner i bot (alternativt 21 dagers fengsel) og inndragning av 750 000 kroner.

–Ref.: Hammerfest tingrett (THAFE-2015-117509). As anke ble forkastet i Hålogaland lagmannsrett (LH-2015-141912). As anke over straffutmålingen ble ikke tillatt fremmet av Høyesteretts ankeutvalg (HR-2016-697-U).

Felleskjøpet-saken

– Borgarting lagmannsrett juni 2015.

Deleier (A) for et firma som leverte vedlikeholdstjenester til Felleskjøpet ga bort en båtmotor til en verdi av nesten 500 000 kroner til vedlikeholdssjefen (B) ved en avdeling i Felleskjøpet. B hadde ansvar for blant annet inngåelse av vedlikeholdskontrakter, og A var ansvarlig for firmaets vedlikeholdsoppdrag for Felleskjøpet. Båtmotoren ble betalt av As firma, og formålet var å sikre firmaet fremtidige oppdrag. Lagretten svarte bekreftende på om A og B ved dette hadde gjort seg skyldige i grov korrupsjon. A og B ble i tillegg dømt for grov utroskap og medvirkning til grov utroskap for attestering av fiktive fakturaer for cirka 700 000 kroner fra As personlige firma.

– Grov korrupsjon

B var på utkikk etter en ny båtmotor til sin private båt og innhentet et tilbud på en motor. Det ble imidlertid ikke noe av kjøpet. B henvendte seg i stedet til A og spurte om han kunne skaffe ham en rimelig båtmotor. A kjøpte deretter en båtmotor for nesten 500 000 kroner og overleverte den til B samme år. Motoren ble betalt av As firma og retten la til grunn at B uten tvil mottok båtmotoren med tanke på fremtidige oppdrag. Felleskjøpet var en av firmaets viktigste kunder, og den tidligere regnskapsføreren forklarte at Felleskjøpet i løpet av de nærmeste fem årene var forventet å utlyse oppdrag for cirka 18 til 20 millioner kroner. A bekreftet også i en av sine politiforklaringer at båtmotoren var smøring for å få flere oppdrag.

Lagmannsretten uttalte at A utvilsomt var klar over at han iallfall medvirket til en grov korrupsjonshandling. Retten uttaler at A var klar over Bs stilling som vedlikeholdssjef, og at B fordelte vedlikeholdsoppdrag som As firma konkurrerte om. Retten viste til at A overfor regnskapsføreren og i politiavhør erkjente at dette var en form for bestikkelse. Regnskapsføreren forklarte videre at det var A som ba ham om å overføre kjøpesummen til selgerens bankkonto.

– Avdekking av saken

På bakgrunn av revisors gjennomgang av firmaets årsregnskap var det kommet frem en rekke mistenkelige økonomiske disposisjoner som kunne knyttes til A, herunder kjøpet av båtmotoren. Det ble holdt et møte mellom A og de tre øvrige eierne av firmaet der også selskapets og As advokater deltok. På spørsmål fra firmaets advokat bekreftet A at båtmotoren var en form for bestikkelse, at dette var helt vanlig i bransjen, og at det dessverre er slik. A fratrådte sin stilling samme dag. Neste dag kontaktet firmaets advokat personalsjefen på Felleskjøpet og orienterte om situasjonen. B ble deretter suspendert og senere oppsagt.

– Grov utroskap

A og B ble i tillegg dømt for grov utroskap og medvirkning til grov utroskap i forbindelse med anleggsarbeider på Fel-

leskjøpets eiendom. Prosjektleder for Felleskjøpet var B. A opprettet i forbindelse med prosjektet et enkeltmannsforetak, som ble engasjert for å utføre arbeidet. A fakturerte en rekke ganger Felleskjøpet for arbeider på til sammen nesten én million kroner. Samtlige fakturaer ble attestert av B som sendte fakturaene videre for endelig godkjenning og utbetaling. As fakturering kom opp i forbindelse med saken om båtmotoren. Felleskjøpet mistenkte at fakturaene var fiktive og anmeldte forholdet sammen med mistanken om korrupsjon.

Lagmannsretten var ikke i tvil om at fakturaene fra As firma i det alt vesentlige var fiktive. Retten uttalte i denne sammenheng at A umulig kunne ha utført et arbeid som i omfang tilsvarer det han fakturerte for. Retten la til grunn at B skjønte dette, og at B ved å attestere fakturaene gjorde seg skyldig i grov utroskap. Retten la til grunn at A medvirket til handlingen ved å utstede fakturaene.

– Straffutmålingen

Ved straffutmålingen uttalte lagmannsretten at det i første rekke er de samfunnsmessige skadevirkningene som begrunner reglene om korrupsjon og at de allmennpreventive hensynene derfor er fremtredende ved straffutmålingen. I skjerpene retning ble det lagt vekt på at både korrupsjonshandlingen og utroskapshandlingen gjaldt forholdsvis store beløp. Retten viste videre til at utroskapshandlingen strakte seg over en periode på fire måneder. Retten uttalte endelig at det at B betalte for motoren etter at han var suspendert, ikke kunne tillegges nevneverdig vekt i formildende retning.

Lagmannsretten kom på denne bakgrunn til at straffen skulle settes til fengsel i ett år og seks måneder for både A og B. Dommen ble anket til Høyesterett fordi et av jury-medlemmene sovnet, men anken ble forkastet.

–Ref.: Moss tingrett (TMOSS-2013-209077) og Borgarting lagmannsrett (LB-2014-128355). De domfeltes anker over saksbehandling, rettsanvendelse og straffutmåling ble ikke tillatt fremmet av Høyesteretts ankeutvalg (HR-2016-560-U).

Undervisningstjenestesaken

– Agder lagmannsrett mai 2015.

To personer, innehaveren av et enkeltmannsforetak og styreformann og daglig leder for et selskap (A) samt avdelingsleder ved en videregående skole (B), ble begge dømt for henholdsvis aktiv og passiv grov korrupsjon. Korrupsjonen skjedde i forbindelse med undervisningstjenester, der A bestakk B for formidling av undervisningstjenester til As selskaper.

– Grov korrupsjon

I forbindelse med funn som ble gjort ved bokettersyn i enkeltmannsforetaket A var innehaver av, anmeldte Skatt Sør A og B. B var ansatt som avdelingsleder ved et ressurs-senter som arrangerte kurs for NAV. Bs hovedoppgave var å skaffe ressurs-senteret oppdrag som kursholder. Ressurs-senteret var i ulike perioder underlagt to videregående skoler. Kursene for NAV var gjenstand for anbud og B utarbeidet disse. B fant selv frem til lærere som han mente kunne være aktuelle. A og B kjente hverandre fra før og samarbeid mellom ressurs-senteret ved B og A ble innledet. Samtidig ble kontakten med de andre bemanningsbyrå-ene trappet ned. A fakturerte i forbindelse med dette de to videregående skolene for nesten fire millioner kroner. B sørget for at fakturaene ble attester eller anvist før de ble videresendt til Telemark fylkeskommune for utbetaling til de to selskapene til A. I samme periode utbetalte eller overleverte A til sammen over 650 000 kroner til B for at han formidlet undervisningstjenestene. Dette representerte halvparten av As overskudd fra kursvirksomheten. Lagretten svarte bekreftende på om A og B ved dette hadde gjort seg skyldige i grov korrupsjon.

– Straffeutmålingen for A

A ble også dømt for overtredelser av ligningsloven, regnskapsloven samt merverdiavgiftsloven. I forbindelse med straffeutmålingen for A uttalte lagmannsretten at A har begått alvorlig økonomisk kriminalitet på forskjellige måter over en årrekke. Med henvisning til at A i løpet av fem og et halvt år hadde bestukket B med over 650 000 kroner for at B ga oppdrag i forbindelse med gjennomføring av NAV-kursene, uttalte lagmannsretten at korrupsjonen måtte anses som grov på grunn av beløpets størrelse og fordi den ble gitt til en offentlig tjenestemann.

Med henvisning også til de andre straffbare handlingene, uttaler lagmannsretten at handlingene hadde hatt et klart økonomisk motiv. Retten uttalte at sterke allmennpre-ventive hensyn trakk i skjerpende retning. Etter en samlet vurdering fant retten at straffen kunne settes til fengsel i tre år og ni måneder. I tillegg ble A idømt saksomkostninger på 50 000 kroner.

– Straffeutmålingen for B

Når det gjaldt B uttalte lagmannsretten at B hadde utnyttet den stillingen han hadde ved ressurs-senteret. Retten viste til at B hadde kontroll over hvilke lærere som skulle velges, han avtalte lønn med den enkelte lærer og hadde også stor innflytelse over påslaget As selskap kunne beregne på lærernes lønn. Dette sikret at As selskap fikk betydelige overskudd til fordeling mellom B og A. Retten uttalte at B med dette hadde misbrukt den tillitt hans arbeidsgiver viste ham. Ved å kun engasjere As selskap hadde B også motarbeidet den frie konkurranse som bør råde også på dette området. B ble også dømt for overtredelse av bokføringsloven og ligningsloven. På denne bakgrunn ble B idømt en samlet fengselsstraff på to år. I tillegg ble han idømt inndragning og saksomkostninger på 20 000 kroner.

–Ref.: Nedre Telemark tingrett (TNETE-2013-168365) og Agder lagmannsrett (LA-2014-143001. Anke til Høyesterett fra A ikke tillatt fremmet (HR-2015-1402-U).

NAV-saken

– Frostating lagmannsrett november 2014, Høyesteretts ankeutvalg mars 2015.

En konsulent og økonomisk rådgiver (A) ved NAV begikk åtte tilfeller av grov korrupsjon i anledning sin stilling. Overfor de åtte klientene forlangte A ved flere anledninger betaling for å bistå disse med gjeldsrådgivning. Enkelte av klientene betalte aldri A, men flere betalte A det han forlangte, både i kontanter og ved overføring til hans bankkonto.

– Gjeldsrådgivning

Korrupsjonshandlingene begynte en måned etter at A i september 2010 begynte i den kommunale stillingen som konsulent og økonomisk rådgiver ved NAV. As arbeidsoppgaver var i hovedsak gjeldsrådgivning, altså å bistå og hjelpe personer med gjeldsproblemer, som er en lovpålagt oppgave for kommunene. A hadde ingen beslutningsmyndighet, men i kraft av sin stilling kunne han blant annet påvirke kreditorer til å gå med på betalingsutsettelse.

I mange av tilfellene tok skyldnerne kontakt eller oppsøkte A for å få hjelp med sine gjeldsproblemer. Noen av dem møtte tiltalte på kontoret ved NAV, mens andre tok kontakt per telefon. A mottok også henvendelser hjem til seg. Flere av skyldnerne, også personer som ikke var bosatt i kommunen, tok kontakt fordi de ikke fikk den hjelpen hos det offentlige som de mente de hadde krav på. Mange var desperate og hadde behov for rask bistand. Flere hadde hørt at tiltalte var dyktig og erfaren.

Holdt betalingene skjult

A sa seg villig til å bistå skyldnerne mot betaling. Bistanden skjedde delvis fra kontoret ved NAV og i arbeidstiden. Han brukte også arbeidsgiverens brevark, skjemaer, e-post-adresse og sin yrkestittel. A holdt disse aktivitetene skjult for sine overordnede og kollegaer i kommunen. A mottok betalingene i kontanter uten kvittering og skyldnerne ble bedt om ikke å nevne betalingene for andre. Enkelte av skyldnerne unnlot imidlertid å betale.

I januar 2012 stiftet tiltalte sammen med sin bror selskapet X AS. Selskapet, som A heller ikke gjorde sine overordnede kjent med, hadde som formål å drive gjeldsrådgivning. Flere skyldnere som kontaktet A for å få bistand til gjeldsrådgivning, fikk tilsendt faktura fra dette selskapet.

Til sammen mottok A personlig eller gjennom X AS omkring 130 000 kroner over et tidsrom på omkring ett og et halvt år. Det samlede beløpet som ble krevd av A, var på rundt 150.000 kroner.

– Straffutmålingen

A ble i lagmannsretten domfelt for tolv tilfeller av grov korrupsjon, men anket domfellelsen til Høyesterett. Ved utmålingen av straffen uttaler lagmannsretten at korrupsjon normalt involverer to relativt jevnbyrdige parter, som vanligvis har felles interesser og utveksler fordeler i en "vinn-vinn-situasjon". Lagmannsretten mente at situasjonen i denne saken var en vesentlig annen. A hadde gjennom sin offentlige stilling utnyttet sårbare skyldnere som i desperasjon henvendte seg til ham og som valgte å betale for en tjeneste som de hadde krav på å få gratis fra det offentlige. Lagmannsretten uttaler at det samtidig skal nevnes at A i noen tilfeller gjorde skyldnerne oppmerksomme på at de hadde krav på gratis gjeldsrådgivningstjeneste i hjemkommunen.

Straffen gjaldt også grovt tyveri overfor en NAV-klient, samt overtredelse av våpenloven og flere tilfeller av grovt bedrageri (som A begikk i forbindelse med sin tidligere stilling som konsulent og namsfullmektig ved Nord-Trøndelag politidistrikt). I skjerpende retning viste lagmannsretten til at korrupsjonshandlingene skjedde over et nokså langt tidsrom som i stor grad videreførte mønsteret fra de tidligere bedragerisakene. Lagmannsretten la også vekt på at forholdene fortsatte etter at A høsten 2011 ble gjort kjent med at han var under mistanke for bedragerier.

Lagmannsretten uttaler videre at sterke allmennpreventive hensyn gjør seg gjeldende ved korrupsjon og at dette tilsier en streng reaksjon, ikke minst når en tjenestemann i kraft av sin offentlige stilling krever og mottar penger for sin egen vinning. En slik virksomhet bidrar til å svekke publikums tillit til forvaltningens upartiskhet og integritet, verdier som er av grunnleggende betydning for en velfungerende forvaltning. Lagmannsretten kom til at korrupsjonsforholdene isolert sett ville ha gitt en fengselsstraff på rundt 1,5 år. For alle de straffbare forholdene ble straffet samlet satt til fengsel i to år. A ble også dømt til å betale erstatning til flere av skyldnerne som hadde betalt A for gjeldsrådgivningen.

- Anke til Høyesterett

Ved anke til Høyesterett forkastet Høyesteretts ankeutvalg lagmannsrettens dom hva gjaldt domfellelsen for fire av de tolv tilfellene av grov korrupsjon på grunn av manglende domsgrunner. Ut fra lagmannsrettens dom fant ankeutvalget det ikke tilstrekkelig bevist at vilkåret om at A krevde betaling "i anledning sin stilling" i NAV var oppfylt. I denne sammenheng uttaler ankeutvalget at hvis en offentlig tjenestemann som privatperson utnytter sin kompetanse og erfaring og mottar en fordel for det, kan han ikke domfelles for korrupsjon. Det må kreves en tilknytning til stillingen ut over dette.

Når det gjaldt anken for de øvrige tilfellene av grov korrupsjon som ankeutvalget fant tilstrekkelig begrunnet i lagmannsrettens dom, fant utvalget det enstemmig klart at verken avgjørelsens betydning utenfor den foreliggende sak eller andre grunner tilsa at anken skulle fremmes for Høyesterett.

Ved utmålingen av straffen etter opphevelsen av de fire tilfellene av grov korrupsjon, viser ankeutvalget til lagmannsrettens uttalelser i forbindelse med straffeutmålingen. Utvalget uttaler at de støtter vurderingene og finner at to års fengsel er passende også når det utmåles straff for åtte og ikke tolv tilfeller av grov korrupsjon.

-Ref.: TINTR-2013-113703, LF-2014-8604, HR-2015-534-U

Rederisaken

- Rettskraftig avgjort ved vedtakelse av forelegg for grov korrupsjon utstedt av Økokrim i 2014.

På bakgrunn av at rederiet Cabu Chartering AS selv varslet Økokrim, utferdiget Økokrim i 2014 et forelegg for grov korrupsjon til rederiselskapet. Forelegget gjaldt bestikklser av en høytstående beslutningstaker i Bahrain i forbindelse med en fraktavtale mellom Cabu Chartering AS og et fraktselskap, Aluminium Bahrain B.S.C. (Alba). Alba var da et selskap hovedsakelig eid av staten Bahrain. Cabu Chartering AS vedtok forelegget, der selskapet ble ilagt en bot på 20 millioner kroner og inndragning av 12 millioner kroner.

- Bestikklser i forbindelse med fraktavtalen

Fraktavtalen mellom Cabu Chartering AS og Alba, som ble inngått i 1995 og gjaldt frakt av et råstoff til aluminiumsproduksjon fra Australia til Bahrain, ble løpende utvidet og/eller forlenget. Fra 2003 betalte Cabu Chartering AS ved seks anledninger ut til sammen rundt 9 millioner kroner til en bankkonto i Sveits. Bankkontoen tilhørte et selskap kontrollert av en mellommann bosatt i London. Betalingene var knyttet til den løpende fraktavtalen, og ble fordekt som kommisjoner etter avtale med mellommannen. En vesentlig andel av beløpene ble så utbetalt til et medlem av kongefamilien i Bahrain, som i den aktuelle perioden var styreleder i det hovedsakelig statlig eide Alba og oljeminister i Bahrain. Han hadde dermed direkte innflytelse på Albas beslutninger om utvidelser og forlengelser av fraktavtalen med Cabu Chartering AS.

- Utmåling av botens størrelse

Grunnlaget for forelegget for grov korrupsjon var at daværende personer i rederiets øverste ledelse fra 4. juli 2003 – da norsk korrupsjonslovgivning ble innstrammet ved at nye korrupsjonsbestemmelser trådte i kraft, unnlot å terminere avtalen om utbetalingene. Ved utmåling av boten la Økokrim i skjerpene retning vekt på at beslutningen om utbetalingene var forankret i rederiets øverste ledelse til en person på ministernivå. Størrelsen på bestikkelsene, rundt 9 millioner kroner, ble i denne sammenheng også tillagt vekt. I formildende retning la Økokrim vekt på at rederiet selv varslet Økokrim om forholdet og at rederiet blant annet ved å gjennomføre intern gransking bidro til å opplyse saken som krevde mye etterforskning i utlandet. Videre la Økokrim betydelig vekt på at "kommisjonsavtalen" med mellommannen ble inngått før norsk korrupsjonslovgivning ble innstrammet i 2003.

Norsk Gjenvinning-saken

– Tønsberg tingrett og Agder lagmannsrett, oktober 2014.

En salgssjef (A) i Norsk Gjenvinning, som driver med blant annet kjøp og salg av plast, mottok til sammen 370 000 kroner fra et belgisk firma for at firmaet skulle bli prioritert ved oppkjøp av plast. Ved tilståelse ble A domfelt for grov korrupsjon.

– Mottok til sammen 370 000 kroner

A takket først nei til tilbud om betalingen, og orienterte sin leder, første gang han fikk tilbud om personlig godtgjørelse knyttet til mengde plast som ble solgt til det belgiske firmaet. A kom imidlertid i en mer og mer presset økonomisk situasjon privat, og godtok etter hvert tilbudet om betaling fra det belgiske firmaet.

I kraft av sin stilling som salgssjef, mottok A til sammen 360 000 kroner i form av både kontanter og overføringer til ulike bankkontoer, blant annet en bankkonto opprettet i Sveits. På et tidspunkt ble også driftssjefen (C) i Norsk Gjenvinning involvert i korrupsjonshandlingene. Det var C som til slutt varslet sin arbeidsgiver om forholdene. A erkjente straffeskyld, og retten fant det åpenbart at A hadde mottatt en utilbørlig fordel i anledning sin stilling som salgssjef.

– Grov korrupsjon på grunn av beløpets størrelse

I sin vurdering av om korrupsjonen var grov, la retten avgjørende vekt på en av vurderingsmomentene i § 276b annet ledd – om handlingen har gitt betydelig økonomisk fordel. I denne sammenheng viste retten til juridisk litteratur, der det fremheves at grensen for hva som anses som grov korrupsjon ligger på rundt 100 000 kroner. I og med at beløpet i denne saken var rundt 370 000 kroner, slo retten fast at korrupsjonen var å anse som grov.

– Straffeutmålingen – flere skjerpene omstendigheter

Ved straffeutmålingen uttaler retten at det forelå flere skjerpene omstendigheter i saken. For det første påpeker retten at det dreier seg om et betydelig beløp på i underkant av 370 000 kroner som ble utbetalt i flere omganger over en periode på nesten ett år. Etter rettens vurdering viste dette et fast forbrytersk forsett.

Retten la også vekt på at A å forsøke å skjule korrupsjonen. A mottok først kontanter, og instruerte deretter pengeoverføringer til sin kones bankkonto. Videre opprettet han en bankkonto i Sveits utelukkende for å motta korrupsjonsbetalinger. Pengene ble også forsøkt "vasket" ved pengeoverføringer via en bekjent i Litauen.

Videre fant retten det skjerpende at siktede også dro inn sin kollega C i korrupsjonen. På denne måten forsøkte A etter rettens vurdering å skape en enda sterkere forankring i Norsk Gjenvinning for det belgiske firmaet som bestakk ham. I tillegg oppfattet retten at involveringen av C også var en måte å rettferdiggjøre sitt opplegg på og at siktede trengte en "ventil" for noe han selv oppfattet som uetisk oppførsel.

Selv om A tilsto korrupsjonsforholdene, la retten til grunn at korrupsjonsforholdene ble avdekket og kom til sin avslutning først etter at C hadde varslet arbeidsgiver og ved en aksjon gjennomført av Kripos. Det at A tilsto forholdene i det første politiavhøret, virket derimot formildende ved straffeutmålingen.

A ble i tingretten dømt til ett års fengsel, samt inndragning av det mottatte beløpet på 370 000 kroner. Ved anke fant lagmannsretten at tingrettens straffeutmåling var passende. Anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet.

– Ref.: TTONS-2014-32427, straffeutmålingen anket og opprettholdt av Agder lagmannsrett (LA-2014-77585). Anke til Høyesterett ikke tillatt fremmet, jf. HR-2015-7-U.

Elektroinstallasjonssaken

– Drammen tingrett og Borgarting lagmannsrett, desember 2014.

Anleggslederen (A) i et anleggsgartner- og entreprenørfirma (X AS) tildelte etter anbud et oppdrag om knusing av steinmasser til et entreprenørselskap (Z entreprenør AS). Etter at oppdragsavtalen hadde blitt inngått, ba A innehaveren av Z entreprenør AS om å betale en privat elektroinstallasjon for ham, som betalte regningen. For dette ble A dømt for simpel korrupsjon.

– Utilbørlig fordel til en verdi av nesten 50 000 kroner

Etter at innehaveren av Z entreprenør AS hadde akseptert å betale As elektroarbeider som skulle utføres i As private bolig, engasjerte A et firma for å utføre arbeidet. Da arbeidet var utført, sendte firmaet fakturaen for det utførte arbeidet samt materiell til Z entreprenør AS. Som avtalt med A, betalte Z entreprenør AS så fakturaen pålydende nesten 50 000 kroner. Dette som takk for at A hadde tildelt oppdraget om knusing av steinmasser til selskapet, og ut fra en forventning om at selskapet ville bli tildelt flere kontrakter.

– Utroskap

Domfellelsen for korrupsjon ble rettskraftig avgjort i tingretten. I lagmannsretten ble A domfelt også for flere tilfeller av utroskap overfor sin arbeidsgiver for et samlet beløp på 279 300 kroner. Lagmannsretten fastsatt den samlede straffen til fengsel i fem måneder.

– Grove tillitsbrudd

Ved straffutmålingen fant lagmannsretten det skjerpene at det her dreide seg om fire forbrytelser, begått over en periode på ett og et halvt år med økonomisk vinning som motiv, og at disse ble begått mens A var ansatt i en overordnet og betrodd stilling hos X AS. Etter lagmannsrettens syn representerte forbrytelsene, sett i sammenheng, grove tillitsbrudd overfor selskapet, og påførte selskapet et samlet økonomisk tap på 279 300 kroner.

Lagmannsretten uttaler videre at forbrytelsene over tid viser et fast forbrytersk forsett. A hadde søkt å skjule utroskap og korrupsjon ved uriktige påstander om at dekning av private kostnader hadde skjedd som betaling for egne påståtte tilgodehavender.

– Oppdagelsesrisikoen liten

Lagmannsretten uttaler at oppdagelsesrisikoen i slike tilfeller vil være relativt liten, og at sterke allmennpreventive forhold tilsier streng straff når forholdene først avdekkes. Lagmannsretten viser til tingrettens uttalelse om at korrupsjon er av sterkt samfunnsskadelig karakter, og at det derfor også skal reageres strengt mot slike handlinger.

Lagmannsretten viser til høyesterettspraksis, som viser at korrupsjon og utroskap skal straffes strengt, og straffen ble satt til ubetinget fengsel i fem måneder. A ble også dømt til å betale 279 300 kroner i erstatning til X AS.

– Ref.: TDRAM-2013-179184 (rettskraftig domfellelse for korrupsjonen), LB-2014-68647 (straffutmålingen).

Byggesøknadssaken

– Nedre Romerike tingrett, oktober 2014.

I forbindelse med behandlingen av et firmas byggesøknad, ble en ansatt i Skedsmo kommune tilbudt et 14 dagers gratis opphold i en ferieleilighet på Gran Canaria. Hensikten var å oppnå en raskere behandling av byggesøknaden. Tilbudet ble gitt av en konsulent (A) for firmaet som hadde levert byggesøknaden, og tilbudet hadde en verdi av 19 000 kroner.

– Tilbudet fremsatt i møte mellom A og kommunen

Firmaet A arbeidet for, skulle stå for en del av et større byggeprosjekt i Lillestrøm sentrum. Behandlingen av byggesaken i Skedsmo kommune ble forsinket, og A fikk avtalt et møte med en overarkitekt (B) i Skedsmo kommune. B var ansvarlig for kommunens behandling av den aktuelle delen av byggeprosjektet.

Under møtet gikk B for å hente et notat, og da hun kom tilbake lå det et visittkort knyttet til utleie av ferieleiligheter på Gran Canaria på pulten hennes. Det ble ikke nevnt noe om dette i første omgang, og møtet fortsatte. Fremdriften i kommunens saksbehandling ble imidlertid etter hvert et tema på møtet. I forbindelse med dette sa A at B kunne få låne en leilighet på Gran Canaria gratis i to uker, men at hun selv måtte betale flybilletten, dersom byggesaken kunne behandles raskere enn planlagt. B oppfattet først dette som en spøk, men ved avslutningen av møtet gjentok A tilbudet.

B skjønnte da at A mente alvor, og tok umiddelbart kontakt med sin nærmeste overordnede og fortalte om hendelsen. Etter møtet samme dag mottok B en e-post fra A der A presiserte sitt ønske om en raskere saksbehandling enn det lå an til fra kommunens side. I e-posten understreket A at en raskere saksbehandling slik han beskrev den ville gi byggeprosjektet en 3 måneders tidligere oppstart. A fremhevet også at prosjektet allerede var mange måneder forsinket. En uke senere gjentok A per e-post på ny sitt ønske om en raskere saksgang.

– Grov korrupsjon

Tross påstander fra A om det motsatte, fant retten det bevist utover enhver rimelig tvil at A hadde handlet i tråd med Bs forklaringer. Retten kom derfor til at A hadde gjort seg skyldig i korrupsjon.

Retten mente videre at korrupsjonen måtte anses som grov. I sin vurdering la retten avgjørende vekt på at korrupsjonshandlingen hadde blitt begått overfor en offentlig tjenestemann. B jobbet som overarkitekt i Skedsmo kommune,

og hadde betydelig ansvar for en del av byggeprosjektet, et prosjekt som innebar store verdier.

I denne sammenheng uttaler retten at ved å påvirke prosessen tilknyttet et slikt prosjekt, vil man lett komme i en situasjon hvor man oppnår betydelig økonomisk gevinst på bekostning av andre. Prioritering av et prosjekt vil ofte kunne gå på bekostning av andre prosjekter. Retten påpeker at skadevirkningene av korrupsjon overfor en offentlig tjenestemann dermed kan bli betydelige.

Retten uttaler videre at As opptreden overfor B representerte et klanderverdig forhold og et markert avvik fra det tilbørlige. Med henvisning til forarbeidene, uttaler retten at det at den direkte økonomiske fordel for B ikke ville ha vært større enn ca. kr 19 000 da blir uten betydning. Etter en helhetsvurdering kom retten frem til at det her forelå et tilfelle av grov korrupsjon.

– Viktigheten av allmennhetens tillit til offentlige tjenestemenn

Retten fastsatte straffen til fengsel i 120 dager, hvorav 75 dager ble gjort betinget med en prøvetid på 2 år. I denne sammenheng uttaler retten at sterke allmennpreventive hensyn fremstår som helt dominerende ved straffeutmålingen, men også individualpreventive hensyn tilsier en fengselsstraff av ikke ubetydelig lengde.

Retten fremhever at korrupsjon er svært samfunnsskadelig, ikke minst når det gjelder offentlig virksomhet. Handlinger som representerer en trussel mot offentlige tjenestemenns habilitet er alvorlige både sett fra samfunnets side og for den enkelte ansatte. Retten påpeker at det er lett å takke ja til en ytelse som isolert sett fremstår som relativt beskjeden, men at konsekvensene kan bli alvorlige og man vil lett kunne komme i en situasjon hvor man kan bli presset til ytterligere ureglementerte handlinger. Retten påpeker endelig at det er svært viktig at allmennheten kan ha tillit til offentlige tjenestemenn.

–Ref.: TNERO-2014-127365.

Bankansattsaken

- Heggen og Frøland tingrett mai 2013, Follo tingrett september 2013.

Ved tilståelsesdom ble en tidligere avdelingsbanksjef (A) dømt for medvirkning til aktiv, grov korrupsjon. A begynte etter sin tid som avdelingsbanksjef i Postbanken å jobbe for et meglerfirma, hvor en av kundene (C) spurte A om A kunne hjelpe ham med å få til en raskere behandling av investorers lånesøknader i forbindelse med Cs eiendomsprosjekter. I den forbindelse tok A kontakt med B, en tidligere bankkollega, for rask behandling og innvilgelse av lånesøknadene. For dette mottok B til sammen nesten 400 000 kroner.

- Domfellelse av A

Retten fant ved tilståelse fra A at han hadde medvirket, over en periode på ett år og syv måneder, til å etablere kontakt mellom B og C og sørge for at 160 000 kroner ble gitt til B fra C.

- Sterk samfunnsskadelig virksomhet

Retten uttalte at det å bestikke noen i anledning vedkommendes stilling for å oppnå en fordelaktig, uberettiget gjenytelse eller medvirke til en slik handling, er en sterk samfunnsskadelig virksomhet. I forbindelse med straffutmålingen, uttalte retten at korrupsjon i næringslivet med hensyn til å opprettholde tilliten til det private næringsliv og for å sikre like konkurransevilkår, må anses like straffverdig som korrupsjon i det offentlige.

I straffeskjerpende retning la retten til grunn at As medvirkning var avgjørende for korrupsjonshandlingene, og at medvirkningen var aktiv i den forstand at siktede overbrakte pengebeløp, ikke bare én gang, men ved flere anledninger over tid. Retten la også vekt på at korrupsjonshandlingene dessuten hadde vært planmessige, og ikke situasjonsbetinget og/eller preget av tilfeldigheter. Retten uttalte videre at A medvirket til at B brøt den særlige tillitt banken hadde gitt ham i kraft av hans stilling og ansvarsområde med fullmakter til å innvilge lån, noe A var fullstendig klar over som tidligere ansatt i samme bank. Videre uttalte retten at når lånesøknader innvilges utenom retningslinjer for kreditt, skaper det risiko for tap for banken, og As rolle kunne ikke sies å ha vært beskjeden.

- Straffutmålingen for B og C

Ved straffutmålingen for B la retten vekt på at den bankansatte B var en betrodd medarbeider. Den grove korrupsjonen gjaldt bestikkelser på til sammen 395 000 kroner for en rask og effektiv behandling av lånesøknadene for C. For C sin del, la retten vekt på at det var han som tok initiativ

til betaling av bestikkelser, og viste i denne sammenheng til at C og hans selskaper hadde behov for kapital til utvikling av prosjekter, en kapitaltilførsel som ikke ble gitt dem ved ordinære banklån og dermed hadde behov for kapital som kom via tredjemenn som lånesøkere. I straffeskjerpende retning la retten vekt på at C benektet å ha bestukket B til tross for at B selv erkjente at han har mottatt bestikkelser av C. Retten la videre noe vekt på både omdømmetap for banken og en viss risiko for økonomisk tap.

B ble idømt fengsel i ett år og fire måneder, mens C ble idømt fengsel i ett år og åtte måneder. C ble i tillegg idømt rettighetstap og ble fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, herunder å være daglig leder eller inneha annen ledende stilling i noe selskap eller å sitte i noe selskaps styre for en periode på fem år.

- Straffutmålingen for A

I straffutmålingen la retten i formildende retning vekt på at A hadde opptrådt som formidler, uten selv å ha mottatt honorar. Med dette hadde A tatt en mer indirekte del i korrupsjonen. Retten la til grunn at riktig utgangspunkt for passende straff var 9 måneder ubetinget fengsel, men fremhevet at A hadde avgitt en uforbeholden tilståelse som retten etter straffeloven skal ta i betraktning ved utmålingen av straffen. As tilståelse kom først etter at A var blitt konfrontert med Bs politiforklaring. Retten fant videre at sakens art måtte få betydning for tilståelsesrabattens omfang. Det var tale om et grovt tillitsbrudd hvor de allmennpreventive hensyn var tungtveiende. Retten kom etter en samlet vurdering til at passende straff skulle settes til ubetinget fengsel i 8 måneder.

-Ref.: THEGG-2013-41635 (A), TFOLL-2013-111463 (B og C).

Trafikkuhellsaken

– Eidsivating lagmannsrett mars 2013.

En mann (A) kjørte bilen sin av veien, som ble stående i grøftekanten etter trafikkuhellet mens han drakk store mengder alkohol. Etter vegtrafikkloven er det forbudt å drikke alkohol de første seks timene etter bilkjøring, dersom man forstår eller må forstå at det kan bli politietterforskning på grunn av kjøringen. Da bilen ble funnet av politiet, ble det innledet etterforskning. I forbindelse med dette tilbød A to ganger politimennene 500 kroner for at saken skulle ordne seg "pent og stille".

– Aktiv korrupsjon

A ble i lagmannsretten frikjent for overtredelse av vegtrafikkloven, men ble både i tingretten og i lagmannsretten dømt for aktiv korrupsjon etter straffeloven § 276 a første ledd bokstav b. I forbindelse med at politimennene tok kontakt med A for trafikkuhellet, tok A frem fem hundre kroner og uttalte til den ene politimannen "her har du førerkortet mitt", og at dette kunne ordnes "pent og stille". Han la pengene tilbake i lommeboken da politimannen spurte om han forsøkte å bestikke politiet. Politimannen varslet sin kollega, og A tok igjen frem lommeboka, la penger på bordet og uttalte "dette ordner vi stille".

– Utilbørlig fordel?

Retten fant det utvilsomt at A tilbød politimennene penger i anledning deres stillinger. Det ble i den forbindelse vist til at politimennene var uniformerte, og flere ganger tilkjennega overfor A at de var politimenn og at de var der i forbindelse med at han var mistenkt for promillekjøring. I vurderingen av om A hadde begått aktiv korrupsjon, måtte retten ta stilling til om A hadde tilbudt politimennene en "utilbørlig fordel". I denne sammenheng uttaler retten at A tilbød politibetjenten 500 kroner, og slik retten så det kunne ikke tilbudet "vurderes isolert sett ved vurderingen av utilbørlighetsstandarden", også "det som søkes oppnådd ved tilbudet må ha betydning". I denne sammenheng uttalte retten at de ikke kunne se at tiltaltes handling kunne tolkes som noe annet enn en ytelse hvis formål var å påvirke tjenestehandlingen og hindre en eventuell straffefølgning mot ham. I den forbindelse ble det også vist til at tiltalte gjentok handlingen to ganger, og at han den andre gangen også var klar over at politibetjentene oppfattet det første tilbudet som en bestikkelse.

– Straffeutmålingen

Retten fant at A tilbød politimennene en «utilbørlig fordel», og at A derfor hadde begått aktiv korrupsjon. Lagmannsretten satt straffen til 14 dagers betinget fengsel, med en prøvetid på 2 år. I tillegg ble A idømt en ubetinget bot på 7 000 kroner, som retten uttalte at av allmennpreventive grunner ikke burde bli satt for lavt.

–Ref.: TSOST-2012-107692, LE-2012-190280.

Statoil konsulentsaken

– Stavanger tingrett november 2011 og Gulatings lagmannsrett september–november 2012.

En person (A) som fra 2003 til 2010 var innleid som konsulent i Norsk Hydro, senere StatoilHydro og Statoil, mottok til sammen over 7 millioner kroner i anledning sin stilling som innleid konsulent i selskapet. A ble for dette funnet skyldig i grov korrupsjon. A hadde mottatt pengene fra to personer (B og C) som drev et oljeserviceselskap (X AS) som leverte varer og tjenester til Hydro. B og C ble dermed også funnet skyldige i grov korrupsjon.

– Korrupsjonsavtalen

En vesentlig del av korrupsjonen knyttet seg til såkalte PVT-flasker. Disse brukes i oljeindustrien til lagring av kjerne- og oljeprøver. Oljeselskapene leier i stor utstrekning PVT-flasker fra oljeserviceselskaper. Rundt 2000 besluttet Hydro å rydde opp i PVT-flaskelageret sitt. A fikk i oppgave av Hydro å foreta opprydding i flaskelageret og C var som ansatt i selskapet som opprinnelig leide ut lager og PVT-flasker til Hydro sentral i oppryddingen. Fra 2002 gikk Hydro over til å leie, og etterhvert også kjøpe, PVT-flasker fra X AS. Det var i denne sammenheng korrupsjonshandlingene startet.

X AS ble stiftet av B og C i 1997, men virksomheten i selskapet var beskjeden før utleien og salget av PVT-flasker til Hydro startet opp i 2002. Retten mente det var usikkert hvem som tok initiativet til korrupsjonen, men at A, B og C i 2003 ble enige om at A skulle sørge for at X AS fikk avtaler knyttet til PVT-flasker med Hydro, og at de tre skulle motta 25% av omsetningen hver.

A sørget deretter i kraft av sin stilling i Hydro for at X AS fikk en økende andel av omsetningen knyttet til PVT-flasker i Hydro. A og B hadde deretter jevnlig kontakt vedrørende utbetaling av penger til A.

– Domfellelse for grov korrupsjon

For utleie og salg av PVT-flasker fakturerte X AS mellom 2003 og 2007 Hydro for omkring 22 millioner kroner. A mottok som et resultat av dette til sammen nesten 4,5 millioner kroner fra X AS i den aktuelle perioden. A mottok pengene fra X AS på flere forskjellige måter og slik at det ikke fremgikk hva betalingene egentlig gjaldt. Dels betalte X AS As private regninger, og da slik at det så ut som om X AS betalte kostnader knyttet til sin virksomhet. A og B laget i denne sammenheng falsk regnskapsdokumentasjon.

A erkjente straffeskyld etter tiltalen, og retten fant at A hadde mottatt en utilbørlig fordel i anledning sin stilling fra B og C som motytelse for at A sørget for at X AS fikk en betydelig omsetning gjennom Hydro. Alle de tre ble for disse forholdene dømt for grov korrupsjon.

– Fiktiv fakturering av StatoilHydro/Statoil i en årrekke

I 2006 sluttet A i Hydro og i løpet av 2007 ble arrangementet vedrørende andel av omsetningen knyttet til PVT-flasker avsluttet. A og B avtalte imidlertid at dersom det bød seg flere anledninger var begge interessert i fortsatt samarbeid.

A begynte å arbeide for StatoilHydro/Statoil (heretter Statoil) høsten 2007 og fikk lederansvar i flere prosjekter, og hadde i sin stillingen ansvar og fullmakter for attestering og kontroll av fakturaer. A foreslo for B at B skulle produsere fiktive fakturaer til Statoil, som A så skulle godkjenne. De to avtalte at A skulle motta 50% av de fiktive fakturaene som skulle belastes Statoil. B produserte så i årene 2008 til 2010 fiktive fakturaer for nesten 5,25 millioner kroner fra X AS til Statoil. A godkjente så de fiktive fakturaene og B betalte nesten 2,5 millioner kroner til A. Også for dette ble både A og B dømt for grov korrupsjon.

B hadde på ulike måter disponert pengene X AS fikk utbetalt for den fiktive faktureringen av Statoil for å dekke over at de stammet fra en straffbar handling. For dette ble B også dømt for grov såkalt selvvask etter straffeloven § 317 annet og fjerde ledd.

– Straffutmålingen

Ved straffutmålingen for A uttalte retten at A var funnet skyldig i grov korrupsjon og at han i alt hadde mottatt over 7 millioner kroner. Korrupsjonen hadde foregått over år og innebar et grovt tillitsbrudd overfor Hydro/Statoil og

As kollegaer. Retten la til grunn at korrupsjon skal straffes strengt, men at A hadde gitt en uforbeholden tilståelse medførte at straffen ble redusert med 30%, og A ble dømt til fengsel i 3 år og 6 måneder.

B ble i tingretten dømt til fengsel i 4 år, men i anke til lagmannsretten fant lagmannsretten at fengselsstraffen for B skulle settes til 4 år og 6 måneder. For C fant tingretten at en straff på fengsel i 3 år var «passende». Ved anke til lagmannsretten kom lagmannsretten til det samme resultatet som tingretten når det gjaldt C.

Utbyttet A hadde hatt av de straffbare handlingene ble inndratt. A anket over inndragningen, men anken førte ikke frem. A og B ble også dømt til å betale Statoil erstatning for den fiktive faktureringen. B ble i tillegg fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet på ubestemt tid.

*-Ref.: TSTAV-2011-107166, LG-2011-194186
(As anke over inndragningen), LG-2011-198451 (Bs anke)
og LG-2011-198416 (Cs anke).*

Ruter-saken

- Oslo tingrett, Borgarting lagmannsrett og Høyesterett 2012-2014.

En tidligere driftssjef i Ruter (A) som hadde blitt påspandert tre middager til en verdi av 4 454 kroner av en ansatt i Volvo, ble i Oslo tingrett domfelt for korrupsjon. Ved anke ble han imidlertid enstemmig frifunnet av både lagmannsretten og av Høyesterett.

- Frifinnelse i lagmannsretten og i Høyesterett

Den tidligere driftssjefen i Ruter (A) som i tingretten ble dømt for korrupsjon etter å ha blitt påspandert tre middager, ble enstemmig frifunnet av både Borgarting lagmannsrett og Høyesterett. Middagen hadde en verdi på 4 454 kroner og ble påspandert av en ansatt i Volvo.

Dommen i Høyesterett er viktig for å fastslå de nedre grenser for hva som er en utilbørlig fordel, og dermed korrupsjon, i straffelovens forstand. Høyesterett legger avgjørende vekt på at straffelovens korrupsjonsbestemmelse kun omfatter utilbørlige forhold og at det ligger en ganske sterk fordømmelse i uttrykket utilbørlig. Det må foreligge et klart klanderverdig forhold for at bestemmelsen skal kunne anvendes. Under henvisning til at strafferammen er høy, og at den samfunnsmessige fordømmelse er sterk, understreker førstvoterende at domfellelse for korrupsjon er svært alvorlig.

- Fravær av påvirkningsmoment

Høyesterett la som lagmannsretten til grunn at siktemålet til Volvos representant ikke var å søke å påvirke A i noen konkret sammenheng, og at A ikke hadde noen tanke om at siktemålet var en senere gjenytelse fra As side. Ingen av arrangementene var tidsmessig lagt til forestående konkrete beslutninger i anbudssammenheng, der A kunne øve innflytelse. Førstvoterende uttaler at det dermed ikke foreligger noe påvirkningsmoment som i seg selv tilsier at A har opptrådt klanderverdig. Det vises til tidligere høyesterettspraksis som slår fast at det bare er i svært spesielle tilfeller at det vil være grunn til å dømme etter korrupsjonsbestemmelsen dersom en må se helt bort fra at det foreligger et påvirkningsmoment.

- Fordelen var ikke av varig karakter

Førstvoterende legger videre til grunn at A ikke holdt middagene skjult, og at han ikke hadde brutt Ruters interne etiske retningslinjer. Førstvoterende viser så til forarbeidene, og uttalelser der om den nedre grensen for korrupsjon.

Selv offentlige ansatte må kunne akseptere en invitasjon til en konsert, en middag eller liknende betalt av andre enn arbeidsgiver, uten å stå i fare for å bli dømt for korrupsjon. Dette må gjelde selv om arrangementet ikke innebærer noe faglig opplegg.

Førstvoterende støtter dette synet, og uttaler at når en fordel ikke er av varig karakter vil det normalt ikke være aktuelt å anvende straffelovens korrupsjonsbestemmelse. Slektskapet til andre former for ordinær kundepleie og tradisjonell kundekontakt er så sterkt at det skal mye til for at arrangementet må anses som så påkostet at deltakelsen kan anses som utilbørlig. Etter en samlet vurdering var det etter førstvoterendes syn klart at A ved deltakelse i de tre middagene bekostet av Volvo, ikke kunne sies å ha opptrådt utilbørlig. Samtlige av de andre dommerne støttet dette synet.

-Ref.: TOSLO-2013-69981, LB-2013-143390 og HR-2014-1779-A.

Norconsult-saken

- Oslo tingrett juli 2011/Borgarting lagmannsrett oktober 2012, Norges Høyesterett juni 2013.

I forbindelse med utbyggingen av vann- og avløpssystemet i Dar es Salaam i Tanzania, utlyste Dar es Salaam Water and Sewerage Authority (DAWASA) våren 2003 en konkurranse om byggeledelsen for vann- og avløpsprosjektet. Prosjektet ble finansiert av Verdensbanken. Et fellesforetak bestående av tre parter, to utenlandske selskaper samt det norske selskapet Norconsult, vant konkurransen og ble tildelt oppdraget. Høsten 2006 ble Norconsult kontaktet av Verdensbanken på grunn av mistanker om økonomiske misligheter, herunder korrupsjon. Det ble innledet granskning, og våren 2007 ble avdekkede forhold anmeldt til Økokrim. Økokrim tok ut tiltale for medvirkning til grov korrupsjon mot tre ansatte i Norconsult (A, B og C), og utstedte samtidig forelegg om foretaksstraff for grov korrupsjon med en bot på fire millioner kroner til Norconsult.

Norconsult nektet å vedta forelegget, og saken mot A, B og C samt Norconsult ble pådømt i Oslo tingrett juli 2011. Norconsult ble frifunnet, men domfelt i lagmannsretten. Ved anke ble selskapet frifunnet i Høyesterett. Alle de tre ansatte ble domfelt for medvirkning til grov korrupsjon i tingretten, men en av de ansatte, C, ble ved anke til lagmannsretten frifunnet av lagretten.

- Bestikkelse av ansatte i DAWASA for å få oppdraget

Norconsult besluttet å inngi tilbud til vann- og avløpsprosjektet sammen med de to utenlandske samarbeidspartnerne, der tilbudsdocumentet ble utarbeidet av Norconsults samarbeidspartnerne. Oppdragskontrakten mellom fellesforetaket og DAWASA ble inngått i 2003, og det ble her forutsatt at 5% av kontraktsummen skulle utbetales til ansatte i DAWASA. Tingretten fant det bevist at det samlet ble utbetalt 700 000 kroner i bestikklser til ansatte i DAWASA. Retten la til grunn at det var de to andre samarbeidspartnerne i prosjektet som hadde inngått korrupsjonsavtalen og som derfor var hovedmenn i saken, og at de ansatte i Norconsult kun hadde et medvirkeransvar til utbetalingene. De ansatte i Norconsult hadde verken kjennskap eller noe å gjøre med inngåelsen av korrupsjonsavtalen da kontrakten om byggeledelsesoppdraget ble inngått med DAWASA. De fikk først kjennskap til korrupsjonsavtalen etter kontraktinggåelsen og prosjektet hadde startet opp. Retten la imidlertid til grunn at A og B deretter på forskjellige måter medvirket til utbetalingene som ble foretatt til ansatte i DAWASA.

- Medvirkning til grov korrupsjon

Norconsult hadde ansvaret for administreringen av samarbeidspartnerens prosjektkonto. Domfellelsen av A og B bygget på at pengene som ble utbetalt til de ansatte i DAWASA ble overført fra kontoen i Norge til prosjektkontoen i Tanzania. Pengene ble der tatt ut i kontanter

og overlevert til ansatte i DAWASA av ansatte i de øvrige selskapene i fellesforetaket. Bestikkelsene var betegnet som utgifter i form av «commercial expences», men det forelå ingen dokumentasjon i form av fakturaer eller kvitteringer for kjøp av varer eller tjenester for utbetalingene.

- Domfellelsen av A

Ved domfellelsen av A bemerket retten innledningsvis at A hadde flere års arbeidserfaring fra Afrika, og at han var klar over at korrupsjon var et problem i Tanzania. A var fra 2003 prosjektleder og Norconsults representant i styret i fellesforetaket. Retten la til grunn at A for det første medvirket til korrupsjonen gjennom de beslutninger som ble tatt i styret om godkjenning av budsjetter og om utbetaling av bestikklser. A var en av tre styremedlemmer og tok ikke dissens. A var også direkte involvert i overføringene ved å fremme betalingsanmodninger til regnskapsavdelingen i Norconsult og i sin kontakt med C som hadde bankfullmaktene. Ved dette medvirket A til likviditetstilførselen, og ettersom retten fant at A anså det som overveiende sannsynlig at utgiftene betegnet som «commercial expences» i realiteten gikk til bestikkelse av ansatte i DAWASA som en utilbørlig fordel i anledning deres stilling, fant retten at A hadde medvirket til grov korrupsjon av hele korrupsjonsbeløpet på 700 000 kroner.

Retten uttaler at A da han fikk vite om korrupsjonsforholdet straks skulle ha varslet internt i Norconsult, sørget for å undersøke nærmere hva dette var og sikre at ingen utbetalinger ble gjort av samarbeidsprosjektets midler til ansatte i DAWASA verken da eller i fremtiden. Retten la til grunn at A hadde latt seg dra inn i korrupsjonssaken av de to øvrige samarbeidspartnerne, og at han ikke hadde kommet ut av det igjen når første skritt var tatt. A valgte å la dette utvikle seg uten å søke støtte hos noen i ledelsen.

-Domfellelsen av B

B var ansatt som økonomikonsulent i Norconsult og var oppdragsmedarbeider for vann- og avløpsprosjektet i Tanzania. B førte kontroll med fordelingen av penger fra samarbeidprosjektskontoen Norconsult administrerte fra Norge, og med kontoregnskapet. For fellesforetaket førte også B tilsyn med prosjektkontorets regnskapsføring. B hadde ingen avgjørelsesmyndighet med hensyn til hvilke utbetalinger som skulle gjøres fra fellesforetaket. B ble imidlertid domfelt for å ha medvirket til den grove korrupsjonen ved å besørge overføringene fra samarbeidsprosjektets norske konto til kontoen i Tanzania. Retten fant det bevist at B anså det som overveiende sannsynlig at pengene gikk til ansatte i DAWASA, og at B var klar over at det var en utilbørlig fordel fordi de ansatte i DAWASA fikk pengene i anledning sin stilling.

-Frifinnelse av C i lagmannsretten

C var sivilingeniør i Norconsult og tilknyttet prosjektet i Tanzania fra 2004. C ble i tingretten domfelt for medvirkning til grov korrupsjon, men i sin anke over domfellelsen til lagmannsretten svarte lagretten nei på spørsmålet om C var skyldig i korrupsjon, og ble C ble dermed frifunnet av lagretten.

-Straffutmålingen

I straffutmålingen for A og B la tingretten særlig vekt på at saken gjaldt utbetaling av bestikkelser til utenlandske offentlige tjenestemenn. Retten uttalte at korrupsjon er et stort samfunnsproblem i mange land i Afrika, herunder Tanzania, og at korrupsjon generelt sett er et hinder for en effektiv utnyttelse av samfunnsressursene, økonomisk utvikling, rettferdig fordeling av ressursene og demokratisk styring, og at korrupsjon også fører til konkurransevridning bedrifter imellom. A ble dømt for medvirkning til hele korrupsjonsbeløpet, mens B kun ble domfelt for medvirkning til deler av det. A ble dømt til seks måneders fengsel, hvor to måneder ble gjort betinget, mens B ble idømt fengsel i 60 dager som ble gjort betinget med en prøvetid på to år.

-Frifinnelsen av Norconsult i Høyesterett

Norconsult ble av Høyesterett frifunnet, og ble dermed ikke ilagt foretaksstraff etter straffeloven § 48 a på fire millioner kroner. Etter § 48 a "kan" et foretak straffes når et straffebud er overtrådt av noen som handlet på foretakets vegne. Ettersom A og B hadde blitt domfelt for korrupsjon, la Høyesterett til grunn at vilkårene for anvendelse av foretaksstraff forelå. Straffeloven § 48 a sier imidlertid bare at foretaket "kan" straffes når lovens vilkår er oppfylt. Det var dermed opp til Høyesterett å vurdere om Norconsult skulle ilegges foretaksstraff i det konkrete tilfellet.

Høyesterett la i vurderingen til grunn hovedsakelig As forhold, i kombinasjon med selskapets eget forhold. I denne

sammenheng uttaler Høyesterett at om foretaksstraff skal ilegges beror på en bred, skjønnsmessig helhetsvurdering hvor ikke uttømmende retningslinjer for skjønnnet er gitt i straffelovens § 48 b bokstav a til g.

Høyesterett viser innledningsvis til tidligere vurderinger, om at hovedbegrunnelsen for foretaksstraff er å styrke straffebudenes preventive effekt ved at "ansvarspulverisering" unngås og foretakene får en oppfordring til å hindre at lovbrudd blir begått. I den konkrete vurderingen av de enkelte retningslinjene i § 48 b, vurderer først Høyesterett straffens preventive virkning. I denne sammenheng viser Høyesterett til at det i saken først og fremst er et spørsmål om hensynet til allmennprevensjon begrunner slik straff.

-Allmennpreventive hensyn

Høyesterett viser til lagmannsrettens vurdering, hvor det er vist til at korrupsjon i utviklingsland er meget alvorlig og samfunnsskadelig. Selv om ingen i selskapet hadde noe å gjøre med inngåelsen av korrupsjonsavtalen, og A først fikk kjennskap til den på et senere tidspunkt, pekes det på at han da medvirket på forskjellige måter ved en rekke anledninger til de utbetalinger som ble foretatt til ansatte i DAWASA i flere år. Man sto overfor et velorganisert bestikkelsessystem av offentlige ansatte i Tanzania – noe som tilsier at allmennpreventive hensyn står sterkt. Dette sier førstvoterende seg enig i, og uttaler at han finner det lite tvilsomt at anvendelse av foretaksstraff ved korrupsjon som i foreliggende sak, vil kunne bidra til økt bevissthet blant selskaper som driver internasjonalt, om at de har et selvstendig ansvar for å sikre at regelverket etterleves i egen organisasjon. Dette gjelder særlig overfor selskaper som driver i korrupsjonsutsatte områder.

Norconsult gjorde gjeldende at behovet for å straffe foretaket sviktet ettersom A befant seg på laveste trinn i organisasjonen, og at ingen på ledelsesnivå er å klandre for korrupsjonshandlingen. I det konkrete tilfellet avviste imidlertid førstvoterende anførselen, og uttalte at det i en slik situasjon måtte legges vekt på det reelle ansvaret, og ikke den formelle posisjonen. Foretaksstraffen rammer også der handlingen som sådan er begått på et underordnet nivå, men der foretakets ledelse kan bebreides for ikke å ha truffet tiltak som kunne ha forebygget hendelsen.

-Kunne Norconsult bebreides for det som hadde skjedd?

Høyesterett gikk så over til å vurdere om foretaket ved retningslinjer, instruksjoner, opplæring, kontroll eller andre tiltak kunne ha forebygget overtredelsen etter straffeloven § 48 b bokstav c. Norconsult anførte at ved korrupsjon befinner man seg på et område der grensen mellom det lovlige og ulovlige for alle praktiske formål er kjent for enhver, og at retningslinjer, instruksjoner og opplæring da bidrar lite til forebygging. Førstvoterende uttalte imidlertid at selv om grensen mellom rett og galt er klar i forbindelse

med korrupsjon, og som sådan ikke trenger noen nærmere utdyping i instrukser og manualer, er dette et felt som krever tiltak og oppmerksomhet. Bevisføringen i saken viste tydelig at det ikke manglet kunnskap om forbudet, men at det heller manglet vilje til å ta forbudet alvorlig. Førstvoterende uttalte at i en slik situasjon er det særlig viktig at ledelsen gir tydelig uttrykk for at ingen form for korrupsjon er akseptabel.

Norconsult gjorde i forlengelsen av dette gjeldende at det ved vurderingen av om foretaksstraff skulle idømmes, måtte tas utgangspunkt i det lave bevissthetsnivået knyttet til korrupsjon i 2003. Førstvoterende var imidlertid ikke enig i at en eventuelt dårlig standard i bransjen eller i samfunnet generelt var relevant ved vurderingen.

Ved vurderingen av betydningen av det alminnelige bevissthetsnivå, viser førstvoterende at det også er naturlig å sette de omfattende anstrengelsene på dette feltet opp mot foretaket Norconsults karakter. Det er snakk om et stort selskap som opererer på mange markeder som en internasjonal aktør hvor det utover på 1990-tallet var stor internasjonal oppmerksomhet rettet mot bekjempelse av korrupsjon, med vedvarende aktiviteter i særlig korrupsjonsutsatte land. Førstvoterende uttalte så at han hadde «vanskelig for å se hvordan generelt svak etterlevelsessevne i markedet eller lavt bevissthetsnivå hos markedsaktørene kan være relevant ut fra et håndhevingsperspektiv».

Knyttet til spørsmålet om foretaket kunne gjort noe mer for å forebygge overtredelsen, gjennomgår førstvoterende Norconsults tiltak og rutiner på korrupsjonsfeltet. Førstvoterende konkluderer med at selskapet manglet tiltak for å hindre korrupsjon i egne rekker, og at dette klart talte for idømmelse av foretaksstraff.

-Andre retningslinjer for om Norconsult skulle ilegges foretaksstraff

Førstvoterende gikk så over til å vurdere grovheten av overtredelsen etter straffeloven § 48 b bokstav b. Etter førstvoterendes oppfatning måtte As overtredelse anses som grov, og dette trakk i retning av å idømme foretaksstraff. I vurderingen av om overtredelsen ble begått for å fremme foretakets interesser, om foretaket har hatt eller kunne ha oppnådd noen fordel ved overtredelsen, og foretakets økonomiske evne uttaler førstvoterende at selv om det er på det rene at DAWASA-prosjektet etter hvert ble et under-skuddsforetagende for Norconsult, kom lagmannsretten til at det hadde vært viktig for selskapet å få fotfeste innenfor vann- og avløpssektoren i Tanzania. Videre ble det lagt til grunn at Norconsult har god økonomisk evne. Høyesterett fant at også disse omstendighetene trakk i retning av å illegge foretaksstraff.

Endelig tok Høyesterett hensyn til om andre reaksjoner som følge av overtredelsen ble ilagt selskapet, eller noen som handlet på vegne av selskapet etter straffeloven § 48 b bokstav g. Høyesterett viste i denne sammenheng til forskriften om offentlige anskaffelser som i mange tilfeller pålegger oppdragsgiver å avvise leverandører som er rettskraftig dømt for korrupsjon, samt utestengelsen, og muligheten for videre utestengelse, fra Verdensbankens prosjekter.

I førstvoterendes oppsummering av helhetsvurderingen ble det lagt stor vekt på tidsmomentet. Det straffbare forhold ble begått i en periode som på domstidspunktet strakk seg fra mellom 9,5 og 7 år tilbake. Han viste videre til at da saken ble anmeldt til Økokrim i 2007, hadde selskapet selv gjennomført en intern og ekstern gransking og stilte alt sitt underlagsmateriale til disposisjon for påtalemyndigheten. Sakens vesentligste faktum var klarlagt på anmeldelsestidspunktet, men tiltale ble ikke tatt ut før nærmere to og et halvt år etterpå, og hovedforhandling ble først holdt i 2011.

-Den samlede vurderingen for frifinnelse

Ved avveiningen av de ulike momentene, fant førstvoterende det klart at allmennpreventive hensyn, handlingens grovhet og selskapets manglende retningslinjer, instrukser, opplæring og kontroll klart tilsa at foretaksstraff skulle idømmes. Hadde forholdet blitt avgjort innen rimelig tid etter at det ble oppdaget, uttalte førstvoterende at han hadde gått inn for at foretaksstraff burde idømmes. Når det i stedet hadde gått uforholdsmessig lang tid – uten at det er oppgitt noen tilstrekkelig grunn for det – mente førstvoterende at det måtte veie tungt at selskapet hadde foretatt flere tiltak for å forhindre korrupsjon i fremtiden, at korrupsjonshandlingen hadde ført til omfattende reaksjoner fra Verdensbanken, at A ble idømt straff, og at det var risiko for at oppdragsgivernes praktisering av forskriften om offentlige anskaffelser samlet sett ville føre til uforholdsmessige konsekvenser.

På denne bakgrunn ble Norconsult enstemmig frifunnet av Høyesterett, av to av dommerne med en noe annen begrunnelse enn førstvoterendes.

-Ref.: TOSLO-2009-187431 (rettskraftig for A og Bs del), LB-2011-148517 (rettskraftig for Cs del) og HR-2013-1394-A (frifinnelsen av Norconsult).

Rådmannsaken

– Rana tingrett juni 2012.

Tidligere rådmann i Rana kommune (A) kjøpte i 2010 en leilighet i Mo i Rana til under takst av en person (B) som hadde flere næringsinteresser, herunder løpende avtaler med Rana kommune. B drev også en restaurant som hadde serverings- og skjenkebevilling og som leide lokaler av et kommunalt eid aksjeselskap. A fikk også av B vederlagsfritt låne en leilighet i Tyrkia i forbindelse med en ukes ferietur dit. Påtalemyndighetene mente dette utgjorde fordeler gitt fra B til A i anledning As stilling som rådmann, og A og B ble tiltalt for henholdsvis passiv og aktiv grov korrupsjon. I tingretten ble imidlertid både A og B frifunnet for tiltalen.

Påtalemyndighetene mente det forelå grov korrupsjon fordi leiligheten ble solgt til A for 1,7 millioner kroner til tross for at leiligheten var taksert til 2 millioner kroner, og uten at leiligheten var lagt ut til salg på det åpne markedet. Samme dag som leilighetskjøpet ble avtalt, inngikk A også avtale med B om å låne Bs leilighet i Tyrkia i en uke, uten at det ble ytt vederlag for lånet.

– Leilighetskjøpet

Avtalen om leilighetskjøpet ble inngått før takseringen av leiligheten, og retten slo fast at det ikke var ført noe bevis for at A og B ved avtaleinngåelsen hadde noen foranledning til å tro at leiligheten ble solgt til underpris. Retten kunne heller ikke se at leiligheten ble solgt til underpris.

Til aktors påstand om at A mottok en fordel ved at leiligheten ikke ble lagt ut for salg gjennom megler og slik unngikk offentlig budrunde, uttalte retten blant annet at det ikke ble ført et eneste bevis som tilsa at noen andre hadde vært villige til å betale mer for leiligheten. Tvert om fulgte det av vitneforklaringene at andre som ble tilbudt leiligheten, ikke var villige til å betale det B forlangte for den. Det var etter rettens mening følgelig ikke grunnlag for å hevde at A fikk en fordel ved at budrunde ikke ble gjennomført.

– Tyrkiaturen

Retten la til grunn at B kunne ha fått 1 300 kroner per måned i leie for leiligheten i Tyrkia. A hadde med seg et vennepar på turen, og A ble med disse enige om at A skulle betale halvparten av leien. For en ukes opphold var dermed verdien av gaven fra B til A verdt 162,50 kroner.

Retten kom frem til at A ved å ta imot tilbudet om å benytte leiligheten i Tyrkia mottok en fordel. Økonomisk sett var imidlertid denne fordelene svært liten. Retten uttalte at verdien ikke oversteg verdien av en rimelig vinflaske. Retten viste i denne sammenheng til korrupsjonsbestemmelsens forarbeider og at det ikke var lovgivers hensikt å kriminalisere gaver i form av rimelige vinflasker. Retten konkluderte dermed at A ikke fikk noen utilbørlig gave fra B ved å ta i mot tilbudet om å benytte Bs leilighet i Tyrkia.

– Frifinnelse for grov korrupsjon

Samlet sett fant retten at forholdene verken samlet eller separat falt inn under straffelovens korrupsjonsbestemmelser. I denne sammenheng uttalte retten at det ikke var bevist noe påvirkningsformål overfor en offentlig tjenestemann, kjøpet av leiligheten i Mo i Rana og bruken av leiligheten i Tyrkia ble foretatt i full åpenhet, og det var heller ikke klart at det forelå noe brudd på kommunens etiske retningslinjer. A og B ble dermed begge frifunnet for grov korrupsjon.

–Ref.: TRANA-2012-65267, rettskraftig.

Mesta-saken

- Sarpsborg tingrett november 2011 og Borgarting lagmannsrett mai 2012.

På bakgrunn av en granskning utført av Ernst&Young i tilknytning til utbyggingen av mobilnettet langs Røros- og Bergensbanen ble det reist tiltale for blant annet grov korrupsjon mot tidligere driftsansvarlig for Østfold Sør i Mesta AS (A), samt tre ansatte (B, C og D) i selskaper som blant annet utgjorde Mesta AS sine samarbeidspartnere på prosjektet. Sarpsborg tingrett slo fast at A urettmessig hadde tilegnet seg over 3 millioner kroner, hvorav 325 000 kroner skrev seg fra korrupsjonshandlinger. A ble dermed domfelt for både grov korrupsjon og grov utroskap. De øvrige tiltalte i saken ble frifunnet for korrupsjonstiltalene, men ble domfelt for overtredelser av regnskapslovgivningen.

- Korrupsjonshandlingene

As grove utroskapshandlinger skjedde i tilknytning til prosjektet med utbygging av mobilnettet langs Røros- og Bergensbanen. Korrupsjonshandlingene som medførte domfellelse for grov korrupsjon fant derimot sted uavhengig av dette prosjektet, mellom A og en person (D) som lenge hadde kjent hverandre. D drev et enkeltmannsforetak hvor hoveddelen av virksomheten besto i å utføre oppdrag for Mesta AS. Sarpsborg tingrett slo fast at A hadde mottatt utilbørlige fordeler på til sammen 325 099 kroner fra D i egenskap av sin stilling som driftsansvarlig i Mesta AS.

Korrupsjonshandlingene ble blant annet gjennomført ved at D mellom 2003 og 2005 utførte gravetjenester i forbindelse med opparbeidingen av A sin private bolig. Betong som ble brukt i forbindelse med oppføringen av boligen ble fakturert fra selskapet som leverte betongen til D. D fakturerte så Mesta AS for utgiftene for betongen med fakturekst som viste andre prosjekter. Mesta AS utbetalte beløpet og ble dermed påført tap. A mottok også ved andre anledninger og omstendigheter utilbørlige fordeler fra D i anledning sin stilling som driftsansvarlig i Mesta AS.

For dette ble både A og D dømt for grov korrupsjon i tingretten. D anket imidlertid domfellelsen for grov korrupsjon til lagmannsretten, som frikjente D for grov korrupsjon.

A og to andre personer (B og C) ble også tiltalt for grov korrupsjon knyttet til angivelig fiktive fakturaer i tilknytning til prosjektet med å bygge ut mobilnettet langs Røros- og Bergensbanen. Retten mente imidlertid at det var tvil om fakturaene var fiktive, og om utilbørlige fordeler dermed var gitt og mottatt, og at denne tvilen måtte komme de tiltalte til gode. A, B og C ble dermed frifunnet for grov korrupsjon på dette punktet.

- Grov utroskap

A ble også domfelt for en rekke grove utroskapshandlinger mot sin arbeidsgiver Mesta AS. I egenskap av driftsansvarlig for Østfold Sør i Mesta AS, hadde A fullmakt til å inngå avtaler og attestere fakturaer på vegne av Mesta. A lot blant annet ansatte i Mesta AS utføre arbeid i forbindelse med oppføringen av sin private bolig og sørget for at arbeidet aldri ble fakturert og betalt for. A lot også Mesta AS betale for varer og tjenester i tilknytning til As hytte på Kvitfjell. Videre sørget A for at vederlaget for en rekke arbeidere som i realiteten var utført av Mesta AS, blant annet arbeidere for selskapet B og C sammen eide på prosjektet med å bygge ut mobilnettet langs Røros- og Bergensbanen, ble betalt til As eget private selskap. Det var aldri reell drift i dette selskapet, og A disponerte alene kontoen som ble opprettet med selskapet som kontoinnehaver. A benyttet kun selskapet for å fakturere for arbeid Mesta AS hadde utført, for derved å tilegne seg de pengene som ble innbetalt.

- Overtredelser av regnskapslovgivningen

Både B, C og D ble frifunnet for grov korrupsjon, men retten fant at alle de tre hadde overtrådt regnskapsloven ved å utstede og bokføre fiktive fakturaer og/eller fakturaer med uriktig innhold i virksomhetenes regnskaper. I denne sammenheng uttaler tingretten at «forsømmelser knyttet til regnskapsførsel i næringslivet må anses som alvorlige straffbare forhold» og at «allmennpreventive hensyn tilsier en markant straffereaksjon i tilfeller hvor det som her en snakk om bevisst bruk av uriktig regnskapsinformasjon». Både B, C og D ble dømt til betinget fengsel i 30 dager.

- Straffutmålingen for A

Under straffutmålingen for A uttaler retten at korrupsjon er en «forbrytelse av sterk samfunnsskadelig karakter» og at korrupsjon gjerne foregår «svært fordekt» og at «avhengighetsforholdet som oppstår i forbindelse med korrupsjon

kan gi skadevirkninger langt utover det som direkte følger av de økonomiske fordelene». Retten uttaler videre at det utover det direkte økonomiske tap blant annet vil «foreligge risiko for tap av tillit i markedet».

Omfanget av korrupsjons- og utroskapshandlingene var et vesentlig moment med straffutmålingen. Retten fant det bevist at A har mottatt verdier for til sammen 3 007 771 kroner, hvorav 325 099 kroner skrev seg fra korrupsjonshandlinger. Etter rettens syn var det nødvendig å reagere med en lengre ubetinget fengselsstraff overfor så vidt omfattende, grov økonomisk kriminalitet. I tilknytning til As mange utroskapshandlinger uttaler retten at den la vekt på at handlingene var begått over flere år, og at A i denne perioden hadde utvist et fast forsett. A hadde foretatt flere handlinger i strid med Mestas interesser, i hensikt å tilegne seg selv personlig vinning. Videre la retten i skjerpende retning vekt på at flere av handlingene ble gjennomført med en viss planmessighet.

I formildende retning la retten vekt på As erkjennelse og bidrag til sakens opplysning samt forsinkelser i behandling av saken- det gikk mellom 5 til 8 år fra de straffbare forholdene i tiltalen ble begått og dommen forelå. Etter en konkret vurdering, hvor det ble lagt vekt på den samlede saksbehandlings- og liggetiden hos politi, påtalemyndighet og domstol, fant retten at en stor del av fengselsstraffen måtte gjøres betinget.

A ble dømt til to år og fire måneders fengsel, hvorav ett år og fire måneder ble gjort betinget med en prøvetid på to år. A ble også dømt til å tåle inndragning av 3 007 771 kroner, hvorav 2 682 500 kroner skulle inndras til fordel for Mesta AS som erstatning for deres tap.

-Ref.: TSARP-2011-53999. Ds anke over domfellelsen for korrupsjon: LB-2011-203623. Ds anke til Høyesterett ble ikke tillatt fremmet, se HR-2012-1472-U.

Prosjektleder i Undervisningsbygg-saken

– Borgarting lagmannsrett september 2011/Norges Høyesterett februar 2012.

Gjennom avsløringer i Aftenposten i 2006 ble det avdekket at tidligere prosjektleder (A) i Undervisningsbygg hadde begått omfattende økonomisk kriminalitet. A var sentral premissgiver og beslutningstaker for tildeling av oppdrag for Undervisningsbygg. Gjennom fiktiv fakturering fra tilbydere (B, C, D og E) av tjenester til Undervisningsbygg, tappet de domfelte systematisk Oslo kommune for over 8 millioner kroner over en årrekke. Av dette mottok A nesten 1,5 millioner kroner fra B, C, D og E, som for sine firmaer hadde som formål å sikre fremtidige byggeoppdrag fra A og Undervisningsbygg.

– Gjennomføring av korrupsjonen

Det ene tilfellet ble gjennomført ved at E, en gammel bekjent og nær venn av A, etter forespørsel fra A sendte omfattende fiktive fakturaer på til sammen omkring tre millioner kroner til Undervisningsbygg. Betalingene ble godkjent av A og utbetalt fra Undervisningsbygg til Es sønns bankkonto. E tok deretter ut pengene og fordelte disse slik at A mottok til sammen minst 950 558 kroner fra E.

I de øvrige tilfellene ble Undervisningsbygg tappet for midler delvis ved dobbeltfakturering og delvis ved fiktive fakturaer fra selskaper som B, C og D var representanter for. A mottok så deler av de utbetalte pengene fra B, C og D.

I tingretten ble de tiltalte domfelt for grov korrupsjon. Ved anken til lagmannsretten ble A, B og C på nytt funnet skyldige i grov korrupsjon. D trakk anken, og tingrettens dom er dermed rettskraftig for hans vedkommende. E ble dømt ved tilståelsesdom i Oslo tingrett.

– Skyldige i en rekke andre straffbare forhold

Ved å godkjenne og attestere de fiktive fakturaene eller tidligere betalte fakturaer i tilknytning til ulike byggeprosjekter på skoler i Oslo kommune hadde A, B, C og D handlet «i strid med Undervisningsbyggs interesser». De ble derfor alle også dømt for en rekke tilfeller av grov og simpel utroskap og medvirkning til dette. A ble også dømt for å ha forfalsket en rekke dokumenter knyttet til de offentlige anskaffelsene Undervisningsbygg foretok på vegne av kommunen, blant annet ved å signere fakturaer med en annen prosjektleders navn.

– Straffutmålingen

For domfellelse for grov passiv korrupsjon, grov og simpel utroskap samt dokumentforfalskning ble A i lagmannsretten dømt til fengsel i fem år, der ett år ble gjort betinget. A ble også fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirk-

somhet for en periode på fem år. Ved anke over straffutmålingen til Høyesterett, slo Høyesterett fast at lagmannsretten hadde fastsatt en passende straff.

I denne sammenheng uttaler Høyesterett at A var en betrodd medarbeider, som nøt tillit og som hadde vide fullmakter. Han var satt til å forvalte betydelige fellesskapsverdier for Oslo kommune. A mottok nesten 1,5 millioner kroner i bestikkelser, utvilsomt en betydelig økonomisk fordel for ham. Høyesterett uttaler videre at det «må være hevet over enhver tvil at den alminnelige tilliten til offentlig ressursbruk blir rammet når det viser seg at betrodde medarbeidere i flere år har latt seg bestikke i tilknytning til plassering av kommunale oppdrag». Høyesterett la også vekt på at bestikkelsene ble gjennomført i nær tilknytning til omfattende økonomisk utroskap – i realiteten var det kommunen selv som finansierte korrupsjonen, og utroskapshandlingene tappet Undervisningsbygg for mer enn 8,3 millioner kroner.

Høyesterett slo også fast at det måtte legges til grunn at nødvendig vedlikehold av skoler i Oslo er blitt forsinket. A har planmessig og i samarbeid med andre ikke bare rammet sin arbeidsgiver, han har vært initiativtaker og hovedmann i det Høyesterett karakteriserte som «samfunnsskadelig kriminell virksomhet».

D, som i tingretten ble domfelt for et tilfelle av grov korrupsjon og to tilfeller av grov utroskap, ble dømt til fengsel i ett år, hvorav tre måneder ble gjort betinget. B og C, som begge ble domfelt for ett tilfelle av grov korrupsjon samt tre tilfeller av grov utroskap, ble i Høyesterett dømt til to års fengsel. For Bs del ble seks måneder gjort betinget.

–Ref.: TOSLO-2009-38189 (rettskraftig for Ds vedkommende), LB-2010-62670-2 og HR-2012-330-A (rettskraftig for A, B og Cs vedkommende).

Namsmannsaken

– Norges Høyesterett november 2011.

En politibetjent (A) som behandlet namssaker utførte omfattende arbeid og engasjerte seg sterkt i en namssak for en bekjent (B) hvor A anså at det hadde skjedd urett. A mottok for dette til sammen 55 000 kroner fra B, og ble domfelt for grov korrupsjon.

– Forholdet holdt skjult for overordnet

A hadde privat brukt mye tid og arbeid på Bs namssak. På tross av at saken ble henlagt, i siste hånd hos Riksadvokaten blant annet med den begrunnelse at tvisten var av sivilrettslig karakter, fortsatte A å engasjere seg sterkt i Bs sak. A gjorde ikke betalingene fra B kjent for sin overordnede. A forklarte dette med at det var noe han gjorde på fritiden, atskilt fra jobben som namsmann på lensmannskontoret og at det var en småjobb som han ikke behøvde å orientere arbeidsgiver om.

– Utilbørlig fordel

Lagmannsretten fant det imidlertid bevist utover enhver rimelig tvil at A gjennom sin posisjon som polititjenestemann forsettlig hadde skaffet seg en utilbørlig fordel ved å motta godtgjørelse fra B for sitt arbeid med namssaken. A fremsto som nøytral saksbehandler på lensmannskontoret, brukte sin posisjon som tjenestemann overfor offentlige myndigheter, Stortinget og pressen for å forsøke å påvirke utfallet i Bs sak, samtidig som han på fritiden gikk inn i en partsrolle og arbeidet mot betaling i det skjulte.

– Høyesterett opprettholdt domfellelsen

I As anke fant Høyesterett i likhet med lagmannsretten at A hadde mottatt en utilbørlig fordel i anledning sin stilling som politibetjent og namsmannsfullmektig. Under spørsmålet om korrupsjonen måtte anses som grov, uttalte Høyesterett at beløpets størrelse, 55 000 kroner, ikke var så høyt at det alene kunne medføre domfellelse for grov korrupsjon. Høyesterett la imidlertid avgjørende vekt på at As handlinger og opptreden hadde direkte tilknytning til As arbeid med namssaker, og at han i denne funksjonen er en del av rettsapparatet der det stilles særlige krav til nøytralitet, noe som er avgjørende for at befolkningen skal kunne ha tillit til rettssystemet. På denne bakgrunn uttalte Høyesterett at det ikke var tvil om at det her dreide seg om grov korrupsjon i lovens forstand.

– Straffutmålingen

Høyesterett la i straffutmålingen stor vekt på at A ved sine handlinger hadde vist at han ikke var egnet til å inneha stillingen ved lensmannskontoret. Høyesterett opprettholdt derfor lagmannsrettens avgjørelse om å frata A hans stilling som polititjenestemann og retten til for fremtiden å ha en slik stilling. Fordelen på 55 000 kroner ble også inndratt. I lagmannsretten ble A dømt til fengsel i 10 måneder. Høyesterett kom imidlertid til at fengselsstraffen burde settes noe lavere, og reduserte straffen til 8 måneder.

–Ref.: TBRON-2010-22242, LH-2010-101520, HR-2011-2143-A.

Nor Lines-saken

– Gulating lagmannsrett oktober 2011.

Ledelsen i Nor Lines AS fikk i 2008 mistanke om feil i månedsrapporteringen fra avdelingen i Bergen, og det ble ved nærmere undersøkelser avdekket økonomisk mislighold i form av overfakturerings, og en av de største korrupsjonssakene i Bergen ble avdekket. Tidligere distriktssjef for transportselskapets avdeling i Bergen (A) hadde inngått en avtale med eieren av et renholdsfirma (B) i tilknytning til Nor Lines lokaler og virksomhet i Bergen. Ved dette ble Nor Lines overfakturert for minst 2,4 millioner kroner, og A mottok til sammen 325 000 kroner fra B for å anviser, attestere og sørge for at fakturaene ble betalt til B.

– Betydelig overfakturerings av Nor Lines

Som distriktssjef inngikk A to avtaler om blant annet renhold, vakthold og bagasjehåndtering med B og renholdsfirmat. Retten uttalte i denne sammenheng at det overhodet ikke var samsvar mellom det som ble avtalt og Nor Lines sitt behov, og at avtalene samlet sett utvilsomt gikk mye lengre enn hva behovet tilsa. Tjenestene i seg selv var for høyt priset og de inneholdt feil beregning av tidsbruk. For eksempel innebar portvaktoppdraget etter avtalen en femtil seksdobling av prisen i forhold til hva arbeidet reelt sett var verdt. Avtalene samsvarte heller ikke med den faktiske utførelsen av arbeidet renholdsfirmat utførte.

– Grov utroskap og grovt bedrageri

Med grunnlag i avtalen utstedte B i 2008 en rekke fakturaer til Nor Lines for arbeid som helt eller delvis ikke var utført. A, som var ansvarlig for avtaler med leverandører, herunder attestering og anvisning av faktura og postering av inntekter og utgifter i bergensavdelingens regnskap, mottok, anviste og attesterte fakturaene fra B. Regnskapsavdelingen i Nor Lines i Stavanger utbetalte med dette urettmessig minst 2,4 millioner kroner til renholdsfirmat for arbeid som ikke var utført.

Både A og B forsøkte å skjule overfaktureringsen. A skjulte overfaktureringsen ved å manipulere regnskapene og derved den løpende resultatrapporteringen fra Nor Lines' bergensavdeling til hovedkontoret i Stavanger. B skjulte overfaktureringsen i renholdsfirmats regnskap blant annet ved å bokføre falske fakturaer til Nor Lines pålydende et lavere beløp.

Ved dette ble både A og B dømt for grov utroskap. For å ha forledet ansatte i Nor Lines regnskapsavdeling til å utbetale renholdsfirmat minst 2,4 millioner kroner for arbeid som ikke var utført ble både A og B også dømt for grovt bedrageri.

– Grov korrupsjon

Ved 29 anledninger i 2008 mottok A fra renholdsfirmat ved B til sammen 325 000 kroner. Pengene ble overført fra renholdfirmats driftskonto til As private lønnskonto.

A forklarte at overføringene i begynnelsen var å anse som lån fra B som A hadde lånt på grunn av sin svake økonomiske stilling. Retten la derimot til grunn at utbetalingene av til sammen 325 000 kroner fra renholdsfirmat ved B til A ble foretatt uten tanke om at pengene skulle betales tilbake, og at det ikke var holdpunkter for at utbetalingene i realiteten var ledd i et ordinært låneforhold.

Hensett til at det har gitt betydelig økonomisk fordel og medført risiko for betydelig skade av økonomisk art ble korrupsjonen ansett som grov. A ble dømt for grov passiv korrupsjon, mens B ble dømt for grov aktiv korrupsjon.

– Straffutmålingen

Retten la ved straffutmålingen vekt på at den verdien utroskapet, bedrageriet og korrupsjonen relaterte seg til var høy, og at både A og B oppnådde betydelige økonomiske fordeler ved handlingene, med et tilsvarende betydelig tap for Nor Lines. Retten uttalte videre at de tiltaltes felles virksomhet etter hvert fikk et planmessig preg, og at de

tiltalte hadde utvist kvalifisert utilbørlig opptreden. Det ble videre vektlagt at de to i forhold til sine respektive selskaper hadde benyttet sine posisjoner og kunnskaper til å skjule disposisjoner i regnskapene.

Retten la videre vekt på As svikaktige og illojale opptreden og at foretakets omdømme og tillitt ble utsatt for skade. Det ble også her fremholdt at «frykten for omdømmetap er årsaken til at mange foretak velger å unnlate å anmelde slike handlinger fra ansatte».

A ble dømt for både grov utroskap, grovt bedrageri og grov korrupsjon, samt to tilfeller av utroskap knyttet til en leiebil. For dette ble A i lagmannsretten idømt fengsel i to år, og mistet også retten til for fem år å inneha ledende stilling og styreverv, opprette selskap og/eller utøve selvstendig næringsvirksomhet og eierskap i noen form for foretak.

B ble også dømt for grov utroskap, grovt bedrageri og grov korrupsjon, samt en rekke andre overtredelser av blant annet merverdiavgiftsloven, bokføringsloven og skattebetalingsloven og ble i lagmannsretten idømt fengsel i tre år. Også B ble idømt rettighetstap. A og B ble også solidarisk ansvarlige til å betale erstatning til Nor Lines med 303 000 kroner.

-Ref.: TBERG-2010-134268, LG-2011-40898. Anke til Høyesterett fra B nektet fremmet, se HR-2012-52-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig for både A og Bs vedkommende.

Store Norske-saken

- Forelegg utstedt av Økokrim vedtatt juli 2011 og tilståelsesdom i Nord-Troms tingrett oktober 2011.

Ved fire anledninger mellom 2006 til 2008 overførte tidligere styreleder (A) i Kristian Jebsen Rederi AS til sammen nesten fire millioner kroner til tidligere administrerende direktør (B) i Store Norske Spitsbergen Grubekompani AS, et selskap som Jebsen-konsernet hadde løpende avtale om frakt av kull med.

- Tilståelse fra B i tingretten

B avsa en uforbeholden tilståelse om at han hadde mottatt penger fra A i anledning sin stilling som administrerende direktør i Store Norske, og B ble ved tilståelsesdom dømt for grov korrupsjon i samsvar med siktelsen fra Økokrim.

Samtlige av overføringene hadde kommet i stand etter forutgående avtaler med A. Overføringene var kun ment som et lån til B, men ytelsen var, selv om de ble oppfattet som lån, av stor økonomisk verdi. B erkjente at han forsto at utbetalingene kom fra selskaper kontrollert av A, og ingen utover A og B var kjent med lånene. Ytelsene innebar etter rettens mening med dette «utvilsomt en utilbørlig fordel» som B mottok i anledning sin stilling. I sin forklaring uttalte B at han nå også selv så at låneforholdet var utilbørlig.

- Låneforholdet innebar et stort skadepotensial

Det er ikke noe vilkår om at den som gir noen en utilbørlig fordel forventer eller oppnår en motytelse. Siktelsen anga ikke at B skulle ha gitt selskaper i Jebsen-konsernet noen fordel, og B hadde heller ikke gitt A noen signaler eller forventninger om noen form for motytelse.

Retten fremhevet likevel i hvilken sammenheng lånene ble gitt. Store Norske hadde i tidsrommet lånet ble avtalt og utbetalt et omfattende løpende avtaleforhold med selskaper innenfor Jebsen-konsernet. Avtalen ble inngått i 2000 og var langsiktig, men gjenstand for årlig revisjon av fraktrater, og avtalen ble i 2007 forlenget til 2022. Jebsen-konsernets årlige inntekter av fraktaftalen mellom 2006–2009 var på 38–75 millioner dollar. Jebsen-konsernet hadde dermed betydelige økonomiske interesser i avtaleforholdet med Store Norske, som i perioden også innvilget betydelige forskudd til Jebsen-selskapene. Som øverste administrerende leder hadde B en svært sentral rolle i forhandlingene med Jebsen-selskapene og stor innflytelse på avtaleforholdet. Den tilknytningen låneforholdet medførte mellom B personlig og Jebsen-konsernet, innebar etter rettens mening et stort skadepotensial.

- Straffutmålingen

I skjerpende retning la retten i straffutmålingen vekt på at B var øverste administrative leder i et stort statlig eid selskap. Selv om B ikke var offentlig tjenestemann, uttalte retten at noen av de hensyn som ligger bak en særlig streng reaksjon for offentlige tjenestemenn gjorde seg gjeldende også for B.

Videre la retten vekt på beløpets størrelse på rundt fire millioner kroner. At det dreide seg om et lån gjorde at det måtte vurderes noe mildere enn en ytelse som ikke skal tilbakebetales. Men dette utgjorde etter rettens mening ikke en stor realitetsforskjell i det konkrete tilfellet – tilbakebetalingstidspunktet var uklart og knyttet til forhold som verken var sikre eller nært forestående da låneavtalen ble inngått og beløpene utbetalt. Det dreide seg om et usikret lån med høy risiko og en uklar avtale om tilbakebetalings-tidspunkt, samtidig som tilbakebetalingskravet ikke på noen måte kunne tvangsfullbyrdes.

Etter rettens mening tilsa Bs handling i seg selv fengsel i tre år, men retten la i formildende retning vekt på Bs tilståelse som tilsa at straffen skulle reduseres med en tredjedel. Straffen ble dermed satt til fengsel i to år, og beløpet på i underkant av fire millioner kroner som B hadde mottatt ble inndratt.

- Kristian Jebsen Rederi vedtok forelegg utstedt av Økokrim

Rederiet vedtok et forelegg for foretaksstraff for grov korrupsjon. Forholdet ble ansett som grovt blant annet fordi handlingene gav betydelig økonomisk fordel samt at handlingene var begått ved brudd på den særlige tillitt som fulgte med As stilling. Ved forelegget ble selskapet ilagt en bot på 4 millioner kroner, men 3,6 millioner kroner av dette ble gjort betinget med en prøvetid på to år på grunn av selskapets økonomiske stilling.

-Ref.: TNHER-2011-148107, rettskraftig.

Arbeidsklær fra Kina-saken

– Romsdal tingrett mai 2011.

Tidligere produktsjef (A) i Univer AS, et firma som drev import av arbeidsklær fra Kina, mottok til sammen 2,7 millioner kroner over en årrekke i bestikklser fra representanter for leverandører i Kina. A ble ved tilståelsesdom dømt for grov korrupsjon i Romsdal tingrett.

– Tilbud om provisjoner

A hadde sin første tur til Kina i 1999, og det dukket raskt opp tilbud fra kinesiske produsenter av arbeidsklær om provisjoner på 3 % i tilknytning til ordre. A takket i begynnelsen nei, men etter en tid sa han ja til å ta imot slike provisjoner. I årene som fulgte mottok A flere ganger betydelige verdier fra representanter for to av leverandørene.

Fordi A følte at det ikke var riktig å motta slike provisjoner, og fordi det etter hvert ble så mye penger at han ikke klarte å håndtere det, ba han etter hvert leverandørene om at provisjonsutbetalingene skulle opphøre. A hadde da mottatt til sammen 2,7 millioner norske kroner over en årrekke fra leverandørene i Kina.

– Ikke uvanlig i Kina

Det ble aldri kvittert for disse utbetalingene, og ingen i firmaet A jobbet for ble informert om utbetalingene. Utbetalingene ble gjennomført ved at A fikk levert en konvolutt med kontante penger og disse satte A inn på en konto i en bank i Hong Kong. A forklarte i tingretten at han hadde «en følelse av at dette med provisjoner på denne måten ikke er helt uvanlig i det her aktuelle miljøet i Kina».

– Utilbørlig?

Skattemyndighetene kom på sporet av de mottatte beløpene, og A ble siktet for grov passiv korrupsjon for urettmessig å ha mottatt de 2,7 millioner kronene. Ifølge tiltalen var betalingene utilbørlige fordi ytelsene ble holdt skjult for As arbeidsgiver og på grunn av As stilling. Korrupsjonen måtte anses som grov fordi den var forøvd ved brudd på den særlige tillit som følger As stilling og fordi den hadde gitt betydelig økonomisk fordel.

A erklærte seg skyldig i henhold til siktelsen, og ble dømt for grov korrupsjon og fengsel i ett år og fem måneder. A måtte også tåle inndragning av det samlede mottatte beløp på 2,7 millioner kroner samt betale straffeskatt av pengene han unndro til beskatning.

– Straffskjerpene momenter

Ved straffutmålingen la retten i straffskjerpene retning vekt på at korrupsjonshandlinger generelt har store og alvorlige samfunnsskadelige virkninger, ikke minst i internasjonal handel og i det internasjonale samkvem ellers.

Retten fremholdt at oppdagelsesrisikoen ofte er «svært liten» og korrupsjonshandlingene dreide seg i dette tilfelle om «relativt store beløp». Handlingene «representerte alvorlige tillitsbrudd overfor siktedes arbeidsgiver som hadde gitt ham en svært sentral og selvstendig stilling i firmaet».

–Ref.: ROMS-2011-51247, rettskraftig.

Veiprosjekt i Lister-saken

– Agder lagmannsrett mai 2011.

I forbindelse med byggingen av en ny E39-trasé mellom Lyngdal og Flekkefjord fikk anleggslederen (A) som jobbet i Veidekke, hovedentreprenøren for veiprosjektet, overført penger fra en underentreprenør til sin private høyrentekonto og betalt en privat garasje til en samlet verdi av 298 100 kroner. Overføringene og betalingen ble utført av daglig leder (B) og regnskapsfører (C) for underentreprenøren, og verdiene ble hovedsakelig dekket inn ved at Veidekke ble fakturert for allerede betalt arbeid og for arbeid som ikke var utført.

– Grov korrupsjon

De personlige fordelene A ved dette oppnådde, ble av tingretten ansett som «åpenbart utilbørlig», og det var klart at A mottok denne fordelen utelukkende i kraft av sin stilling som anleggsleder. Tingretten fant det derfor bevist ut over enhver rimelig tvil at A var skyldig i grov korrupsjon. Ved vurderingen av om korrupsjonen var grov, la tingretten vekt på at handlingen representerte klare brudd på den særlige tillit som fulgte av As stilling som anleggsleder med vide fullmakter, at oppnådd økonomisk fordel var betydelig, og at forholdet var utført ved bruk av uriktige regnskapsopplysninger og dokumentasjon.

– Straffen

Ved anke til lagmannsretten over straffutmålingen ble A for den grove korrupsjonen samt ett tilfelle av underslag dømt til fengsel i åtte måneder. A ble også for fem år fradømt retten til å utøve yrke innen bygg- og anleggsbransjen, retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet og være daglig leder eller å inneha ledende stilling eller styreverv i noe selskap eller foretak innen samme bransje.

For overføringene og betalingen til A, ble B dømt for grov korrupsjon i tingretten, men frifunnet av juryen i lagmannsretten. For Cs del fant tingretten det «ikke ut over rimelig tvil bevist at C visste» at de oppgaver han gjorde inngikk i et korrupsjonsopplegg, og C ble derfor frifunnet for medvirkning til grov korrupsjon av både tingretten og juryen i lagmannsretten, men domfelt for overtredelse av regnskapsførerloven og ilagt en bot på 6 000 kroner.

–Ref.: TLIST-2010-65724, LA-2010-171752. Anke til Høyesterett ikke tillatt fremmet, se HR-2011-1465-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Bærum kommune-saken

– Borgarting lagmannsrett mars 2011.

Tidligere fagansvarlig (E) for overflatebehandling av Bærum kommunes bygningsmasse, ga familie-medlemmer og andre håndverkere oppdrag for kommunen. Oppdragene ble overfakturert eller fakturert uten at de var utført. Bærum kommune ble ved dette tappet for over 21 millioner kroner, og av dette mottok E selv betydelige verdier.

– Organisert korrupsjon

For dette ble E og en rekke involverte håndverkere dømt for grov korrupsjon, og for de handlingene som ble begått før bestemmelsene om korrupsjon ble inntatt i straffeloven i 2003, for grov utroskap. En rekke av håndverkerne var familiemedlemmer av E. E og to av hans brødre (B og F) som samarbeidet om tappingen av kommunens midler, ble domfelt for grov korrupsjon foretatt som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe. Dette er det første tilfellet av domfellelse for korrupsjon i kombinasjon med domfellelse for organisert kriminalitet etter straffeloven § 60 a, den såkalte «mafiaparagrafen».

– Både manglende anbudsrunder, kompetanse og behov

Etter kommunens retningslinjer skulle planlagt vedlikehold av bygningsmassen settes ut på anbud, og oppdrag kun tildeles håndverkere med mesterbrev. I flere tilfeller tildelte E oppdrag til de domfelte håndverkerne uten slike anbudsrunder, og det ble utarbeidet fiktive tilbud for å gi inntrykk av at det hadde vært reell priskonkurranse. Tre av håndverkerne hadde ikke mesterbrev «og var dermed ikke kvalifisert til å delta i kommunenes anbudskonkurranser». E ga også maleroppgaver uten at det var registrert noe behov for maling av de aktuelle bygningene. For å dekke over at det var medlemmer i Es familie som ble tildelt oppdrag, ble pristilbudene ikke undertegnet eller undertegnet med falsk signatur.

– Overfakturering

Pristilbudene ble fastslått i samråd med E og lagmannsretten fant det «bevist utover enhver rimelig tvil» at de oppdragene de ulike håndverkerfirmaene utførte lå langt over markedsverdi og langt over hva det utførte arbeidet i realiteten var verdt. E sørget for å få anvist fakturaene, og firmaene oppnådde med dette en betydelig fortjeneste som E i form av blant annet kontanter, en motorsykkel og håndverker-tjenester for seg selv og andre mottok en betydelig del av. De utilbørlige fordelene E ved dette mottok verdier for til sammen rundt 2,5 millioner kroner.

– Skjerping av straffen

Ved straffutmålingen la lagmannsretten vekt på at saken gjaldt en systematisk og vel organisert tapping av Bærum kommunes midler for over 21 millioner kroner over mange år. At bestemmelsen om organisert kriminalitet ble funnet anvendelig åpnet adgang til å skjerpe straffen. Et hovedformål bak bestemmelsen er å straffe bakmennene i organisert kriminalitet og andre sentrale aktører strengt.

E hadde misbrukt arbeidsgiverens tillit på en grov måte og sammen med sine to brødre F og B hadde de utgjort en gruppe hvis hovedbeskjeftigelse var å tilegne seg mest mulig av kommunens, og dermed samfunnets, midler. Meget betydelige beløp hadde på denne måten tilfalt de tiltalte i stedet for kommunens innbyggere.

– Straffutmålingen

Lagmannsretten uttalte videre at E hadde vært en meget betrodd medarbeider som ikke bare hadde fullmakt til å beslutte vedlikehold, innhente tilbud og tildele oppdrag, men også å kontrollere at det fakturerte arbeidet var utført og attestert fakturaene for anvisning. De øvrige tiltalte hadde også benyttet regnskapsjuks for å skjule at de ble gitt oppdrag som ble fakturert med nærmere ti ganger reell verdi.

For passiv grov korrupsjon, som delvis hadde skjedd som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe, grov utroskap og for medvirkning til dokumentfalsk ble E idømt fengsel i fem år og seks måneder. E ble solidarisk ansvarlig med fire av håndverkerne til å erstatte Bærum kommune med rundt 16 millioner kroner. De øvrige domfelte i saken fikk mellom ett og tre års fengsel.

–Ref.: TAHER-2008-15032, LB-2009-48300-2. Anke til Høyesterett nektet fremmet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

DnB NOR-saken

- Nedre Romerike tingrett september 2010.

En mann (A) betalte en saksbehandler i DnB NOR 50 000 kroner for å få innvilget en søknad på et lån på en million kroner som tidligere hadde blitt avslått av banken fordi A ikke hadde tilstrekkelig sikkerhet. A fikk deretter innvilget et lån på en million kroner som han betalte ned. Ved tilståelsesdom ble A dømt for aktiv korrupsjon.

- Korrupsjon «meget samfunnsskadelig også for det private forretningsliv»

Tingretten uttalte ved straffutmålingen at det ikke dreide seg om «bestikkelser overfor offentlig myndighet» som er særlig alvorlig. Likevel måtte bestikkelser på 50 000 kroner i utgangspunktet medføre en ubetinget fengselsstraff av en viss varighet også når fornærmede er en privat bedrift, som i dette tilfellet. Tingretten uttalte at korrupsjon potensielt er «meget samfunnsskadelig også for det private forretningsliv», og banken i verste fall risikerte et tap på en million kroner på grunn av manglende sikkerhet for lånet.

- Formildende omstendigheter

På grunn av formildende omstendigheter, blant annet tilståelse og ved at A bidro til at saken ble oppklart, ble imidlertid A ikke dømt til ubetinget fengsel, men betinget fengsel i seks måneder, samt en bot på 30 000 kroner.

-Ref.: TNERO-2010-118350, rettskraftig.

Plan og bygningsetatsaken

– Borgarting lagmannsrett juni 2010.

På bakgrunn av PriceWaterhouseCoopers gransking av mulig korrupsjon i plan- og bygningsetaten i Oslo kommune, ble det avdekket at en tidligere saksbehandler i etaten (A) som behandlet en rekke saker for foretakene til de øvrige tiltalte i saken, en arkitekt (D) og to brødre (B og C), hadde mottatt vederlag på 12 000 kroner av D og fått ettergitt gjeld ved kjøp av en bil for 150 000 kroner fra B og C. For dette ble alle de tiltalte i saken dømt for korrupsjon.

– Utilbørlige fordeler?

I vurderingen av om det å motta og ettergi gjelden på 150 000 kroner ved kjøpet av bilen kunne anses som en «utilbørlig fordel» la lagmannsretten vekt på den store økonomiske verdien og det at fordelene ble krevd av og ytt til offentlig tjenestemann. At ettergivelsen av gjelden ble gitt av B og C som vederlag for As tjenester, at dette ble holdt skjult for As arbeidsgiver og fordi A ved å motta vederlag for sin hjelp overtrådte regler i Personalreglementet for Oslo kommune og kommunens etiske normer var også sentralt. Det ble videre vektlagt at A hadde utarbeidet en liste med oversikt over det saksbehandlingsarbeidet han hadde utført for B og C og prisen for dette. Overtredelelene var grove fordi fordelene ble krevd av og ytt overfor offentlig tjenestemann og fordi det dreide seg om «en betydelig økonomisk fordel».

Det ble hevdet at de 12 000 kronene som D betalte A for den hjelp A hadde gitt D i forbindelse med byggesaker var tilbakebetaling av et lån A tidligere hadde ytt D. D hadde imidlertid ved hver betaling gjorde det klart at pengene var vederlag for den hjelp han hadde fått av A som saksbehandler og lagmannsretten var «overbevist» om at betalingen var vederlag for den hjelp D hadde fått av A i forbindelse med byggesaker. Ettersom det ikke dreide seg om et «ubetydelig beløp», og de samme momentene som for ettergivelsen av gjelden fra B og C her gjorde seg gjeldende, måtte betalingen av de 12 000 kronene også anses som en «utilbørlig fordel» og dermed simpel korrupsjon.

– Straffutmålingen

For å ha fått ettergitt gjeld fra B og C og mottatt pengene fra D ble A dømt til fengsel i ett år. B og C ble begge dømt til fengsel i syv måneder, og D ble dømt til fengsel i 90 dager.

Ved straffutmålingen uttalte lagmannsretten at A ved å misbruke sin stilling i offentlig forvaltning til å skaffe seg personlige økonomiske fordeler gjorde seg skyldig i «alvorlig tillitsbrudd overfor sin arbeidsgiver». Lagmannsretten påpekte at bestikkelse av offentlige tjenestemenn med avgjørelsesmyndighet er særlig alvorlig og at dette «utgjør en trussel mot habilitet, saklighet, likebehandling og upartiskhet i offentlig forvaltning, og utsetter forvaltningen generelt og vedkommende forvaltningsorgan spesielt for omdømmetap og redusert tillit».

– Korrupsjon en alvorlig straffbar handling

Anken til Høyesterett over straffutmålingen ble forkastet, men Høyesterett fremhevet med henvisning til korrupsjonsbestemmelsen forarbeider at «grove korrupsjonshandlinger kan fremstå som mer straffverdige enn de fleste andre grove formuesforbrytelser». Det ble fremhevet at allmennpreventive hensyn gjør seg ualminnelig sterkt gjeldende ved korrupsjon i det offentlige, og at det treffes uriktige offentlige vedtak som følge av korrupsjon i seg selv er «meget uheldig». Men også for det tilfellet at tjenestemannen ikke yter gjengjeld i form av en uriktig tjenestehandling, gjør han seg sårbar for press ved å motta en bestikkelse. Det å motta bestikkelser vil bli oppfattet av allmennheten dit hen at uriktige tjenestehandlinger finner sted, og dette er i seg selv «ødeleggende for folks tillit til forvaltningens upartiskhet og integritet som er en forutsetning for et stabilt demokrati».

–Ref.: TOSLO-2009-90095, LB-2009-164828. Anken til Høyesterett forkastet, se HR-2010-2204-A. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Vannverksaken

– Eidsivating lagmannsrett mai 2010.

På bakgrunn av avsløringer i Aftenposten ble en av norgeshistoriens største korrupsjonssaker avdekket. Det hadde foregått omfattende økonomiske misligheter i de to interkommunale selskapene Nedre Romerike Vannverk AS og AS Sentralrenseanlegget RA-2. Tidligere administrerende direktør (A) for selskapene hadde sammen med sin sønn (B) og to ledere (C og D) av forretningsforbindelser til selskapene, samt entreprenørfirmaet Peab AS, over en årrekke tappet vannverket og renseanlegget for betydelige verdier. Med utbyttet av de straffbare handlingene bygget A blant annet opp et privat jaktparadis bestående av ni farmer i Sør-Afrika.

As omfattende korrupsjons- og utroskapshandlinger overfor selskapene han ledet beløp seg til verdier på til sammen 70 millioner kroner, og skjedde på en rekke måter og ved en rekke anledninger.

– Overfakturering av vannverket og renseanlegget

Blant annet hadde A sammen med C, daglig leder for en leverandør av tjenester til vannverket og renseanlegget, inngått en avtale om drift av en lagringsplass for slam. Vannverket og renseanlegget ble ved dette betydelig overfakturert og bevisst tappet for til sammen ti millioner kroner fra 1998 til 2005. De overfakturerte beløpene ble så overført videre til et selskap eid av As sønn (B) som ble fordekt som vederlag for maskinleie. For dette ble både A, B og C dømt for grov utroskap og medvirkning til grov utroskap samt aktiv og passiv grov korrupsjon.

– Betaling av As private utgifter

D, daglig leder av et selskap med forretningsforbindelser til vannverket og renseanlegget, ble også domfelt for medvirkning til grov utroskap og grov korrupsjon ved at han gjennom sitt selskap også hadde betalt betydelige verdier til selskapet B var eier av. Lagmannsretten fant at dette utgjorde en utilbørlig fordel for A og B, som også ble fordekt som vederlag for leie av maskiner. D medvirket også til at hans selskap betalte regninger for Bs private utgifter av det beløpet vannverket hadde til gode hos selskapet.

– Betydelige innkjøp på vannverket og renseanleggets regning

A kjøpte også en rekke ting, blant annet båter, traktorer og biler for vannverket og renseanleggets regning uten at disse ble stilt til selskapenes disposisjon. I stedet tilegnet A seg disse tingene til eget, privat bruk. A lot også selskapene

betale for andre kostnader knyttet til A privat, som oppussing av bolig og innkjøp av en knivsamling. Med dette gjorde A, ved en rekke anledninger med medvirkning fra B, C og D, seg skyldig i flere tilfeller av grov utroskap overfor selskapene han ledet.

A gikk også til anskaffelse av en borerigg med diverse utstyr til en verdi av 5,5 millioner kroner for vannverket og renseanleggets regning, hvor hensikten i realiteten var å tilgodese sønnen ved at han skulle kunne utvikle egen kompetanse og næringsvirksomhet for vannverkets regning. Rigger og det tilhørende utstyret ble senere overført til sønnens firma for en million kroner. A lot også selskapene gå til innkjøp av overprisede varer fra et Sør Afrikansk selskap som A var eneste aksjonær i.

– Peab AS

Peab AS, som leverte tjenester til vannverket og renseanlegget, ble i lagmannsretten funnet skyldig i å ha fakturert vannverket for ikke utført arbeid. Betalingene knyttet til de fiktive fakturaene ble så overført til selskapet i Sør-Afrika som A var eneste aksjonær i. Peab AS ble for dette dømt for grov utroskap, og dømt til foretaksstraff med en bot på tre millioner kroner.

– Straffutmålingen

A fikk i lagmannsretten en straff på fengsel i syv år og seks måneder for de omfattende korrupsjons- og utroskaphandlingene, samt ett tilfelle av forsikringsbedrageri. Han ble også dømt til å tåle inndragning av de faste eiendommene i Sør-Afrika som han hadde ervervet med utbyttet av de straffbare handlingene.

B ble domfelt for grov korrupsjon og medvirkning til en rekke av farens grove utroskapshandlinger og ble idømt fengsel i fire år. I denne sammenheng uttaler lagmannsretten at B «har spilt en viktig rolle både ved gjennomføringene av farens utroskapshandlinger og som medvirker i forbindelse med de korruperte ytelsene».

C og D ble domfelt for grov korrupsjon og medvirkning til As utroskapshandlinger og dømt til henholdsvis to år og ti måneder, og ti måneders fengsel.

I forbindelse med utmålingen av foretaksstraffen til Peab AS med en bot på tre millioner kroner viste lagmannsretten til Ullevål-saken. Peab vedtok der et forelegg utstedt av Økokrim på fem millioner kroner. At Peab også tidligere hadde blitt domfelt for korrupsjon, viste at «man hadde med en usunn bedriftskultur å gjøre», og dette ble ansett som straffeskjerpene.

-Ref.: TNERO-2007-32162, LE-2008-46619, rettskraftig.

Polititjenestemannsaken

– Borgarting lagmannsrett juni 2010.

Spesialenheten for politisaker avdekket at to politiførstebetjenter (A og C) hadde mottatt henholdsvis 25 000 og 50 000 kroner fra en forretningsmann (B) som motytelse for urettmessig å ha hentet B ut fra fengsel elleve ganger i løpet av soning av en dom for legemsfornærmelse. Politiførstebetjentene hadde gitt uttrykk for at B satt inne med viktige opplysninger i en sak under etterforskning, og at det derfor var av stor betydning for politiet å få fremstilt B til avhør. B brukte imidlertid tiden utenfor fengselet til private gjøremål.

– Tilliten til politiet brutt

Lagmannsretten fant at alle tre ved dette hadde mottatt og gitt et tilbud om en utilbørlig fordel i anledning A og Cs stillinger som politiførstebetjenter, og at de derfor var skyldige i grov korrupsjon. I vurderingen av om korrupsjonen var grov ble det fremholdt at handlingene var begått av og overfor en offentlig tjenestemann og at C og A hadde opptrådt på en måte som «rokke ved publikums og fengselsvesenets tillit til politiet».

Ved straffutmålingen fremhevet lagmannsretten at korrupsjon er en forbrytelse av sterk samfunnsskadelig karakter. Saken gjaldt grov korrupsjon begått av og overfor to polititjenestemenn, en del av samfunnets ordensmakt, og det gjelder «generelt en strengere norm for offentlige tjenestemenn enn for private». Lagmannsretten la vekt på at det å ta imot bestikkelser og misbruk av stilling som polititjenestemann ikke bare undergraver publikums tillit til politiet, men også tilliten til fengselsvesenet og rettsvesenet generelt.

– Vanskelig å avdekke korrupsjonshandlinger

Lagmannsretten viste videre til en tidligere uttalelse av Høyesterett hvor det ble fremholdt at «det karakteristiske for korrupsjon er at den foregår svært fordekt, med utvisning av stor fantasi når det gjelder å skjule hva som foregår. Oppdagelsesrisikoen er generelt sett liten og allmennpreventive hensyn tilsier derfor at de tilfellene som avdekkes, straffes strengt». B utbetalte pengene til A og C med sjekker, og det ble hevdet at betalingen på 25 000 kroner var oppgjør for en bil som A hadde solgt, mens de 50 000 kronene var del av en sponsoravtale mellom B og C hvor sjekken var påført «sponsing» når betalingene i realiteten var gjenytelse fra B for de urettmessige permisjonene.

Når det gjaldt B, uttalte lagmannsretten at de var enig med aktor i at det bør statueres et strengt ansvar for en person som bestikker to polititjenestemenn og skaffer seg lettelser

under soning av en straffedom. Straffen for B ble satt til fengsel i ett år og tre måneder.

Det ble videre vektlagt at A og C hadde forbrutt seg i sine stillinger som betrodd polititjenestemann, og de ble for grov korrupsjon og diverse andre forhold dømt til henholdsvis to år og ett år og seks måneders fengsel. Både A og C ble idømt tap av sin stilling i politiet og for alltid retten til å ha slik stilling.

– Høyesterett: den strenge straffen «passende»

C anket lagmannsrettens straffutmåling til Høyesterett, som forkastet anken fordi de fant lagmannsrettens utmåling av straff «passende». I denne sammenheng la Høyesterett vekt på at polititjenestemann utøver inngripende myndighet på vegne av det offentlige, og at det derfor er nødvendig at de nyter alminnelig tillit i samfunnet. Høyesterett uttalte at korrupsjon i politiet «undergraver tilliten til rettsapparatet, og at slike forbrytelser representerer en trussel mot viktige prinsipper som vårt samfunn bygger på, ikke minst prinsippet om likhet for loven».

Høyesterett fremholdt videre at dersom det fester seg et inntrykk av at man med tilstrekkelig ressurser eller kontakter kan kjøpe seg fri fra plikter som er pålagt i lov eller avgjørelser av offentlige myndigheter, vil det ramme tilliten til rettsstaten. Saker om korrupsjon i næringsforhold kan involvere store pengebeløp, og det kan ofte påvises økonomiske skadevirkninger. Saken hadde ikke slike økonomiske skadevirkninger, men når det som i denne saken var tale om alvorlige tillitsbrudd overfor offentlige myndigheter og motarbeidelse av rettsvesenet, fant Høyesterett at dette ikke kunne anses som noen formildende omstendighet.

–Ref.: TOSLO–2008–161011, LB–2009–149816. Anken til Høyesterett forkastet, se HR–2011–685. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Byggeprosjekt i Kongsberg-saken

– Kongsberg tingrett juni 2010.

Anleggslederen (A) for et større byggeprosjekt i Kongsberg sentrum nøt vide fullmakter i byggfirmaet han jobbet i. A hadde blant annet ansvar for å inngå kontrakter med underleverandører, og i forbindelse med byggeprosjektet inngikk A kontrakt med innehaveren (B) av et firma som sto for utleie av arbeidskraft. Ved forlengelsen av denne kontrakten krevde og mottok A fra B minst 160 000 kroner.

– Betydelig overfakturering og korrupsjon

Etter at det flere ganger ble observert at B overrakte konvolutter til A på As kontor, og prosjektansvarlig for byggeprosjektet fikk tips om at ikke alt var som det skulle på byggeplassen, ble intern granskning startet. Det ble avdekket at utleiefirmaet hadde overfakturert byggfirmaet betydelig, og at A hadde mottatt penger fra B.

– Alvorlige trusler

I sivil tvist aksepterte utleiefirmaet å tilbakebetale entreprenørselskapet 4 millioner kroner for overfaktureringen. Men mistanken om at A mottok betaling fra B ble anmeldt. Under etterforskningen ringte A til personalsjefen i entreprenørselskapet og fremsatte alvorlige trusler mot personalsjefen og prosjektansvarlig for at disse skulle trekke tilbake sine forklaringer om As handlinger.

– Straffutmålingen

Både A og B ble domfelt for henholdsvis passiv og aktiv grov korrupsjon for betalingen av de 160 000 kronene. Tingretten uttalte at «saken mot A er langt grovere enn saken mot B, da det var A som var den aktive i forbindelse med avtalen om godtgjørelse» og på grunn av de «meget alvorlige og ondartede» truslene. A ble dømt til syv måneders fengsel, hvor 60 dager ble gjort betinget, og denne straffen ble opprettholdt ved anke over straffutmålingen til lagmannsretten. B ble idømt betinget fengsel i 120 dager.

–Ref.: TKONG-2010-75913, LB-2010-123548. Anke til Høyesterett over straffutmålingen ikke tillatt fremmet, se HR-2011-1502-U. Lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Siemens-saken

- Oslo tingrett juli 2009. Én person vedtok forelegg utstedt av Økokrim i 2010.

På bakgrunn av at Siemens tidligere divisjonsøkonom Per Yngve Monsen varslet om omfattende overfakturering av Forsvaret utferdiget Økokrim i 2008 forelegg mot Siemens for grovt bedrageri. Siemens nektet å vedta forelegget, og ble i Oslo tingrett frifunnet. I kjølvannet av varslingen, kom det også frem at personer i Forsvaret hadde deltatt på reiser betalt av Siemens, og forelegg for korrupsjon ble utferdiget mot Siemens og en rekke personer. Det var kun en av de ansatte (D) i Siemens som vedtok forelegget for korrupsjon, og det ble dermed reist tiltale for de øvrige personene (A, B og C).

- Golftur til Spania

Tre ansatte i Forsvaret deltok i 2004 på en golfreise til Alicante i Spania hvor utgiftene til både golfspill og hotellopphold for til sammen 19 000 kroner, ble dekket av Siemens uten at turen hadde noen faglig forankring. Saken mot de tre forsvarsansatte ble henlagt fordi de ikke kjente til at utgiftene ble betalt av Siemens, men det ble for tidligere divisjonsdirektør (A) og tidligere administrerende direktør (B) i Siemens tatt ut tiltale for korrupsjon. Stortingets ombudsmann for Forsvaret (C), som hadde planlagt turen og som ifølge tiltalen hadde lagt til rette for at A og B skulle dekke utgiftene for turen, ble tiltalt for medvirkning til korrupsjon.

- Frifinnelse i tingretten

I vurderingen av om A og B ved golfturene hadde gitt de ansatte i Forsvaret en «utilbørlig fordel» uttalte tingretten at reisenes verdi isolert sett tilsa at det dreide seg om en utilbørlig fordel. Det ble imidlertid lagt stor vekt på at de ansatte i Forsvaret ikke hadde blitt utsatt for noen direkte eller indirekte påvirkning under turen. De tre visste ikke at Siemens betalte for reisene og at de ved dette mottok en fordel. Påvirkningsmomentet, som ifølge forarbeidene er et sentralt moment i utilbørlighetsvurderingen, var dermed helt fraværende.

Forholdet var heller ikke forsøkt holdt skjult innenfor Siemens. Tingretten kom på bakgrunn av dette til at det «forsiktig sagt var uskjønnsomt å la Siemens betale for reisene», men at utilbørlighetskriteriet ikke var oppfylt. A, B og C ble dermed frifunnet for korrupsjon.

- En Siemensansatt vedtok forelegg for korrupsjon

Også i 2003 hadde en Siemensansatt (D) latt Siemens betale en reise til en ansatt i Forsvaret, denne gangen til Cannes i Frankrike. Ifølge forelegget utstedt av Økokrim ble både reisen, hotellopphold, bevertning, golfspill og transport til en samlet verdi av 42 000 kroner betalt av Siemens, og reisen hadde ingen faglig forankring. D vedtok i 2010 forelegget med en bot på 30 000 kroner fra Økokrim, og forholdet ble dermed rettskraftig avgjort.

-Ref.: TOSLO-2008-171401, rettskraftig.

Screen Communications-saken

– Oslo tingrett, Frostating lagmannsrett m.fl. 2007–2010.

To personer (A og B) som var en del av styret i reklamefirmaet Screen Communications, som drev salg og produksjon av reklametjenester, fremsatte gjennom en såkalt «Gullkundeavtale» tilbud til representanter for en rekke ulike kunder om at disse, uten vederlag, kunne få motta ulike personlige ytelser.

– Gullkundeavtalen

Gullkundeavtalen besto av to ulike alternativer representantene kunne velge mellom. Det første besto av ulike tilleggssytelser som skulle presenteres ledelsen i firmaene. Det andre innebar et tilbud om personlige ytelser til representantene privat, og besto stort sett av plasmaskjermer til en verdi av rundt 40 000 kroner, men også digitale videokameraer og/eller en reise til Østerrike under ski-VM.

– Var det å fremsette tilbudene aktiv korrupsjon?

Frostating lagmannsrett, som avgjorde straffesaken mot A, uttalte at dersom fordelene har en økonomisk verdi, vil verdien utgjøre «et naturlig utgangspunkt for utilbørlihetsvurderingen».

Ytelserne gjaldt stort sett flatskjermer som hadde en såpass høy verdi at lagmannsretten fant at det ikke var noen tvil om at det hadde vært utilbørlig å fremsette tilbudene. Tilbudet «omhandlet ikke mindre verdifulle gaver, eller andre fordeler som det ville stride mot den alminnelige rettsbevissthet å kriminalisere». Avtalen der representantene kunne velge om de ville beholde tilleggssytelsen privat uten å underrette sin arbeidsgiver, var derfor utvilsomt utilbørlig.

A og B fremsatte tilbud om utilbørlige fordeler til 21 ulike representanter, og ble derfor dømt for 21 tilfeller av simpel aktiv korrupsjon. Sammen med en tredje person (C) som var ansatt i Screen Communications lot de også en rekke kjøpere av selskapets monitorreklame helt eller delvis betale for reklamen ved å gi varer eller store rabatter på varer til A, B og C privat til en verdi av til sammen 3,4 millioner kroner. De tre ble for dette dømt for grov utroskap.

– Straffutmålingen for den aktive korrupsjonen

B ble ved tilståelsesdom dømt til to års fengsel for korrupsjon og grov utroskap. Også C ble dømt ved tilståelsesdom og fikk fengsel i fem måneder i straff. Lagmannsretten

uttalte for As del at «korrupsjonen er så omfattende at forholdene ligger i grenseland mot grov korrupsjon». I tillegg til korrupsjon og grov utroskap, begikk A også en rekke brudd på regnskapsloven, lov om regnskapsplikt, merverdiavgiftloven og ligningsloven og A ble dømt til fengsel i tre år og seks måneder, hvor ett år og seks måneder ble gjort betinget.

– Passiv korrupsjon?

De representantene som aksepterte tilbudene om private ytelser, i alt ti personer, ble domfelt for passiv korrupsjon, og de fleste av disse ble idømt rundt 30 dagers betinget fengsel og/eller en bot på rundt 20 000 til 30 000 kroner.

To av representantene (D og E) som begge privat hadde mottatt en plasmaskjerm og en reise til Østerrike, ble i Oslo Tingrett dømt for passiv korrupsjon. D ble dømt for to tilfeller av korrupsjon, både for å ha mottatt TV-en og reisen til Østerrike, mens E ble frifunnet for korrupsjon for reisen til Østerrike, og ble kun dømt for passiv korrupsjon for å ha akseptert og mottatt tilbudet om plasmaskjerm.

– Plasmaskjermene

Tingretten uttalte i forbindelse med om det å motta en plasmaskjerm kunne anses som korrupsjon at D og E ikke hadde fått anledning til å tilegne seg TV-en fra Screen Communications hvis det ikke hadde vært for deres stilling og kontakt med Screen Communications. I vurderingen av om fordelene måtte anses som «utilbørlig» la tingretten særlig vekt på at det ikke var ytt noe vedlag for TV-en som hadde en relativt høy verdi, og at D og E unnlot å betale for TV-ene til tross for at de under kontraktsforhandlingene med Screen Communications hadde oppfattet tilbudet som «smøring».

-Reisene til Østerrike

For Ds del var tingretten «ikke i tvil» om at reisen til Østerrike måtte anses som en utilbørlig fordel i anledning Ds stilling. I vurderingen la tingretten vekt på at D hadde deltatt på reisen og forbeholdt seg retten til å utebli fra de delene av det faglige program som Screen Communications hadde oppsatt og som han ikke ønsket å bli med på – som han selv forklarte det hadde han «mottatt den aktuelle reisen som en ren, personlig fordel». D informerte heller ikke sin arbeidsgiver om turen og han oppfattet selv tilbudet som smøring under kontraktsforhandlingene. Tingretten la i utilbørlighetsvurderingen også vekt på verdien av reisen på 10 000 kroner og hvordan tilbudet ble fremsatt og akseptert og de øvrige omstendighetene rundt turen.

- Reiser med faglig innhold

E hadde derimot blitt forespeilet og hadde som en klar forutsetning for å akseptere tilbudet at det var en forretningsreise med et betydelig faglig innhold med stor grad av relasjonsbygging og erfaringsutveksling og at turen ville bli gjennomført på en forretningsmessig og profesjonell måte. E informerte sin sjef om turen, og når det viste seg at turen ble «helt useriøs med mye fyll», valgte E blant annet selv å betale for leie av ski og heiskort, og han forlot også en middag med de øvrige turdeltakerne.

E ble derfor frifunnet for korrupsjon for reisen. I denne vurderingen la tingretten vekt på at E trodde og hadde til hensikt å delta på en fullt lovlig, profesjonell og seriøs forretningsreise med betydelig faglig innhold. Es forventninger var i tråd med den forhåndsinformasjon han fikk av Screen Communications, og hadde dermed ikke forsett om å motta en utilbørlig fordel til seg da han aksepterte tilbudet om å bli med på turen.

Heller ikke ved sin senere opptreden hadde E overtrådt grensen for korrupsjon. Han hadde ved sin opptreden vist at han ikke aksepterte måten turen ble gjennomført på og tingretten mente at det ikke kunne kreves at E skulle ha avsluttet oppholdet og ordnet eget hotell og egen returreise.

- Straffutmålingen for den passive korrupsjonen

D ble dømt til betinget fengsel i 30 dager samt en bot på 20 000 kroner for to tilfeller av simpel passiv korrupsjon, mens E ble dømt til betinget fengsel i 21 dager og en bot på 15 000 kroner for å ha mottatt plasmaskjermen.

-Ref.: LF-2010-14205, TOSLO-2008-32091, TVERD-2007-87965 m.fl. Rettskraftige.

Ullevål-saken

– Oslo tingrett og Borgarting lagmannsrett 2006–2010.

På bakgrunn av avsløringer i Aftenposten ble det avdekket at tidligere eiendomssjef (A) ved Ullevål universitetssykehus hadde mottatt en jakttur til Kiruna og en golfreise til Malaga fra to av sykehusets leverandører, og til sammen 180 000 kroner i form av kontanter og bankinnskudd fra lederen av et entreprenørselskap (B). Som tidligere prosjektdirektør i ROM eiendomsutvikling, et heleid datterselskap av NSB, mottok A også vederlagsfritt byggevarer til en verdi av 618 196 kroner og møbler til en verdi av 125 000 kroner fra to tilbydere av tjenester til ROM.

A mottok møblene og byggevarerne før dagens korrupsjonsbestemmelser ble inntatt i straffeloven i 2003. For disse overtredelsene ble det derfor tatt ut tiltale for utroskap slik korrupsjon i hovedsak ble behandlet tidligere. Betalingene fra B og de to reisene ble imidlertid gitt etter 2003, og saken var en av de første der grensene for, og innholdet av, begrepet «utilbørlig fordel» ble prøvet.

– Hvor grensene for det utilbørlige går

For å fastslå hvor grensen for det utilbørlige går, viste tingretten til forarbeidene hvor det fremgår at det må foreligge et klart klanderverdig forhold for at bestemmelsen skal komme til anvendelse. Men det fremholdes at terskelen samtidig ikke må legges for høyt – det er lovgivers hensikt å ramme fordeler som folk flest reagerer mot, mens mindre verdifulle fordeler som det vil stride mot den alminnelige rettsoppfatning å kriminalisere, skal holdes utenfor. Det kan ikke gis noe generelt svar på hvor verdifull en gave eller en annen fordel kan være. Dette kan variere fra virksomhetsområde til virksomhetsområde, fra bedrift til bedrift og etat til etat. Sedvane skal ikke uten videre være avgjørende, særlig hvis det har dannet seg en ukultur der utilbørlige fordeler aksepteres.

– Relevante momenter i utilbørlighetsvurderingen

Lagmannsretten uttalte at ytelsens «økonomiske verdi» utgjør et naturlig utgangspunkt for utilbørlighetsvurderingen. Videre har «ytelsens formål» samt «giver og mottakers stilling eller posisjon» betydning. Om ytelsen er kjent for arbeidsgiver er også et viktig moment. Dersom det er snakk om reiser «er det av stor betydning om de har et faglig innhold og om deltakelsen er generell eller rettet mot enkeltpersoner». Videre er tjenestemenn «underlagt en strengere norm enn privatansatte» og det er av betydning om «ytelsene er i strid med interne retningslinjer».

– Betalingen av 180 000 kroner fra B til A

Både A og B erkjente i retten at B hadde gitt A 180 000 kroner for at entreprenørselskapet B jobbet i skulle bli tildelt entreprenøroppdrag for eiendomsavdelingen ved Ullevål universitetssykehus. På grunn av beløpets størrelse, at betalingene ble holdt skjult for As arbeidsgiver, at det var i strid med sykehusets interne retningslinjer og på grunn av As stilling, var tingretten «ikke i tvil om at det her dreier seg om en utilbørlig fordel som ble henholdsvis mottatt og gitt», og at denne var «grov».

– Reisene til Kiruna og Malaga

Tingretten fant grensedragningen for reisene vanskeligere enn betalingene fra B, spesielt fordi verdien på fordelene var mye lavere, rundt 10 000 kroner for hver tur. Tingretten slo imidlertid fast at det er mindre verdifulle gaver som aksepteres av folk flest som ikke skal rammes av bestemmelsene, og nevnte som eksempler en flaske vin, en konfektetse eller liknende. Reisene kostet betydelig mer.

Reisene var dessuten tilpasset As personlige ønsker og bar tydelig preg av å være en fordel rettet mot A personlig. Retten uttalte at reisene dermed var spesielt egnet til å påvirke A som satt i en sentral posisjon med stor makt og stor påvirkningskraft. A hadde heller ikke informert sin overordnede om at det var leverandører av tjenester til sykehuset som betalte reisen. Ved å ta imot reisene brøt A sykehusets etiske regelverk, og reisene hadde heller ikke noe faglig innhold med nytte for bedriften som er nødvendig for å kunne forsvare en slik tur.

B ble for betalingene til A domfelt for aktiv grov korrupsjon og dømt til fengsel i syv måneder. A ble i tingretten dømt for grov passiv korrupsjon for å ha mottatt betalingene fra B og de to reisene fra leverandørene. For As del ble

tingrettens dom opphevet på grunn av inhabilitet, men ved ny behandling kom tingretten, med ny sammensetning, til samme resultat.

– Byggevarene og møblene

Ved å motta byggevarene og møblene som leverandører av tjenester til ROM betalte, misbrukte A sin stilling som prosjektdirektør i ROM «til å skaffe seg en betydelig økonomisk vinning», og A ble for dette dømt for grov utroskap. Eieren og lederen (C) av det firmaet som betalte for møblene, ble også dømt for grov utroskap og ble for dette samt en rekke brudd på regnskapsloven, dømt til fengsel i nitti dager.

Entreprenørselskapet Peab, som vederlagsfritt hadde gitt A byggevarene til en verdi av rundt 600 000 kroner, vedtok et forelegg med en bot på fem millioner kroner utstedt av Økokrim.

– Falske kvitteringer

I et forsøk på å skjule sine handlinger, tilbød A en daglig leder i et selskap penger for å utstede uriktige fakturaer. Den daglige lederen anmeldte forholdet og A ble for dette også dømt for aktiv grov korrupsjon i lagmannsretten.

– Straffutmålingen for A

I straffutmålingen for A for de to tilfellene av grov korrupsjon, grov utroskap og en rekke overtredelser av regnskapsloven, fremholdt lagmannsretten at A «hadde begått korrupsjonshandlinger over flere år mens han hadde betrodde stillinger i offentlig eide virksomheter». En av korrupsjonshandlingene ble dessuten begått i forbindelse med at han forsøkte å skjule tidligere korrupsjonshandlinger, og A ble dømt til fengsel i ett år og ni måneder og inndragning av de verdier han hadde mottatt, til sammen 636 000 kroner.

–Ref.: TOSLO-2005-134006, LB-2007-6315-2 (på grunn av inhabilitet opphevet lagmannsretten tingrettens dom for As vedkommende). Tingrettens dom er imidlertid rettskraftig for de øvrige domfelte (B og C) i saken. TOSLO-2008-74401, LB-2009-35191. Anke til Høyesterett nektet fremmet og tingrettens dom (domfellelse av A for passiv korrupsjon) og lagmannsrettens dom (domfellelse av A for aktiv korrupsjon) er dermed rettskraftig for As vedkommende.

M-I SWACO-saken

- *Gulating lagmannsrett september 2009 og januar 2013. Oppdatert etter senere dom om erstatning.*

Oljeservicebedriften M-I SWACO har et anlegg på Storøy i Karmøy som produserer saltlaker som benyttes i borevæsker ved oljeutvinning. Tidligere lagersjef (A) ved anlegget, som hadde ansvar for produksjon og logistikk av transport av saltlakene med båt til og fra anlegget, begikk en rekke alvorlige straffbare handlinger i sin tid som lagersjef. A ble i lagmannsretten blant annet dømt for grov korrupsjon. I en senere dom ble han dessuten dømt til å betale erstatning.

- A mottok betydelige verdier fra en skipsreder

En skipsreder (C) som eide båter som ble benyttet for transport av saltlakene ga A til sammen 2 388 000 kroner, hovedsakelig for å sikre og beholde transportoppdrag. Lagmannsretten uttalte at C hadde betalt A jevnlig og over lang tid fordi det var nyttig å smøre A for på den måten både å sikre at fraktavtalene skulle fornyes og fortsette.

For å ha gitt og mottatt nesten 2,5 millioner kroner ble både A og C dømt for grov korrupsjon. Lagmannsretten uttaler at «beløpets størrelse alene tilsier at korrupsjonen var grov». C ble for dette idømt fengsel i 2 år.

- Begikk også en rekke andre lovbrudd

A hadde som lagersjef ved anlegget i samarbeid med en rekke andre personer også begått andre straffbare handlinger. Blant annet solgte A betydelige mengder salt og glykol som tilhørte M-I SWACO, og A ble for dette dømt for grovt underslag. Salget ble fakturert av As fars (B) selskap slik at det så ut som om dette selskapet sto for salget av de underslåtte varene. B utfordiget også fiktive fakturaer fra sitt selskap for korrupsjonsutbetalingene fra C, og bidro med dette til å hvitvaske rundt syv millioner kroner for A. B ble for dette dømt for grovt heleri og til fengsel i 2 år og 9 måneder.

A ble også dømt for grovt bedrageri. A forledet sammen med D, en ansatt hos en glykolleverandør, ansatte ved M-I SWACO til å utbetale til sammen 2,5 millioner kroner til glykolleverandøren ved at det ble sendt tre fakturaer for glykol som ikke var levert eller skulle leveres til anlegget i Karmøy. D ble for dette dømt for grovt heleri og til fengsel i 1 år og 6 måneder.

- Straffutmålingen for A

Ved straffutmålingen for A la lagmannsretten vekt på at verdien av underslaget, bedrageriet og korrupsjonsbeløpet var høyt og at forholdet hadde pågått over lang tid. Handlingene var dessuten illojale og sterkt klanderverdige i forhold til M-I SWACO. A ble dømt til fengsel i 4 år og 6 måneder.

- Sivile rettskrav

I senere dom om erstatning til selskapet kom lagmannsretten til at de mengder salt og glykol A hadde tilegnet seg ved underslaget, ga grunnlag for å beregne det tap bedriften ble påført. Det samlede tap ble skønsmessig satt til 6 950 000 kroner – et beløp A ble dømt til å betale i erstatning til M-I SWACO.

-Ref.: TSTAV-2008-64909 og LG-2008-196041. Samtlige anker til Høyesterett nektet fremmet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Sivilt rettskrav: LG-2011-179099.

Rus- og psykiatrienhetsaken

- Hålogaland lagmannsrett september 2009.

Saken gjaldt hovedsakelig økonomisk utroskap. Husleien til tidligere enhetsleder (A) for Rus- og Psykiatrienheten i Tromsø kommune på til sammen 65 000 kroner ble urettmessig betalt av kommunen. A ble imidlertid også domfelt for ett tilfelle av simpel passiv korrupsjon.

- Urettmessig betaling

A hadde utarbeidet en studieplan for en Høyskole i faget «rus og psykisk helse», og høyskolen betalte Tromsø kommune 10 000 kroner for arbeidet utført av A. A forsøkte å få utbetalt dette fra Tromsø kommune, men kommunen etterkom ikke As anmodning. A forsøkte da senere å få en forening til å betale for utarbeidelsen av studieplanen, noe som ikke vedkom foreningens drift. Foreningen betalte likevel A for utarbeidelsen av studieplanen og dekket også verdien av ødelagte møbler som tilhørte A. Til sammen mottok A ved dette 25 000 kroner fra foreningen.

Dette ble av tingretten ansett om en «utilbørlig fordel i anledning» As stilling som enhetsleder, blant annet fordi A hadde fullmakt til å utbetale driftsstøtte til foreningen, og faktisk utbetalte slik støtte, og fordi A holdt betalingen skjult for sin arbeidsgiver Tromsø kommune.

- Straffutmålingen

A ble i lagmannsretten dømt for grov utroskap og simpel korrupsjon samt overtredelse av likningsloven og idømt fengsel i 90 dager, hvor 45 dager ble gjort betinget.

Den ansvarlige i foreningen (B) som hadde betalt A ble i tingretten frifunnet for korrupsjon fordi han kun hadde handlet uaktsomt, og ikke forsettelig, som er skyldkravet etter korrupsjonsbestemmelsen.

-Ref.: TNHER-2008-1143, LH-2009-17064, rettskraftig for As vedkommende. TNHER-2009-70443, rettskraftig for Bs vedkommende.

Statoil-Melkøya-saken

– Hålogaland lagmannsrett april 2009.

En mann (A) som var ansatt som innkjøper av temporære fasiliteter ved Statoils Melkøya-anlegg utenfor Hammerfest, utvekslet en rekke ytelser for til sammen 273 581 kroner med en ansatt (B) i firmaer som solgte utstyr til Statoils virksomhet på Melkøya. Statoil anmeldte selv forholdet til politiet høsten 2006, og A og B ble begge dømt for både passiv og aktiv grov korrupsjon i lagmannsretten.

– Utveksling av gaver

Ved fem anledninger fikk A gaver fra B. De utilbørlige fordelene A mottok besto av dekning av hotellopphold og billetter til en fotballkamp i England til en verdi av 48 000 kroner, sesongbilletter til to seter på Storstadion i Sandefjord til 3 600 kroner, bygningsartikler til en verdi av 5 650 kroner samt en badstue til en verdi av 70 200 kroner. I tillegg fikk A betalt utgiftene til en flybillett til Brasil til en verdi av 62 630 kroner. B mottok fra A en mobiltelefon og fra overfakturering ved levering av varer til Statoil verdier for til sammen 83 500 kroner.

– Konkurransesvridning

Ved straffutmålingen uttalte lagmannsretten at selv om A til en viss grad hadde erkjent de faktiske forholdene, så kunne det synes som om A hadde en noe begrenset forståelse for alvoret i sine handlinger. A mottok over en periode på et halvt år verdier av relativt betydelige summer, og satt da i en betrodd innkjøpsstilling og hadde fullmakt til i ganske vid utstrekning å velge hvem som skulle være leverandør av ulike varer til betydelige verdier.

– Hensikten bak gavene

Gavene fra B til A var knyttet til As funksjon som innkjøper i Statoil og ble gitt for at A skulle fortsette å bestille gjennom B. Retten uttalte at B ga A gaver for at B skulle oppnå posisjonering for fremtidige relasjoner og mulige oppdrag for firmaene som blant annet leverte utstyr og andre varer og tjenester til Statoils virksomhet på Melkøya.

Lagmannsretten uttalte videre at det ikke kunne vektlegges at A mente at gavene ikke hadde påvirket ham, og at stort tidspress og utvidede fullmakter for innkjøper er forhold som tilsier at den ansatte må ha «særlig oppmerksomhet knyttet mot eventuelle forsøk fra leverandører på å komme i urettmessig posisjon ved tildeling av oppdrag». A forlangte tjenester for å gi oppdrag – selve kjerneinnholdet i korrupsjon, og korrupsjonsforholdet medførte betydelig risiko for omdømmetap for Statoil som hadde ansatt en korrupt innkjøper som de interne kontrollrutinene ikke fanget opp.

– Nødvendig med streng reaksjon

Lagmannsretten fremholdt at «ved store utbyggingsprosjekter er faren for korrupsjon særlig nærliggende og skadene ved korrupsjon særlig synlige». Allmennpreventive hensyn gjorde det derfor nødvendig å reagere strengt mot korrupsjon i innkjøpsforhold som det foreliggende. B ble dømt til fengsel i åtte måneder for grov aktiv og passiv korrupsjon og en rekke andre lovovertridelser, blant annet underslag. A ble idømt fengsel i syv måneder for grov aktiv og passiv korrupsjon.

–Ref.: THAFE-2008-81948, LH-2008-180080, rettskraftig.

Ligningsfunksjonærsaken

– Borgarting lagmannsrett november 2008.

En ligningsfunksjonær (A) ved Asker og Bærum ligningskontor mottok to betalinger på til sammen 17 000 kroner fra en mann (B) for at hun skulle hjelpe B til urettmessig å få endret sin personlige ligning samt utarbeide en klage på en ligning på vegne av en bekjent av B (C).

Det hele startet da C snakket med B om økonomiske problemer hun hadde i forbindelse med sin forretningsdrift og et restskattekrav. B lovet å hjelpe C med hennes økonomiske problemer, og gjennom en bekjent (D) kom B i kontakt med A som var ansatt som ligningsfunksjonær ved Asker og Bærum ligningskontor.

– Utilbørlige fordeler

A sa seg mot en betaling på 12 000 kroner villig til å utarbeide en klage til Oslo ligningskontor på Cs vegne. Selv om lagmannsretten ikke kunne utelukke at klagen, som var basert på at det nå var funnet en faktura på elektrikerarbeid som var fradragsberettiget for C, var reell, holdt A sin rolle ved klagen skjult for sin arbeidsgiver og mottok som motytelse for utarbeidelsen av klagen en «utilbørlig fordel i anledning sin stilling» som ligningsfunksjonær. A ble for dette dømt for grov passiv korrupsjon.

A laget også et opplegg for uriktig å få oppskrevet Bs inntekt slik at B skulle få en ligningsattest med høy inntekt som så urettmessig kunne brukes for å oppnå lån. For dette mottok A ytterligere 5 000 kroner fra B, og A ble for dette dømt for simpel passiv korrupsjon.

– Straffutmålingen

A ble dømt til ti måneders fengsel. D, mannen som hadde formidlet kontakt mellom A og B og som hadde en sentral rolle når det gjaldt den utøvende korrupsjonshandlingen, ble dømt til fengsel i seks måneder, hvorav 120 dager ble gjort betinget.

I tillegg til korrupsjon, hadde B begått tre tilfeller av grovt bedrageri samt tre tilfeller av forsøk på grovt bedrageri, og B ble for de straffbare handlingene han hadde begått samlet dømt til fengsel i to år og seks måneder, hvor ti måneder ble gjort betinget i lagmannsretten.

–Ref.: TOSLO-2008-99362, LB-2008-118003 (A og B), TOSLO-2008-97530 og LB-2008-179195 (D). Lagmannsrettens dommer er rettskraftige.

Falske helseerklæringsaken

– Borgarting lagmannsrett oktober 2008.

På bakgrunn av en artikkel i Dagens Næringsliv ble det innledet etterforskning mot en psykiater (A) og en psykolog (B). De to hadde i en årrekke samarbeidet om å utferdige bevisst uriktige og villedende lege- og psykologerklæringer til kriminelle mot betaling for at disse skulle oppnå soningsutsettelse, soningslettelse og utsettelse av rettssaker. A og B ble for dette domfelt for blant annet grov korrupsjon.

– «Likhet for loven»

I tingretten ble det fremholdt at når personer i kraft av sin stilling og fagekspertise har autoritet og nyter tillit hos politi- og fengselsmyndigheter og domstoler, og det er vanskelig for disse å overprøve de fagligmedisinske vurderingene i erklæringer, må offentlige myndigheter kunne stole på at det som er skrevet i erklæringene bygger på et korrekt grunnlag.

Videre ble viktigheten av «likhet for loven» og at det ikke skal være mulig å «kjøpe seg fri fra plikter som er pålagt i lov og avgjørelser av offentlige myndigheter» dersom man har ressurser og kontakter til dette fremholdt. På bakgrunn av dette uttalte tingretten at det av allmennpreventive hensyn må reageres strengt mot den virksomhet de tiltalte har drevet.

Både A og B ble dømt til to år og seks måneders fengsel. B hadde allerede før domfellelsen blitt fratatt sin autorisasjon som psykolog, men A ble for alltid fratatt retten til å skrive ut erklæringer, attester og liknende som lege.

– «Meget alvorlige handlinger»

Ved straffutmålingen sluttet lagmannsretten seg til tingrettens vurderinger hvor det blant annet ble lagt vekt på at det er «meget alvorlig» å forsøke å påvirke offentlige myndigheters beslutningsgrunnlag ved utferdigelse av uriktige og villedende lege- og psykologerklæringer mot betaling.

Tingretten fremholdt videre at grov korrupsjon har relativ liten oppdagelsesrisiko og at den virksomhet A og B hadde bedrevet hadde skjedd gjennom samarbeid over flere år ved en rekke anledninger, og til fordel for personer som har hatt økonomisk evne til å betale for å oppnå goder.

– At de mottatte beløp var beskjedne hadde liten vekt

Lagmannsretten fremholdt også at fordelene A og B oppnådde var av relativt beskjedent omfang. A og B hadde mottatt 87 500 kroner hver, og saken skilte seg ved dette fra andre tilfeller av grov korrupsjon innenfor næringslivet som kan ha direkte økonomiske skadevirkninger. Men på tross av dette innebar A og Bs straffbare virksomhet «meget alvorlige tillitsbrudd i forhold til offentlige myndigheter», og den begrensede størrelsen av de beløp som ble gitt kunne dermed ikke gi grunnlag for å bedømme de tiltaltes handlinger mildere enn mer tradisjonelle korrupsjonshandlinger.

–Ref.: TOSLO-2007-63604, LB-2008-28434. Anke til Høyesterett nektet fremmet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Fesil-saken

– Hålogaland lagmannsrett august 2008.

Styreleder (A) i Fesil Rana Metall avtalte i et møte med tre andre personer, administrerende direktør (C) og økonomisjef (D) i Fesil Rana Metall og daglig leder (B) i et anleggsfirma, et opplegg som innebar at Fesil Rana Metall gjennom fiktiv fakturering av selskapet fra anleggsfirmaet betalte for en hestehenger til A privat. Hestehengeren var verdt rundt 1,4 millioner kroner, og alle de tiltalte ble i lagmannsretten dømt for grov korrupsjon eller medvirkning til grov korrupsjon.

– Fiktiv fakturering av Fesil Rana Metall

Betalingen av den kombinerte bo- og hestetilhengeren skjedde ved at B mottok og betalte fakturaen som gjaldt hengeren. Det var inngått en fiktiv kontrakt om at Fesil Rana Metall skulle leie en brakkerigg av anleggsfirmaet B jobbet i, mens dette i realiteten var en avtale om oppgjør for hestevognen. C og D attesterte og anviste så de fiktive fakturaene med tilhørende beløp, og penger ble utbetalt til anleggsfirmaet slik at Fesil Rana Metall, og ikke A, til slutt betalte for hestehengeren.

Lagmannsretten slo fast at A med dette hadde mottatt en utilbørlig fordel av betydelig økonomisk verdi i kraft av sin stilling, og derfor var skyldig i grov korrupsjon.

– Ikke krav om at giveren forventer eller oppnår noen motytelse

Med dette hadde B gitt A betydelige økonomiske fordeler. Retten mente det var nærliggende å se Bs bidrag som en form for strategisk posisjonering av anleggsfirmaet i forhold til Fesil Rana Metall, i kombinasjon med en vennetjeneste overfor A. Imidlertid mottok B verken personlig eller for sitt selskap direkte motytelser for sitt bidrag.

I denne sammenheng uttalte lagmannsretten at en motytelse ikke er en «nødvendig forutsetning» for å kunne domfelle B for grov korrupsjon. Også «ren smøring – uten forventning om noen motytelse, skal etter forarbeidene fanges opp av de nye korrupsjonsbestemmelsene». Lagmannsretten fant det «bevist utover enhver rimelig tvil» at B hadde gjort seg skyldig i grov korrupsjon.

– Høyesterett sluttet seg til lagmannsrettens syn

I anken til Høyesterett, som ble fremmet til behandling men deretter forkastet, uttalte førstvoterende med tilslutning fra de øvrige dommerne at lagmannsretten med dette

hadde forstått korrupsjonsbestemmelsene i straffeloven riktig. Det er ikke noe krav om at den aktive bestikker «tar sikte på å oppnå en fordel for seg eller andre» og han kan dømmes for smøring uten at det konkret kan legges til grunn en forventning om gjenytelser.

– Likevel et sentralt moment

Høyesterett uttaler at formålet bak en ytelse likevel «vil stå sentralt i en utilbørlighetsvurdering» og at det bare er «i svært spesielle tilfeller at det er grunn til å dømme etter korrupsjonsbestemmelsen dersom en må se helt bort fra at det foreligger et påvirkningsmoment». Hva som i et slikt tilfelle må anses som utilbørlig vil et stykke på vei kunne avhenge av hva som er «alminnelig akseptert i bransjen, og hvorvidt ytelsen skjer i full åpenhet eller blir forsøkt holdt skjult».

– Straffutmålingen

C og D, som medvirket til at A kunne få den utilbørlige fordelen ble domfelt for medvirkning til grov korrupsjon. A, B, C og D ble i tillegg til grov korrupsjon og medvirkning til dette funnet skyldige i overtredelser av merverdiavgiftsloven, regnskapsloven, bokføringsloven og likningsloven. A ble idømt fengsel i to år, B fengsel i ett år og tre måneder mens C og D begge ble dømt til fengsel i åtte måneder.

–Ref.: TRANA-2007-31824, LH-2007-158006. Anken til Høyesterett forkastet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Au pairsaken

- Sør-Trøndelag tingrett mai 2008.

Saken gjaldt en politibetjent (A) som bevisst misbrukte sin stilling ved å behandle og innvilge en søknad om oppholdstillatelse for sin filippinske svigerinne for at hun skulle kunne jobbe som au pair i Norge.

- Utilbørlig fordel

Sør-Trøndelag tingrett var ikke i tvil om at A med dette hadde gitt sin svigerinne en fordel som var utilbørlig, og at han derfor var å domfelle for korrupsjon. I vurderingen av om korrupsjonen skulle anses som grov, uttalte tingretten at handlingen riktignok var foretatt av en offentlig tjenestemann, men at handlingen ikke inneholdt noen av de andre momentene som gjør en korrupsjonshandling grov. A ble derfor dømt for simpel aktiv korrupsjon.

- Straffutmålingen

Til påstanden om at A måtte fradømmes sin stilling som politibetjent uttalte tingretten at fradømmelse av stilling regnes som en streng, og i mange tilfeller svært belastende straffereaksjon. A hadde imidlertid bevisst nyttiggjort

seg sin stilling som polititjenestemann. Ved sin handlemåte hadde A etter tingrettens mening «vist både at han er uskikket til å være polititjenestemann og at han kan misbruke sin stilling når muligheten byr seg». A ble derfor fradømt sin stilling som politibetjent og hensett til at dette er en streng og belastende straffereaksjon fant tingretten at det ikke var nødvendig å idømme annen straff.

-Ref.: TSTRO-2008-38700, rettskraftig.

Undervisningsbygg-saken

– Borgarting lagmannsrett april 2008.

På bakgrunn av at tidligere eiendomssjef (A) i Undervisningsbygg i Oslo kommune utstedte to bankremitter til sin kone på til sammen 19 millioner kroner, ble det utløst hvitvaskingsmelding til Økokrim og etterforskning og gransking i Undervisningsbygg ble innledet. Det ble avdekket at A hadde tappet både Undervisningsbygg og Neas, hvor A var tidligere leder for teknisk avdeling, for nesten 100 millioner kroner. A hadde også mottatt rundt 6,5 millioner kroner i utilbørlige fordeler fra ulike firmaer som fikk tildelt oppdrag for Undervisningsbygg.

– Ga betydelige verdier for å sikre oppdrag

Det var hovedsakelig to medeiere (F og D) i et snekkerfirma og to eiere (C og B) av en elektrobedrift som betalte A de betydelige verdiene i smøring for å sikre at firmaene skulle motta oppdrag for Undervisningsbygg. Etter en anbudsrunde i 2003 ble disse firmaene tildelt omfattende rammeavtaler for snekkerarbeid og elektrisk arbeid på skoler i kommunen.

Lagmannsretten uttalte at eierne av oppdragsfirmaene bevisst benyttet As initiativ og at de gjennom sin aktivitet og medvirkning hadde optrådt på en måte som ga deres selskaper fordeler og medvirket til at andre aktører urettmessig kunne ha blitt foretrekket.

– Krav om likebehandling ved offentlige anskaffelser

Retten fant det hevet over enhver tvil at A på irregulær måte hadde sørget for at disse firmaene skulle bli tildelt rammeavtaler. A hadde tatt kontakt med firmaene under hånden og oppfordret innehaverne, som han kjente fra før, til å legge inn anbud når konkurransen ble utlyst, samt å tilby en rabattordning som ville gi et konkurransemessig fortrinn. Dette gjorde A uten at andre tilbydere ble tipset om samme mulighet, hvilket i seg selv var i strid med det grunnleggende krav til likebehandling som gjelder ved offentlige anskaffelser.

A ble domfelt for passiv grov korrupsjon i tingretten. D, F, C og B ble ved tilståelsessaker og i tingretten og lagmannsretten blant annet domfelt for aktiv grov korrupsjon og idømt fengsel i mellom ett og tre år.

– Grov utroskap

Det ble også begått grov utroskap overfor Neas og Undervisningsbygg. En tidligere kollega (E) av A utstedte gjennom sitt enkeltmannsforetak innenfor byggebransjen fiktive

fakturaer til Undervisningsbygg og Neas for utført arbeid. Disse fiktive fakturaene ble så attestert av A, og pengene ble deretter utbetalt. I Undervisningsbygg hadde dette til dels foregått ved at A, ved attestasjonen, også forfalsket underskriften til en av de øvrige ansatte. Det utbetalte, eller deler av det, ble så overført av E til As private bankkonto.

E ble for dette domfelt for grov utroskap, og i tillegg til en rekke andre lovovertridelser av blant annet regnskapsloven, merverdiavgiftsloven og likningsloven ble E i lagmannsretten idømt fengsel i tre år og seks måneder.

– Straffutmålingen for A

A hadde i sin stilling vide fullmakter, og begikk økonomisk kriminalitet for omkring 106 millioner kroner. I straffutmålingen for A uttalte lagmannsretten at «det dreier seg om grove handlinger hvor A har utnyttet sin posisjon og tillit». Som initiativtaker har As rolle «vært sentral og drivende for den kriminelle aktivitet». Det dreide seg om betydelige beløp «hvor de mekanismer som skal sikre sunne økonomiske prosesser blir sterkt forstyrret», og A hadde «tilsidesatt samfunnets oppsatte normer til fordel for egen vinning».

For grov utroskap, grov korrupsjon og dokumentfalsk ble A dømt til fengsel i syv år. Han ble også fradømt retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, og vinningen på 112 143 280 kroner ble inndratt. A ble også solidarisk ansvarlig med E til å erstatte det tap Oslo kommune var påført.

–Ref.: TOSLO-2007-79160, LB-2007-177805. Anken til Høyesterett nektet fremmet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

Agder Energi-saken

– Agder lagmannsrett mars 2008.

Tidligere divisjonsdirektør i Agder Energi (A) mottok betalinger på til sammen 113 850 kroner for arbeid utført av en underleverandør (B) som A hadde engasjert for levering av tjenester til Agder Energi. A ble frifunnet i tingretten, men ble i lagmannsretten dømt for simpel korrupsjon.

– Påslag på prisen på Bs tjenester

Timeprisen for Bs tjenester var 500 kroner, men ved å viderefakturere Bs arbeid med 950 kroner per time til Agder Energi fikk A eller hans enkeltmannsforetak differansen og mottok dermed betaling for arbeid utført av B. Da B begynte å fakturere Agder Energi direkte, krevde A at differansen mellom timeprisen på 950 kroner, som B hadde fakturert Agder Energi, og 500 kroner, skulle betales til As enkeltmannsforetak.

– Var dette en «utilbørlig fordel»?

I vurderingen av om den økonomiske fordel A med dette oppnådde var «utilbørlig», viste lagmannsretten til korrupsjonsbestemmelsens forarbeider som slår fast at det «må foreligge et klart klanderverdig forhold for at bestemmelsen skal kunne anvendes».

Lagmannsretten fremholdt at det i dette tilfellet dreide seg om fordeler som hadde en økonomisk verdi, betaling av i alt 113 850 kroner, og dersom man så dette i sammenheng med at A var tilsatt i en engasjementstilling i Agder Energi mot et årlig vederlag på 1,5 millioner kroner, måtte betalingene fra B etter lagmannsrettens oppfatning «utvilsomt anses for å være betydelig».

Videre uttalte lagmannsretten at «graden av åpenhet er et vesentlig moment i utilbørlighetsvurderingen». Avtalen mellom A og B var ukjent for As overordnede i Agder Energi, og As formål med avtalen med B var etter lagmannsrettens syn åpenbart å skaffe seg selv – direkte eller indirekte – en uberettiget økonomisk fordel.

– Påslag vanlig praksis i bransjen

Det ble i saken hevdet at det er vanlig og godt kjent at den som skaffer en underleverandør gjør et påslag ved viderefakturering til oppdragsgiveren. Lagmannsretten viste da til forarbeidene der det understrekes at det på enkelte områder kan ha dannet seg en «ukultur» i form av aksept av utilbørlige fordeler, men at en av den grunn ikke skal være avskåret fra å straffeforfølge slike fordeler.

Lagmannsretten uttalte at det ved viderefakturering med påslag bør være «et minimumskrav at størrelsen av påslaget synliggjøres for oppdragsgiveren». Forholdet vil da fremstå som åpent og kontrollerbart for oppdragsgiveren. I dette tilfellet dreiet det seg ikke om et slikt åpent og kontrollerbart påslag. A, som hadde en viktig og betrodd stilling, hadde holdt påslaget skjult, og avtalen om tilbakebetaling var også ukjent for Agder Energi.

Lagmannsretten kom etter en samlet vurdering til at A hadde mottatt en utilbørlig fordel i anledning sin stilling som divisjonsdirektør i Agder Energi. Han ble derfor dømt for simpel korrupsjon og dømt til fengsel i 90 dager samt inndragning av utbyttet på 113 850 kroner.

Ref.: TKISA-2007-109606, LA-2007-149713. Anken til Høyesterett nektet fremmet og lagmannsrettens dom er dermed rettskraftig.

SINTEF-saken

– For SINTEFs del rettskraftig avgjort ved at selskapet vedtok forelegg utstedt av Økokrim i 2007. Tidligere administrerende direktør i SINTEF frifunnet i Trondheim tingrett mai 2007.

I 2005 innledet Økokrim etterforskning av konsulentavtaler SINTEF Petroleumsforskning AS hadde i Iran i forbindelse med at SINTEF forsøkte å etablere seg innen oljeindustrien i landet. Etterforskningen startet etter avsløringer i Dagens Næringsliv og etter at seniorforsker og styremedlem i SINTEF Erik Lindeberg gjennom sitt fagforbund NOPEF anmeldte forskningsselskapet. Saken endte med at SINTEF vedtok et forelegg for grov korrupsjon med en bot på 2 millioner kroner utstedt av Økokrim, mens tidligere administrerende direktør (A) i SINTEF ble frifunnet for tiltalen om grov korrupsjon i Trondheim tingrett.

– Konsulentavtalene

Utgangspunktet for saken var ifølge Økokrim en avtale som SINTEF i 2002 inngikk med Oil Industries Engineering and Construction Overseas Ltd. (OIEC) om levering av konsulenttjenester knyttet til West Zagros Fields i Iran. SINTEF skulle inngå denne konsulentavtalen med sin joint venture partner National Iranian Oil Company Research Institute of Petroleum Industry (RIPI), og kontraktsverdien for avtalen var 6 millioner dollar.

Det var i denne sammenheng at SINTEF inngikk en avtale med Hinson Engineering, et selskap registrert på Jomfruøyene. Hinson skulle etter avtalen levere en rekke ytelser til SINTEF i forbindelse med selskapets virksomhet i Iran. Som vederlag skulle Hinson motta seks prosent av den internasjonale delen av kontraktsverdien for West Zagros-prosjektet, til sammen rundt 254 000 dollar.

Hinson-avtalen ble etter intern granskning avsluttet i oktober 2003, men før dette ble det foretatt to utbetalinger på 76 328 og 25 443 dollar til Hinsons bankkonto i Sveits. Den siste utbetalingen ble foretatt 4. august 2003, etter at de nye straffebestemmelsene mot korrupsjon hadde trådt i kraft.

– Utilbørlige fordeler fordekt som vederlag for konsulenttjenester

Forelegget på 2 millioner kroner for grov korrupsjon ble utstedt mot SINTEF fordi Hinson-avtalen etter Økokrims oppfatning i realiteten innebar et tilbud om betaling av utilbørlige fordeler til høytstående iranske tjenestemenn. Fordelene ble ifølge Økokrim tilbudt/gitt i anledning de iranske tjenestemennenes stilling og for at de hadde påvirket og/eller skulle påvirke beslutningsprosesser av betydning for SINTEFs kommersielle virksomhet i Iran.

Fordelene som gjennom Hinson-avtalen ble tilbudt/gitt de iranske tjenestemennene var ifølge Økokrim utilbørlige blant annet på grunn av mottakernes stilling eller verv, på grunn av vederlagets størrelse og fordi fordelene ble fordekt som vederlag for konsulenttjenester.

– Forelegget vedtatt av SINTEF

SINTEF vedtok forelegget for grov korrupsjon og boten på 2 millioner kroner, og saken ble dermed rettskraftig avgjort for SINTEFs del.

– Tidligere administrerende direktør frifunnet

Økokrim reiste også tiltale for grov korrupsjon mot tidligere administrerende direktør i SINTEF (A).

Det kommer frem av Trondheim tingretts dom at Økokrim mente at Hinson-avtalens eneste funksjon i realiteten var å overføre penger til to høytstående iranske tjenestemenn. Ettersom A unnlot å sørge for at Hinson-avtalen ble terminert snarest etter 4. juli 2003, da de nye korrupsjonsbestemmelsene i straffeloven trådte i kraft, og fordi A besørget at det ble utbetalt USD 25 443 til Hinson den 4. august 2003, mente Økokrim at A hadde gjort seg skyldig i grov korrupsjon.

– Vanskelig bevisvurdering

Tingretten fremhevet de generelle vanskelighetene med å bevise korrupsjon «fordi korrupsjon blir forsøkt tildekket ved at det gis et skinn av å være noe annet enn det i realiteten er».

Tingretten uttalte at bevisvurderingen i saken var spesielt vanskelig. Saken gjaldt Iran hvor de politiske strukturer er vanskelige å forstå og hvor det er svært vanskelig å vurdere

hvordan beslutninger treffes og hvem det er som treffer de. Tingretten uttaler videre at det er nettverk og klaner som opererer sammen, og det benyttes en mangfoldig selskapsstruktur til å utøve virksomhet hvor de fleste samtaler foregår på iransk. Det er derfor ikke lett å finne frem til rette vedkommende når det gjelder forhandlinger, kontraktinngåelser og gjennomføring av prosjekter.

– Innebar utbetalingen av 25 443 dollar til Hinson en utilbørlig fordel?

Trondheim tingrett slo fast at det ikke kunne trekkes noen «sikre slutninger om hva Hinson-avtalen innebar og om betalingen gikk til de to iranske tjenestemennene og bakgrunnen for utbetalingen av USD 25 443 til Hinson».

I denne sammenheng viste retten til aktors fremleggelse av en rekke faktiske forhold, korrespondanse, e-poster, reise-referat, møtereferat og andre dokumenter. Retten uttalte at disse verken enkeltvis eller samlet var tilstrekkelig til å kunne fastslå uten rimelig tvil at utbetalingen av USD 25 443 representerte en utilbørlig fordel som kom de to iranske tjenestemennene til gode.

Med henvisning til at Hinson var registrert på Jomfruøyene uttaler retten videre at det «kan være mistenksomt at selskap som opprettes på spesielle steder for å unndra muligheter for opplysninger om selskapets drift». Retten konkluderte imidlertid med at selskapets stiftelsessted ikke hadde noen særlig betydning for bevisvurderingen i saken.

Retten mente at Hinson-avtalens innhold også kunne fremstå som mistenkelig fordi de tjenestene Hinson skulle utføre for SINTEF var svært vagt utformet. Retten fremhevet at det må ytterligere holdepunkter til for å kunne fastslå at det dreier seg om korrupsjon, for eksempel at det ikke er utført noe arbeid som beskrevet i kontrakten. Retten fant at det ikke kunne legges til grunn som utvilsomt at det ikke ble ytet noe arbeid i forbindelse med beløpet på USD 25 443.

Ettersom retten ikke fant det bevist at betalingen representerte en utilbørlig fordel som kunne straffes som grov korrupsjon, traff retten den videre konklusjon at det da heller ikke var straffbart å unnlate å avslutte kontrakten som var grunnlaget for betalingen.

– Frifinnelse

På bakgrunn av dette ble A frifunnet for grov korrupsjon i Trondheim tingrett i mai 2007.

-Ref.: TTRON-2007-28521, rettskraftig.

Onninen-saken

– Toten tingrett april 2006.

Tidligere salgssjef (A) for Onninen AS avd. Hamar, en grossist i elektrobransjen, ble ved tilståelsesdom i 2006 dømt for utroskap og simpel korrupsjon, samt brudd på ligningsloven. Korrupsjonsforholdet gjaldt en reise som A hadde betalt for en rådgivningsingeniør (B) i Forsvarsbygg som gjorde store innkjøp fra Onninen AS.

– Feriereise til en verdi av 23 000 kroner

A lot Onninen betale for en fritidsreise for B og hans familie. Verdien på reisen var minst 23 000 kroner, og ble ifølge tiltalen gitt til B i anledning Bs stilling i Forsvarsbygg. Ifølge tiltalen måtte denne fordelten anses som utilbørlig blant annet på grunn av reisens verdi, fordi B var en offentlig tjenestemann og fordi forholdet ble holdt skjult for Bs arbeidsgiver. A avga en uforbeholden tilståelse og ble ved tilståelsesdom dømt både for korrupsjon, utroskap og for brudd på ligningsloven.

– Straffutmålingen

Ved straffutmålingen uttalte tingretten at det var særlig straffeskjerpende at det var i sin stilling som avdelingsleder A gjennomførte forholdene i siktelsen. Det ble videre uttalt at «slik atferd fra lederen fort også kan ha en smitteeffekt».

Når det gjaldt korrupsjonsforholdet la tingretten ved straffutmålingen vekt på at korrupsjon er et samfunnsproblem som «synes tiltagende» og at «allmennpreventive hensyn gjør seg sterkt gjeldende og tilsier en streng reaksjon». Etter tingrettens syn måtte det være As oppgave som avdelingsleder selv å være seg bevisst på grensen mellom lovlig kundepleie og korrupsjon. A hadde forklart at han fikk overordnede samtykke til å dekke reisen, men tingretten uttalte at dersom dette skulle være riktig kunne det ikke være «særlig formildende» – hver enkelt leder i en organisasjon «må ta eget ansvar for overtredelser av straffebestemmelser av denne karakter».

A ble for handlingene dømt til 90 dagers ubetinget fengsel.

Ref.: TTOTE-2006-33035, rettskraftig.

Statoil-Horton-saken

– Rettskraftig avgjort ved vedtakelse av forelegg for ulovlig påvirkningshandel utstedt av Økokrim i 2004.

Saken gjaldt en avtale mellom Statoil og et iransk selskap, Horton Investment Ltd. Avtalen innebar at Horton skulle utføre konsulenttjenester for Statoil i forbindelse med Statoils engasjement i Iran. For konsulenttjenestene skulle Statoil etter avtalen betale til sammen 15,2 millioner dollar til Horton over en periode på 11 år. I realiteten innebar avtalen såkalt ulovlig påvirkningshandel etter straffeloven § 276c.

– Avdekking av saken

Saken ble avdekket av Statoils internrevisjon men Statoil-ledelsen avsluttet avtalen først etter at Dagens Næringsliv begynte å skrive om saken i september 2003. Da var 5,2 millioner av til sammen 15,2 millioner dollar utbetalt.

Økokrim innledet etterforskning, og et forelegg for ulovlig påvirkningshandel med en bot på 20 millioner kroner ble utstedt til Statoil. I tillegg ble Statoils tidligere direktør for internasjonal virksomhet (A) ilagt en bot på 200 000 kroner.

– Ulovlig påvirkningshandel

Bestemmelsen i § 276c om ulovlig påvirkningshandel rammer både den som «krever, mottar eller aksepterer» og den som «gir eller tilbyr noen en utilbørlig fordel for å påvirke utføringen av stilling, verv eller oppdrag». Bestemmelsen omfatter også «stilling, verv eller oppdrag i utlandet».

Forelegget ble utstedt fordi Økokrim mente at Horton-avtalen i realiteten ikke gjaldt konsulenttjenester, men ulovlig påvirkningshandel av Mehdi Hashemi Rafsanjani, sønn av Irans tidligere president. Rafsanjani var ansatt i det iranske statsoljeselskapet NIOC og personen som sto bak Horton, et selskap registrert i et skatteparadis i det karibiske hav.

Avtalene innebar etter forelegget i realiteten et tilbud om betaling for at Mehdi Hashemi og/eller andre skulle påvirke personer som var eller ville bli involvert i beslutningsprosesser av betydning for Statoils kommersielle virksomhet i Iran, herunder tjenestehandlinger vedrørende tildeling av kontrakter innen olje- og gasssektoren. Påvirkningen skulle skje til fordel for Statoil.

Fordelen som skulle ytes i henhold til avtalen var etter Økokrims oppfatning utilbørlig blant annet på grunn av vederlagets størrelse, samt at realiteten bak avtalen var fordekt. Økokrim mente at Statoil og A hadde overtrådt bestemmelsen om ulovlig påvirkningshandel ved at Horton-avtalen ikke ble terminert straks lovbestemmelsen trådte i kraft juli 2003. Handlingen ble da straffbar og Statoil hadde da plikt til å avslutte den.

– Vedtok foreleggene

Både Statoil og A vedtok i 2004 foreleggene utstedt av Økokrim. Saken ble dermed rettskraftig avgjort i Norge. I forbindelse med vedtakelsen av forelegget fremhevet imidlertid Statoil at vedtakelsen verken var en innrømmelse eller en nektelse av straffeskyld fra Statoils side.

– Forlik med amerikanske myndigheter

I 2006 innrømmet imidlertid Statoil at det hadde blitt betalt bestikkelser i forbindelse med Horton-avtalen. Statoil er underlagt amerikansk verdipapirlovgivning som omfatter den amerikanske korrupsjonslovgivningen U.S. Foreign Corrupt Practices Act (FCPA) og Statoil inngikk forlik med amerikanske myndigheter for overtredelse av disse reglene i forbindelse med Horton-avtalen. Selskapet måtte dermed betale en bot på 140 millioner kroner, med fradrag for boten Økokrim hadde ilagt Statoil i forbindelse med forelegget.

I denne sammenheng skrev Statoil i en børsmelding at Statoil hadde «akseptert en bot og akseptert ansvar for bestikkelser betalt til en iransk tjenestemann i 2002 og 2003 for at denne skulle benytte sin innflytelse til å sikre Statoil en kontrakt for utbygging av det iranske gassfeltet South Pars, for uriktig regnskapsførsel av betalingene og for ikke å ha tilstrekkelig internkontroll for å hindre at betalingene ble foretatt».

Oversikt over korrupsjonssaker pådømt etter gamle korrupsjonsbestemmelser i straffeloven

Referanse (f.eks. «Ref.: LG-1999-605) viser til hvor dommene er publisert, og kan brukes for å finne dommene i blant annet Lovdatas database.

Dommer som mangler referanse er ikke tilgjengelig hos Lovdata.

Oslo-skandalen

-flere rettsinstanser Oslo byrett/Borgarting lagmannsrett/
Norges Høyesterett 1990-1998.
Rt-1994-1385

Drammen kommune-saken

-Drammen tingrett/Norges Høyesterett 1992/1993.
Rt-1993-559

Fabin-saken

-Drammen tingrett/Eidsivating lagmannsrett/Norges Høyesterett 1992/1993/1994.

Banksjefsaken

-Oslo tingrett/Norges Høyesterett 1993/1994.
Rt-1994-1097

Sosialklientsaken

-Mandal tingrett 1995.

Statoil-Mannesmann-saken

-Stavanger Byrett/Høyesterett 1995/1996.
Rt-1996-1111

NSB-konsulent-saken

-Oslo byrett/Borgarting lagmannsrett/Norges Høyesterett 1997-2001.

Statoil-Idavoll-saken

-Stavanger byrett/Gulating lagmannsrett/Norges Høyesterett 1997-2001.
LG-1999-605 og LG-1999-606/ Rt-2001-227

Northfish-saken

-Tana og Varanger herredsrett 1998.

Ligningsfunksjonær i Oslo-saken

-Oslo byrett/forhørsrett/Borgarting lagmannsrett 1999/2000.
TOSLO-1999-5591 / TOSLO-1999-314/ LB-2000-1010

Seilbåtsaken

Bergen byrett/Oslo forhørsrett 2000.

UNICEF-saken

-Oslo tingrett/Borgarting lagmannsrett 2001/2002.
LB-2002-1332

Trykkeriprovisjonsaken

-Oslo tingrett 2002.
TOSLO-2002-5787

Statoil-Rheinhold & Mahla-saken

-Stavanger tingrett 2005.

Veritas-saken

Oslo tingrett/Borgarting lagmannsrett 2004/2005
LB-2004-25539/RG-2005-901

Båtsertifikatsaken

-Oslo tingrett/Borgarting lagmannsrett 2005/2007.
TOSLO-2004-14449/LB-2005-152636

Røde Kors-saken

-Oslo tingrett 2004/2005.
TOSLO-2004-59280

AMV-saken

-Heggen og Frøland tingrett 2005.
THEGG-2005-68891

SOBBL-saken

-Sarpsborg tingrett desember 2006.

Aetat-saken

-Oslo tingrett mai 2008.

Banksjef II saken

Bergen tingrett/Gulating lagmannsrett/Høyesterett (2008-2009)
LG-2008-48308/Rt-2009-524

Transparency International – den globale koalisjonen mot korrupsjon

Bli medlem – www.transparency.no

Kristian Augusts gate 14, 0164 OSLO